

Giới thiệu Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia

Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia, bất cứ ai lần đầu nhìn cô, anh muốn che chở bảo vệ cho cô...

Cô luôn mang trong mình một tâm tư sâu sắc ngôn tình khó tả...

Cô không mở lòng với bất cứ ai, cô chai sạn, cô sắt đá...

Cô luôn có nụ cười tươi tắn thường trực trên môi với đời người bình thường... Nhưng ai hiểu? Đằng sau nụ cười ấy là sự đau thương?

“Cuộc đời tôi đơn giản là một truyện dài đầy bi kịch! Tôi phải làm nó trở nên thú vị bởi những kẻ ngu xuẩn.”

Anh và cô thương nhau thật lòng, Nhưng họ yêu nhau mà không biết đến chữ vì nhau.. Tất cả đều vì lòng tự tôn của gia tộc, vì mối thù thâm sâu của gia tộc, vì những kẻ phá rồi mà hết lần này đến lần khác họ tự đẩy nhau ra xa, không để cho bản thân cơ hội được yêu thương. Cuối cùng ai phạm sai lầm lớn nhất? Cuối cùng ai làm tổn thương ai? Cô hay anh?

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Bệnh viện X – Thành phố Hồ Chí Minh.

Ba giờ ba mươi lăm phút sáng.

Trước cửa phòng cấp cứu, một nhóm người già trẻ lẫn lộn, mặt ai cũng có nét hoảng sợ, lo lắng kèm sốt ruột. Ngồi trên ghế là một người đàn ông tầm khoảng hơn ba mươi tuổi, luồng khí u ám tỏa ra từ người này, trên mặt thể hiện rõ sự phẫn nộ, mọi người không ai dám lại gần ngoại trừ một người phụ nữ, nét mặt không khá hơn người bên cạnh là mấy.

Người phụ nữ cất giọng trầm trầm, tựa như thể hiện sự kìm nén đến cực độ: “Nếu con gái ta có chuyện gì, các người biết rõ hậu quả!”

Những người đứng cạnh đó không tránh khỏi việc sợ hãi. Họ run lẩy bẩy, miệng không ngừng cầu mong cho tiểu thư của họ sẽ không sao cả.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, mọi người tập trung ánh mắt vào vị bác sĩ vừa bước ra, người đàn ông đứng bật dậy, ghì chặt lấy bả vai của vị bác sĩ, gắt gao hỏi: “Con gái tôi?”

“Tiểu thư đã vượt qua cơn nguy kịch, bây giờ chỉ cần theo dõi tình trạng chuyển biến thôi.” – bác sĩ thờ nhẹ nhõm, đưa tay lên quệt đi mồ hôi trên trán.

Lúc này, người đàn ông đó ngồi phịch xuống ghế, không khí u ám xung quanh mới tản dần...

“Em muốn đưa Hân sang Mỹ, để nó ổn định cuộc sống ở đó anh à! Nó còn quá nhỏ để chịu đựng chuyện như này.” người phụ nữ xúc động nhìn cô bé nằm trong phòng bệnh.

“Ta cũng nghĩ như em, chờ con bé tỉnh lại, chúng ta sẽ đưa nó sang. Con bé cũng phải học hỏi nhiều hơn!” người đàn ông cất giọng dịu dàng với người phụ nữ của mình, không còn bộ dạng đáng sợ hồi nãy.

Phòng bệnh đặc biệt là một căn phòng hoàn toàn tách biệt với sự ồn ào của thế giới bên ngoài, im lặng đến đáng sợ. Bên trong, một thiên thần nhỏ với gương mặt tái nhợt, hoàn toàn không có sức sống đang nằm đó, đáng người nhỏ bé đến nỗi tạo cho người khác cảm giác muốn che chở. Làn mi nhắm nghiền, tựa như đang ngủ say. Nhìn qua giống hệt như một viên pha lê nhỏ bé đáng thương.

Người đàn ông dùng ánh mắt dịu dàng đầy yêu thương nhìn thân thể nhỏ bé đang nằm trên giường. Hắn biết con gái hắn rất kiên cường, chút chuyện nhỏ này chẳng là gì so với từng đợt giáo huấn nghiêm khắc mà cô bé từng trải qua. Nhưng cơ thể của một cô bé mười tuổi nhỏ bé yếu ớt liệu có chịu được không?

Nghĩ tới đây, lòng hắn đau thắt lại. Con gái của hắn còn quá nhỏ để tiếp xúc với xã hội này, nhưng hắn phải làm sao bây giờ? Sớm muộn gì trách nhiệm của người thừa kế cũng đổ lên đôi vai yếu của cô. Không phải ai cũng có thể chối bỏ. Vuốt nhẹ lên gương mặt gầy gò thiếu sức sống, hắn không thể quyết định chuyện này cho dù quyền của hắn có lớn đến mức nào đi chăng nữa.

Nếu không thể, hắn sẽ dốc hết tất cả sức lực để trải cho cô một đường đi đầy hoa hồng, đảm bảo cuộc sống của cô luôn tràn ngập hạnh phúc và tiếng cười, hắn có thể làm tất cả vì con gái của hắn, thậm chí có thể từ bỏ quyền lực để về có một cuộc sống bình yên với vợ con hắn – người mà hắn yêu thương nhất thế giới này.

Trước hết, hắn sẽ giúp con gái mình loại bỏ hết những kẻ cản đường để cô có thể quang minh chính đại ngồi lên chiếc ghế thủ lĩnh của Nguyễn gia. Bây giờ, hắn cần con gái của hắn tỉnh lại, nở nụ cười tươi như nắng mai với hắn. Để hắn được nghe giọng nói yêu kiều của con gái. Để hắn có thể nhìn được từng hoạt động của con gái, từng cử chỉ mà hắn yêu chiều. Nhớ lại lúc trước, hắn phải vất vả thế nào mới có thể đem mẹ của cô giữ chặt bên cạnh mình. Nhớ lại cuộc sống trước kia khó khăn đầy đau khổ đến thế nào, hắn xoa nhẹ bàn tay nhỏ bé của con gái. Hắn muốn con gái sống một đời vui vẻ ấm no chứ không muốn cô máu lạnh tàn nhẫn như hắn. Hắn thực sự không muốn.

Năm giờ trước.

Ở một khu vực tối tăm vô cùng hỗn loạn, tiếng súng nổ ra liên tiếp, người chạy thực mạng, người đuổi theo, khung cảnh phía trước khiến người khác vô cùng hoảng sợ. Thế nhưng đây là chuyện hết sức bình thường, vì đây là nơi chợ đen, không thể không xảy ra chuyện chém giết.

Ở một góc khuất không ai chú ý, một cô bé vóc người nhỏ bé đang chăm chú theo dõi màn kịch trước mặt, mặc bộ đồ đen từ đầu xuống dưới chân. Đôi mắt tím sâu không đáy lạnh lùng, khỏe miệng khẽ nhếch lên hứng thú khiến người ta bất giác lạnh sống lưng. Bất quá, cô bé này mới mười tuổi! Ai nghĩ được rằng cô bé này mới chỉ mười tuổi? Dĩ nhiên chả ai tin cả! Không một ai tin!

Hôm nay, cô tới nơi bán thiêu này vì có việc. Người cô cần tìm đang ở đâu đó quanh cái ngõ hời thối này.

Cô bé bỗng quay người lại, tiến thẳng về phía trước, bước tới bức tường ẩm mốc gần đó.

Dùng ánh mắt cao ngạo nhìn vào cậu bé bán thiêu trước mặt. Cô cất giọng trầm lạnh như băng:

“Lê Hoàng Chấn Phong?”

Cậu bé kia dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn cô, miệng mấp máy không nói lên lời thể hiện sự sợ hãi tột độ. Đôi mắt tèm nhem đầy nước mắt, cứ thế lại tuôn ra xối xả.

Cô không kiên nhẫn dùng đôi tay đã được bao bọc bởi đôi băng tay mỏng manh túm lấy tay cậu bé. Tưởng là mỏng manh nhưng thực ra đôi găng tay đó được cấu tạo từ những sợi kim loại sắc bén có tâm độc, chỉ không cẩn thận thôi là người sử dụng nó có thể trực tiếp đi châu diêm vương.

Đôi đồng tử tím dóa người cứ thế xoáy sâu vào đôi mắt đen đầy nước mắt như muốn nhìn thấu con người của chủ nhân nó.

Ý tứ thể hiện rất rõ ràng! Một là nói, hai là chết!

“Không... Tôi không phải Chấn Phong” giọng nói khàn khàn yếu ớt của một cậu nhóc từ tốn đáp trả lại ánh mắt như muốn giết người kia của cô.

“Bỏ mặt nạ xuống đi. Đối với tôi, cậu nên dùng sức mà tin tưởng tôi sẽ không hại cậu!” khẽ nhấc đôi mày thanh tú, cô dùng giọng điệu khuyên bảo cậu bé.

Vì sống trong nhà họ Lê mười ba năm, lại phải sống trong tình trạng lúc nào cũng phải đề phòng mình có thể chết bất cứ lúc nào nên Chấn Phong phải che giấu cảm xúc của mình, treo lên trên mặt là một bộ mặt nhu nhược yếu đuối. Và cậu có khả năng cảm nhận sát khí rất mau lẹ, rõ ràng cô nhóc mười tuổi trước mặt đây không có chút sát khí nào, là do cậu không thể cảm nhận thấy hay cô bé này che giấu quá tốt? Nhưng qua cách nói chuyện của cô, thậm chí cả đôi găng tay kia cũng là một vũ khí có thể lấy mạng cậu tại chỗ thì cậu có thể chắc chắn rằng cô nhóc mười tuổi trước mặt cậu đây hoàn toàn không phải là một người bình thường, chẳng lẽ là một nhân vật tai to mặt lớn nào đó. Đến cả cái mặt nạ cậu đeo suốt bao nhiêu năm qua mà cô còn có thể phát hiện ra được, thôi, cứ thử nhận trước cho lành, kéo lúc sau lại hối không kịp.

“Cậu là người tôi cần tìm Chấn Phong à! Cậu chỉ cần bên cạnh tôi. Những kẻ ngoài kia tôi sẽ xử lý.” bỗng cô buông tay của cậu ra, cất giọng nhẹ nhàng như đang an ủi khiến cậu ngẩng mặt lên nhìn cô, đáy mắt xẹt qua một tia ngạc nhiên.

Quả nhiên, cậu ta che giấu rất kỹ. Nhưng điều đó làm sao có thể qua được mắt của cô? Cô nhếch miệng, ngồi xuống trước mặt cậu, mỉm cười:

“Tôi biết cậu sẽ không tin tôi. Nhưng Chấn Phong à? Cậu còn gì để tôi lợi dụng chứ?”

“Một đứa con riêng bị ruồng bỏ, một đứa con riêng bị chính cha ruột của mình hại chết. Cậu còn hi vọng sống sót sao? Tôi vốn không phải người có lòng kiên nhẫn. Cậu là người thông minh. Tôi mong cậu đưa ra quyết định sáng suốt nhất.”

Cô khơi gợi lại những ký ức tổn thương nặng nề đối với cậu, khơi gợi lại những ngày tháng tăm tối bị ngược đãi không khác gì cảm thú khiến lòng cậu đau như cắt. Những ngày ấy, những con người ấy đã đối xử cậu như thế nào, cậu sẽ bất chững trả từng thứ một!

“Nhưng...”

“Mẹ của cậu, tôi sẽ lo cho bà ấy một cuộc sống ấm no hạnh phúc. Nếu cậu muốn, có thể đến thăm bà ấy bất cứ lúc nào.”

Ngay lúc cậu định hỏi cô lý do tại sao lại coi trọng cậu đến vậy thì cô đột ngột ngắt lời cậu, nhắc tới người phụ nữ đã sinh ra cậu. . . Đã chịu bao cay đắng, tủi hờn vì cậu, tình mẫu tử thật thiêng liêng biết bao nhiêu? Mẹ của cậu. . . Mẹ cậu bắt buộc phải rời nhà họ Lê năm cậu lên ba tuổi, ngày chia ly mẹ cậu khóc rất nhiều. Riêng cậu, không hề khóc. Cậu chỉ đưa đôi tay nhỏ trắng nõn lên vuốt ve gương mặt gầy yếu quen thuộc, mỉm cười ngây ngô, trao cho mẹ cậu một cái hôn thật kêu lên má. Ai hiểu, một đứa trẻ ba tuổi chưa hiểu chuyện như cậu đau đớn đến nhường nào?

Lê Hoàng Chấn Phong – là con trai thứ hai của ông trùm Lê Hoàng Dũng người đứng đầu gia tộc Lê thị. Nói là con trai thứ hai thôi chứ thực ra cậu là con riêng của ông. Mẹ cậu chỉ là một hầu gái trong biệt thự nhà họ Lê, cậu có mặt trên đời là do một lần đi quá giới hạn chủ tớ giữa ba mẹ cậu. Nhưng ông ta không thương cậu! Chỉ vì cậu mang dòng máu của gia tộc họ Lê nên ông ta mới thừa nhận cậu là nhị thiếu gia của nhà họ Lê. Cậu sống trong sự giả dối của mọi người xung quanh.

Cô theo dõi cậu suốt thời gian qua, cô biết cậu chịu nhiều đau khổ, đến mẹ ruột của mình cũng không được nhận, còn đến giờ thì bị cha ruột ghê lạnh. Cậu phải cố gắng mạnh mẽ đến biết bao? Chấn Phong hơn cô ba tuổi, là một thiếu niên có tài, đưa về bên cạnh cô mãi thành lưỡi dao sắc nhất là một sự lựa chọn vô cùng đúng đắn của cô. Cậu nhất định sẽ trở thành một trụ cột cho công việc sau này của cô.

“Tôi đồng ý! Tôi sẽ theo cô.” lúc này Chấn Phong gạt bỏ lớp mặt nạ yếu đuối đầy nước mắt khiến cậu khó chịu, trở về với vẻ mặt thiếu niên lạnh lùng vốn có của mình.

Cậu sẽ không phải sống những ngày tháng đau khổ nữa, sẽ không phải sống những ngày tháng chạy trốn chui rúc nhục nhã. Cô, là người đã mang đến cho cậu một cơ hội thứ hai. Cậu thề rằng, cả cuộc đời này chỉ trung thành với mỗi một mình cô!

Cậu nhìn cô bằng ánh mắt kiên định như một lời khẳng định. Từ giờ, bắt đầu cho sự ra đời của một chàng trai trẻ tài giỏi vô hạn, si tình đến điên dại!

“Tôi xong việc rồi, đi thôi!” cô liền quay lưng bước đi, dần biến mất sau màn đêm tối.

Chấn Phong đứng dậy, phui sạch bụi bẩn bám trên lớp áo rách nát. Vội vàng bước theo bước chân của cô. Thi bỗng..

“Pằng. Pằng. Pằng.”

Ba tiếng súng hướng chỗ cậu vang lên liên tiếp, vội vã tránh né, rảo bước chạy thật nhanh về phía trước.

“Chết tiệt! Lũ ngu ngốc đuổi kịp rồi.” miệng lầm bầm chửi thề, bước chân càng lúc càng vội vã, cậu lo sợ cô bé kia gặp nguy hiểm.

Nhưng cảnh tượng trước mặt khiến cậu hóa đá..

Hóa ra cậu mãi miết suy nghĩ mà không hề để ý đang có một viên đạn bay tới lúc nào mà lại để cho cô bé kia đỡ đạn thay cậu.

Cô dùng tay ôm chặt lấy vùng bụng để ngăn không cho máu chảy, tiếp tục từng tiếng vút nhẹ qua không khí lần lượt bay tới, găm vào bả vai và bắp chân của cô, khiến một cô bé mười tuổi ngã khụy vào lòng của ai đó chưa hoàn hồn.

Cô ngất đi tức khắc khiến cậu vô cùng bối rối! Bây giờ phải làm gì? Cậu đang hoảng loạn! Lần đầu tiên trong suốt những năm cậu nhận thức, cậu lại rối bời đến thế, có lẽ cậu đã. . .

Một bóng người to lớn chạy đến trước mặt cậu, cắt đứt dòng suy nghĩ vờ vẩn trong cậu.

Cậu vừa nhìn thấy một ánh mắt kinh dị, luồng khí xung quanh dường như đông lại khi vừa có sự xuất hiện của người đó.

“Cô chủ, tôi đến muộn.” người đó quỳ trước mặt cậu chào hỏi cô bé kia một cách cung kính.

Cậu nghĩ cô bé này phải là nhân vật gì đáng sợ lắm khi nhìn qua nét mặt của người đàn ông kia. Sát khí tỏa ra từ người đàn ông này rất nồng nặc, cậu cảm thấy như là cô tình không có chút che dấu. Chợt nhớ ra cô bé trong tay cậu, Chấn Phong vội vàng lên tiếng:

“Anh đưa cô ấy đi đi! Cô ấy không chịu được rồi.”

“Cậu là Lê Hoàng Chấn Phong?” người nọ lên tiếng.

“Vâng! Là tôi!” lúc này, ánh mắt trầm lắng kia bỗng sáng hẳn lên, cất giọng khẳng định một cách chắc nịch.

“Cô chủ đã chọn cậu. Ông chủ mong cậu không làm ông thất vọng. Đi theo tôi, tôi phải đưa cô chủ đi.” người nọ vội bế cô bé trong tay cậu và còn không quên quay lại nhắc nhở cậu phải bám theo. Rồi chạy vút đi nhanh đến nỗi người khác cảm tưởng như điều vừa xảy ra ở đây không có thật.

Chấn Phong nhìn anh ta với gương mặt bình thản chạy vút đi, cậu cảm thấy trạng thái tâm lý của người này có chút kỳ lạ.

Hắn ta vừa chạy vừa cầu nguyện cho điều đang diễn ra chỉ là mơ thôi.

Ông chủ mà biết thì sao đây? Những kẻ như họ chỉ có con đường chết mà thôi. Để cho cô chủ thương nặng như thế, hẳn e rằng lần này ông chủ nổi giận đến mức cho nổ tung cả nửa bán cầu thì còn quá nhẹ.

Bước chân ngày càng gấp rút! Hắn ta đang cố hết sức để có thể đưa cô bé trong tay chạy tới bệnh viện không cái mạng nhỏ của hắn cũng không giữ

được.

Tâm trạng hỗn loạn cho tới khi cô bé đó được đẩy vào phòng cấp cứu thì vẫn chưa hề giảm, đặc biệt khi ông chủ và bà chủ tới, điều hấn ta lo sợ cũng đã tới, người đàn ông đó tỏa ra sự lạnh lẽo đến tột độ, điều này thể hiện sự tức giận không thể kiềm chế rồi. Nhưng người đáng lo sợ nhất vẫn chính là người phụ nữ ngồi cạnh, bà chủ vẫn tỏ ra vẻ bình tĩnh nhưng bên trong sắp trào ra như đê vỡ. Đến khi người phụ nữ đó lên tiếng, hấn ta cảm tưởng như hai hàm răng vì run sợ mà sắp gãy rồi.

Khi bác sĩ thông báo tình trạng, hấn ta mới dám thở phào nhẹ nhõm. Hấn sống rồi. Tâm trạng thả lỏng bỗng cứng đờ khi hình phạt bắt đầu đưa ra từ ông chủ. Hấn ta vô cùng đau khổ. Ông chủ quá ác độc, quả này hấn ta chết chắc rồi!

Bên ngoài phòng bệnh đặc biệt.

Một nhóm người đứng lặng một góc, đưa đôi mắt sợ sệt không dám nhìn thẳng vào người đàn ông là ông chủ đang ngồi ở phía đối diện.

“Kỳ Dương, lần này là do ai làm? người đàn ông cất giọng lạnh đến thấu xương.

“Dạ, là Lê Hoàng Dũng của Lê thị muốn giết con trai của mình nhưng cô chủ đã ra đỡ đạn. Hai phát súng cuối theo điều tra là của Trần gia.” người tên Kỳ Dương trả lời.

“Trần gia? Trần Khắc Hùng?”

“Vâng.”

Kỳ Dương biết ông chủ tức giận rồi. Động đến cô chủ ư? Kể cả gia tộc lớn cũng phải trả giá đấy!

“Hấn ta dám động đến Di Hấn?” hấn nổi giận đứng phắt dậy khiến những người xung quanh bất giác sợ hãi run cầm cập, kể cả Chấn Phong đang trốn nơi góc tường cũng không nhịn được mà run rẩy.

“Gia tộc Lê thị dám bán con gái ta, kể cả nhảm lẫn hay lỡ tay. Diệt sạch!” mệnh lệnh nhanh chóng từ miệng của hấn ban ra, chuyện phá hủy cả một gia tộc mà nghe hấn nói như chuyện chơi.

Lúc này, hấn quay qua nhìn Chấn Phong bằng ánh mắt khó xác định. Hấn nhìn cậu bằng ánh mắt dò xét:

“Chấn Phong, lại đây.” hấn kêu cậu qua khiến từng bước chân của cậu trở nên nặng nề.

“Dạ! Cháu chào chú.” cậu khó khăn lắm mới lấy hết được can đảm để mở miệng ra chào hỏi. Cậu đang sợ! Cô bé kia bị thương là do cậu.

“Hấn đích thân chọn cháu, ta cũng tôn trọng. Ta chỉ mong cháu ở bên Hấn có thể bảo vệ an toàn cho con bé, sau này tuyệt đối không thể có chuyện này nữa.”

“Vâng! Cháu hứa với chú.” cậu gật đầu đầy chắc chắn.

“Được rồi! Kỳ Dương đưa cậu bé này đi. Cậu biết phải làm gì rồi.”

Ai mà không biết vị trước mặt đây là Nguyễn Huy Tuấn – lão đại tung hoành hắc bạch đạo nổi tiếng? Hấn còn rất trẻ, mới chỉ hơn ba mươi tuổi. Nổi tiếng vô cùng máu lạnh và tàn bạo. Động vào hấn còn yên ổn sao? Không những thế còn dám động vào con gái bảo bối của hấn?

Mọi người đều biết cô bé đó được cưng chiều đến mức nào nhưng đừng nghĩ lại là một tiểu thư đánh đá chưa ngoa nhé. Cô bé đó về ngoài mong manh như một con gió nhưng vô cùng mạnh mẽ và kiên cường. Mới mười tuổi mà vô cùng tài giỏi, cũng phải thôi vì cô được sinh ra trong thế giới hỗn loạn tâm tối mầu.

Từ nhỏ, hấn đã rèn luyện và đào tạo cô trở thành một con người mạnh mẽ không gục ngã trước tất cả. Số phận đã quyết định từ khi cô sinh ra sẽ phải đối mặt với vô vàn nguy hiểm. Nhưng thân phận của cô từ khi sinh ra tới nay đều được giữ kín một cách triệt để. Không ai hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Đối Đầu

Ngày thứ ba kể từ khi Di Hấn nhập viện. Vẫn gương mặt tái nhợt thiếu sức sống, làn mi nhắm nghiền chưa hề có dấu hiệu tỉnh lại. Ngoài kia đang hỗn loạn biết bao? Cô có vô tâm quá không? Khi mà mọi người đều lo lắng đến mức mất ăn mất ngủ, tâm trạng rối bời hoảng loạn mà cô vẫn chưa chịu tỉnh dậy để trấn an họ? Cô còn định nằm lì đến bao giờ nữa đây?

Chấn Phong ngồi cạnh giường của Di Hân, cậu ngắm cô đến mức thất thần. Cậu nhớ lại từng cử chỉ, từng hành động cao ngạo của cô. Cậu còn nhớ đến cả đôi mắt màu tím lạnh lùng liếc nhìn cậu ẩn dưới làn mi kia. Nếu hôm đó không có cô cậu sẽ ra sao chứ? Chết ư? Điều này là bất khả thi. Nhưng cho dù cậu có thể trốn được nhưng sớm muộn gì cũng sẽ bị tìm ra. Hơn nữa cậu muốn một cuộc sống chui rúc ư?

Cậu đã có quyết định cho riêng mình, cậu sẽ bên cạnh cô cho đến lúc nào cô không cần cậu nữa, dù cô không cần nhưng cậu sẽ vĩnh viễn bên cạnh giúp đỡ cô.

Trong khi cậu đang mãi mê theo đuổi suy nghĩ của bản thân mà không hề biết rằng nhà họ Lê đang gặp rắc rối lớn.

Biệt thự nhà họ Lê.

“Tôi đã làm gì thế này?” một người đàn ông khoảng gần bốn mươi tuổi đang vò đầu bứt tai trên bàn làm việc. Hình như ông ta đang có chuyện gì phiền muộn?

“Ai lại ngờ thằng nhãi đó lại được giúp đỡ? Ai giúp không giúp tại sao lại là đại tiểu thư nhà họ Nguyễn?” người phụ nữ bên cạnh tâm trạng cũng không khác gì người đàn ông, gương mặt đã có tuổi nhưng vẫn còn tươi trẻ, ắt hẳn người phụ nữ này chăm sóc bản thân rất tốt!

“Chúng ta mất hết rồi. Mất tất cả rồi!” người đàn ông cất giọng đau khổ kêu than.

Đó là Lê Hoàng Dũng, người đàn ông độc ác muốn hại chết chính con trai ruột của mình. Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con. Cho dù ông ta không thương con mình thì cũng đâu đến nỗi giết để trừ họa chứ?

Còn người đàn bà bên cạnh là vợ của ông ta, Luru Mỹ.

Bà ta độc ác nham hiểm không kém gì ông chồng. Là người giật dây đằng sau đẩy Chấn Phong vào chỗ chết. Bà ta sợ quyền lực và gia sản của Lê thị sẽ vào tay của cậu mà bà ta và con gái không được tí gì.

Con gái bà ta là đại tiểu thư của Lê thị - Lê Mỹ Hoài, một cô tiểu thư chưa ngoa, đông danh. Sống trong nhung lụa từ bé nên khinh thường tất cả mọi người, được mọi người xung quanh tôn sùng nên càng tự đắc, không coi ai ra gì. Cô ta mới mười lăm tuổi nhưng phấn son lòe loẹt, ăn mặc diêm dúa, ăn chơi đua đòi, chả ra dáng một tiểu thư quyền quý chút nào.

Hai mẹ con bà ta là nguyên nhân suốt mười ba năm sống trong nhà họ Lê của Chấn Phong như địa ngục. Cậu luôn bị hai người đó tìm mọi cách hành hạ đày đoạ, không để cho cậu một giây phút bình yên. Đó là lý do tại sao Chấn Phong càng trở nên lạnh lùng và vô cảm với tất cả mọi thứ, cậu lúc nào cũng đeo bộ mặt nhu nhược yếu đuối khiến người khác coi khinh.

“Ba mẹ, hai người làm sao vậy?” một cô gái phấn son lòe loẹt trên gương mặt non nớt, mặc một chiếc áo crop top ngắn cùn cộn, quần đùi rách toe tua không khác gì côn đồ ngoài chợ bước vào căn phòng u ám

“Hoài, chúng ta gặp rắc rối lớn rồi.” Luru Mỹ nhìn cô con gái cất giọng đau khổ.

“Mẹ! Chúng ta còn chuyện gì chứ? Chấn Phong chết rồi thì còn lo chuyện gì nữa?” Lê Mỹ Hoài nhìn Luru Mỹ bằng ánh mắt khó hiểu.

“Chết? Nó được Nguyễn gia cứu vớt đấy, bây giờ nó đang sống khỏe mạnh trong khi chúng ta gặp họa lớn rồi.” Lê Hoàng Dũng từ tốn giải thích cho con gái.

“Nguyễn gia? Từ khi nào gia tộc lớn lại có hứng thú với tên đó?” Lê Mỹ Hoài dùng ánh mắt khinh thường đáp trả.

“Đại tiểu thư của Nguyễn gia để ý tới cậu ta. Ngày Hải Tuyết tìm được nó thì con bé đó cứu nó, bây giờ thì trúng đạn chưa rõ sống chết ra sao.” Lê Hoàng Dũng vẫn kiên nhẫn giải thích.

“Ài? Tại sao con chưa nghe tới bao giờ?”

“Ta không biết. Lai lịch về con bé đó hoàn toàn không có. Người của ta không điều tra được gì.”

“...”

Sau khi được Lê Hoàng Dũng ôn tồn giải thích tất cả, Lê Mỹ Hoài hình như vẫn giữ thái độ coi trời bằng vung. Chắc chắn chỉ số IQ phải thấp lắm nên mới tiếp nhận thông tin chậm như vậy. Cô ta chỉ biết được tình trạng hiện tại phải khó khăn lắm thì ba của cô ta mới mất bình tĩnh như vậy.

Hiện tại tập đoàn liên tiếp bị các nhà đầu tư rút vốn, chịu ảnh hưởng tác động của bên ngoài khá nhiều khiến cổ phiếu ngày một rớt giá. Sau đó Kỳ Dương đang là một người bí mật thu mua toàn bộ cổ phiếu của tập đoàn Lê thị và trở thành cổ đông lớn nhất. Tên cổ đông bí ẩn đó chỉ cần phẩy tay một cái, tâm huyết mấy đời nhà họ Lê phút chốc đi tong.

Tình hình hết sức khó khăn. Hắn ta đang cố hết sức vực lại tập đoàn thì nhận được thông tin về Chấn Phong và cả lý do tại sao tập đoàn của hắn ta càng lúc càng đi xuống như vậy.

Hắn ta đắc tội với Nguyễn gia nên phải trả giá đắt.

Đứng trước nguy cơ phá sản, gia tộc tan rã. Ông ta là một người chủ phải làm gì đây? Người ta nói đói ăn vụng, túng làm liều quả không sai.

Ông ta tìm đủ mọi cách để cứu gia tộc của mình. Cả việc cầu cứu Trần gia cũng có thể làm được. Sau mọi lần van xin để có thể gặp được người đứng đầu Trần gia thì cuối cùng cũng có hi vọng.

Không biết họ đã cùng nhau bàn luận chuyện gì?

Trong căn phòng tối không có chút ánh sáng.

Bỗng rèm được kéo ra khiến toàn bộ căn phòng phút chốc sáng hẳn lên, quá chói mắt khiến người ta có chút không thích ứng được.

Một người đàn ông còn khá trẻ, mặt mũi lạnh tanh đang ngồi chễm chệ trước bàn làm việc. Đôi mày kiếm khểnh lại khi nghe tiếng ồn ào ngoài sân.

Một lúc sau, vệ sĩ bên ngoài lúi vào phòng của hắn là một người đàn ông nhìn khá quen mắt, hình như là Lê Hoàng Dũng của Lê thị?

“Tôi xin ông, xin hãy cứu giúp gia tộc của tôi.” hắn chưa kịp hỏi có chuyện gì đã xảy ra thì người đàn ông đó quỳ phịch xuống đất một cách thảm hại, cất giọng thống khổ van xin.

“Một gia tộc nhỏ con cũng đủ tư cách để ta giúp?” hắn bực mình vì bị quấy rầy, liền mở miệng, giọng nói lạnh lùng đáng sợ đến dọa người.

Đó là ai chứ? Trần Khắc Hùng – người đứng đầu Trần gia. Luôn gây mọi trở ngại cản trở sự phát triển của Nguyễn gia. Hai người đàn ông đứng đầu hai gia tộc lớn này ai cũng biết họ là kẻ thù không đội trời chung.

Ai có thể tin được họ từng là một đôi bạn thân luôn giúp đỡ nhau mở rộng thế lực của hai gia tộc? Hai gia tộc luôn có mối quan hệ vững bền, liên kết với nhau thế lực ngày càng lớn mạnh. Cho tới một ngày, một người con gái xinh đẹp như hoa, dịu dàng như ánh ban mai xuất hiện trong cuộc đời của hai người đàn ông này. Khiến họ đã thề trước trời đất rằng mang sự thù hận tới cuối đời. Họ đối đầu nhau chỉ vì một người con gái.

“Vậy người đàn bà đó có đủ tư cách để ông giúp tôi không?”

Lê Hoàng Dũng - người đàn ông lúc này còn quỳ gối đã đứng lên một cách hiên ngang. Nhẹ nhàng lấy tay chỉnh sửa lớp áo bị nhàu. Có lẽ, hắn ta biết cầu xin không được, vậy thì phải liều mạng?

Có lẽ, người đàn bà mà Lê Hoàng Dũng nhắc tới đã thành công khiến tâm của Trần Khắc Hùng lay động.

Tại sao mỗi khi nhắc tới người phụ nữ ấy, thực sự hắn không chịu được. Hắn luôn muốn đưa người đó về bên cạnh, khóa chặt bên cạnh mình để cả đời này, người phụ nữ ấy không bao giờ rời xa hắn được nữa.

Hắn hận người bạn thân đến tận xương tủy. Khi hai người đó hạnh phúc bên nhau thì hắn làm gì chứ?

Từng sự đau đớn giáng thẳng lên con người của hắn.

Ba mẹ của hắn bị giết, em gái hắn mất tích! Gia tộc được một phen hỗn loạn. Một mình hắn, một thiếu niên hai mươi tuổi bị nhấn chìm trong máu, kể từ giờ khắc đó, hắn dường như không còn linh hồn, thể xác của hắn được nhấn chìm trong máu thịt lẫn lộn của Trần gia.

Chỉ trong phút chốc mà hắn mất tất cả như thế sao? Chỉ trong một giây lát mà hắn mất đi người bạn thân cùng hắn không biết bao lần bước ra từ quỹ môn quan, mất đi người con gái khiến hắn rung động. Mất đi gia đình thân thương nhất!

Tất cả những nỗi đau đớn đấy, cả đời hắn không thể quên được!

Từ những nỗi đau dày xéo tâm can đó, hắn càng trở nên lạnh lùng vô cảm với mọi thứ. Trở thành người đứng đầu gia tộc Trần gia lãnh khốc vô tình, mất hết nhân tính, hoàn toàn không còn tính người.

Thương thay cho cuộc đời của một chàng trai trẻ, cả đời sống chìm trong máu me bắn tóe, chìm trong bóng tối vô tận!

Trần Khắc Hùng nhướn mày, nhìn vào Lê Hoàng Dũng khiến hắn ta có chút run rẩy.

“Tôi sẽ đưa người đàn bà đó tới bên cạnh ông, xóa sạch trí nhớ của bà ta. Ông và bà ta sẽ sống một cuộc đời bình yên.”

“Nếu điều đó sai sự thật?”

“Tôi tình nguyện chết.”

“Lời đã nói. Thành giao!”

Ở một nơi nào đó cách xa thành phố.

“Chủ nhân! Di Hân tiểu thư chưa có dấu hiệu tỉnh lại.” một người phụ nữ dáng người nhanh nhẹn đang cúi xuống nói với một chàng trai tầm khoảng mười sáu mười bảy tuổi một cách cung kính thận trọng.

“Tại sao chưa tỉnh lại? Không phải chỉ trúng ba viên đạn thôi sao? – chàng trai kia thể hiện rõ sự ngạc nhiên, liền hỏi lại thuộc hạ của mình.

“Thuộc hạ không biết chuyện này.”

Chàng trai đó lắc đầu, phẩy phẩy tay ý bảo người phụ nữ kia đi ra. Hắn ta muốn ở một mình.

Bất chợt người phụ nữ kia lên tiếng:

“Gia tộc Lê thị được Trần gia cứu vớt. Thuộc hạ đã điều tra trong chuyện này có uẩn khúc gì đó. Chủ nhân định làm gì ạ?”

“Chúng ta có nên góp vui không?” chàng trai khẽ nhếch khóe miệng nở nụ cười tà mị.

“...”

“Kỳ Tuyết! Xem hai lão cáo già đó định làm gì.” chàng trai ra lệnh cho người phụ nữ tên Kỳ Tuyết kia, liền quay người bước đi vào căn phòng đối diện.

Đợi đến khi bóng người cao lớn khuất sau cánh cửa, Kỳ Tuyết mới dám thở hắt ra.

Chủ nhân của cô, thực sự yêu thích cô tiểu thư kia đến mức điên cuồng rồi. Phận làm tớ, cô không có quyền can thiệp vào đời sống của chủ. Nhưng cô thực sự lo lắng cho chàng trai đó.

Suốt mười mấy năm cô bên cạnh cậu, cô nhìn cậu phải gồng mình mạnh mẽ, cô nhìn cậu phải cố gắng để chứng minh mình không vô dụng. Chàng trai này khắp người toàn những vết thương đau đớn, thật đáng thương!

London, thủ đô Anh quốc.

“Ba, Amy làm sao vậy ba?” một cô bé có mái tóc bạch kim nổi bật, dung nhan hoa lệ ngồi trong lòng một người đàn ông trẻ tuổi, giọng nói non nớt hỏi.

Cô nhóc mười tuổi sở hữu gương mặt sắc xảo này là Samantha Taylor. Vị chủ nhân tương lai của gia tộc Taylor, là bạn thân với Di Hân.

Người đàn ông đang bế cô bé là David Taylor, lão đại đương nhiệm của gia tộc Taylor.

“Amy bị thương. Cũng không có gì nghiêm trọng.” người đàn ông nhìn cô bé bằng ánh mắt dịu dàng, nhẹ nhàng trả lời cô.

“Ba đưa Amy sang với con được không ba?”

“Amy sắp sang với Sam rồi. Chú Simon sắp đưa Amy sang đây đó.”

David mỉm cười xoa đầu con gái, mối quan hệ thân thiết giữa con gái hắn và con gái của ân nhân thật sự rất tốt!

“Thật không ba?” Sam nở một nụ cười xinh đẹp, cô thực sự rất thích Amy. Amy có đôi mắt tím xinh đẹp, rất hiền với cô nữa, người ta bảo Amy lạnh lùng khó gần nhưng Amy không giống thế mà. Amy còn cười với cô nữa đó.

David đặt con gái xuống, hắn bước ra trước ban công. Một người đàn ông khí chất lạnh lùng, sở hữu mái tóc màu vàng nổi bật, đôi mắt xanh dương lạnh lẽo đến thấu xương lúc này đang nổi giận. Trên tay hắn cầm điện thoại, như đang nói chuyện với ai đó.

“Simon, anh yên tâm. Tôi sẽ cố hết sức để giúp đỡ anh.” David nói giọng bình thản với người trong điện thoại.

Dám động đến ân nhân của tôi? Các người hắn phải có gan rất lớn!

Ánh mắt xanh dương vô cảm liếc nhìn bầu trời âm đạm. Nếu năm đó không có anh ấy chắc gì giờ này tôi đã đứng đây?

Đáy mắt xẹt qua một tia tức giận, tay nắm thành quyền.

Hắn ta bước đi trong sự ngỡ ngàng của mọi người xung quanh. Những người xung quanh đều rất ngạc nhiên, vì từ trước tới nay chưa từng thấy ông chủ tức giận. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Họ có nhầm lẫn gì không?

Một trận chiến sắp nổ ra giữa các gia tộc lớn. Ai sẽ là người dừng cuộc chiến lại?

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Sụp Đổ

Đôi mắt tím mờ màng hé mở.

“Ừm!”

Cô ngửi thấy mùi thuốc sát trùng! Cô đang ở bệnh viện? Cô nhớ rồi. Cô đỡ đạn cho một người con trai.

Ngu ngốc! Tại sao cô lại dùng thân mình bảo vệ cho tên đó chứ?

Khẽ cử động người, động tác hết sức nhẹ nhàng của cô đã thành công trong việc đánh thức người bên cạnh.

Người đó nhìn cô bằng ánh mắt sững sốt rồi đến vui mừng. Vội vàng lên tiếng:

“Em tỉnh rồi. Có đau ở đâu không? Để anh gọi bác sĩ nha.” Chấn Phong vui mừng chạy ra ngoài tìm bác sĩ lại cho Di Hân.

Cô tỉnh rồi?

Cô đã ngủ bao lâu rồi?

Chỉ ba viên đạn thôi mà sao đau quá. Cơ thể của cô từ lúc nào lại yếu như thế này?

Khẽ nhắm mắt lại, nhắm đôi mày thanh tú. Không hiểu sao cô lại thấy toàn thân đau nhức, rất khó chịu.

“Hân. Con tỉnh rồi.” Nguyễn Huy Tuấn và Lê Hải Yến bước vào phòng, mỉm cười với con gái nhỏ, ánh mắt dịu dàng nhìn Di Hân.

“Ba, mẹ.” Di Hân khó nhọc nở một nụ cười.

“Con thấy sao rồi?” ba Di Hân ân cần hỏi thăm con gái.

“Con không sao đâu ba!” khẽ nhếch khóe miệng lên một nụ cười gượng gạo, không ổn rồi! Tại sao cô lại thấy cơ thể càng lúc càng đau đớn thế này?

“Ta hiểu chuyện này thế nào. Nhưng Hân à, con đừng như thế nữa được không? Chỉ làm ta đau lòng thôi.” mẹ Di Hân dùng đôi mắt đỏ hoe nhìn cô, rưng rưng nước mắt.

“Con...” bất chợt Di Hân không biết phải trả lời thế nào.

Lúc này, bác sĩ bước vào cùng Chấn Phong.

Đây là một bác sĩ trung niên, gương mặt phúc hậu, hiền từ nhìn cô. Bác sĩ tới kiểm tra tổng thể và cất giọng vui mừng:

“Tiểu thư có khả năng phục hồi rất tốt. Vài hôm nữa có thể xuất viện. Hiện tại cần ở lại để tôi có thể theo dõi.”

“Cảm ơn bác sĩ.” Di Hân mỉm cười với vị bác sĩ.

Vị bác sĩ trung niên vừa đứng dậy, định quay bước đi. Thì bỗng ông quay người lại, nhíu mày nhìn Di Hân, thể hiện rõ sự lo lắng khó hiểu.

“Có phải tiểu thư cảm thấy người rất đau nhức đúng không?”

“Đúng thế ạ.” cô liền gật đầu trả lời vị bác sĩ.

Không ổn rồi. Sau phẫu thuật thì đúng là cơ thể đau nhức, nhưng không thể lên triệu chứng rất đau thế này chứ?

Thấy vẻ mặt của vị bác sĩ nghiêm trọng, ba cô liền kéo ông ta ra bên ngoài để xem có chuyện gì.

Lúc sau, ba Di Hân bước vào bên trong, ái ngại nhìn con gái nhỏ.

“Viên đạn của Trần gia, có độc!”

Có độc ư? Độc gì khiến toàn thân đau nhức thế này?

“Bác sĩ nói, phải nghiên cứu xem độc này là gì. Ta sẽ mang đến cho chuyên gia của Nguyễn gia, tạm thời cứ thế đã!”

“Tôi đi trước. Tiểu thư vừa tỉnh cơ thể còn yếu. Mọi người nên để cho tiểu thư nghỉ ngơi.” vị bác sĩ bước ra ngoài, quay lại dặn dò mọi người trong phòng.

“Hai người ra ngoài đi. Ta muốn ở lại với Di Hân.”

Bà nhìn cô bằng ánh mắt xót xa. Bà không muốn thế này mà. Con gái bà mới mười tuổi thôi. Sao lại chịu sự đau đớn như thế này?

Xoa nhẹ bàn tay con gái, bà không thể bên cạnh cô mãi được. Bà biết cô sẽ phải đối mặt vô vàn nguy hiểm nhưng bà không đành lòng. Bà có thể để cô tránh xa nó được không?

“Mẹ. Con biết mẹ lo cho con nhưng mẹ hiểu mà...”

“Hân.. Đừng để bản thân bị thương nữa được không con?”

“Con hứa với mẹ.” cô gạt nhẹ coi như là đồng ý với mẹ mình.

Dù sao, điều để bản thân bị thương hay không cô không thể xác định. Nếu được, cô sẽ nghe lời mẹ, không để bà phải lo lắng vì mình nữa.

Bà có nên nói cho cô biết không?

Rằng sắp có một cuộc chiến giành sự thống trị sắp diễn ra?

Và để bảo đảm an toàn cho cô, ba cô và bà đã quyết định đưa cô sang Mỹ?

Thấy mẹ mình có điều gì muốn nói nhưng không muốn nói. Nhíu chặt đôi mày thanh tú, cô khẽ cất tiếng:

“Mẹ có chuyện gì muốn nói với con sao?”

“À. Hân này, ngay khi con hồi phục, con sang Mỹ nhé.” Giật mình trước câu hỏi của con gái, Hải Yến vội vàng định thần lại.

Mỹ? Tự dưng sao lại sang đó? Cô nhìn mẹ bằng ánh mắt ngờ vực, có chuyện gì nghiêm trọng lắm sao?

Như nhìn thấu suy nghĩ của con gái nhỏ. Bà nói:

“Ba con và ta muốn đưa con sang đó để học tập thêm và tiếp quản thế lực của chúng ta ở bên đó.”

“...”

Im lặng một lúc, cô biết có chuyện gì đang diễn ra nhưng thôi.

Nếu ba mẹ đã muốn cô đi thì cô sẽ đi. Tiếp quản cô sẽ tiếp quản.

“Con sẽ sang đó.” Di Hân đồng ý với lời nói của bà.

Cô cũng mệt mỏi rồi! Phải nghỉ ngơi thôi.

“Được rồi. Con nghỉ đi nhé! Tí nữa Chấn Phong sẽ vào.” Mẹ Di Hân nở nụ cười gượng, khẽ vuốt gò má xanh xao của con gái, bà bước ra ngoài.

Ai biết được, khi bà vừa quay mặt đi, nước mắt đã trào ra ngoài?

Lựa chọn theo con đường mờ mịt này, vốn không có đường lùi.

Con gái nhỏ của bà, vốn phải được sống một cuộc sống bình an không phiền muộn như bao đứa trẻ cùng tuổi khác. Thế nhưng, cô là người quan trọng đối với Nguyễn gia, là người thừa kế tương lai. Đây là trách nhiệm không thể chối bỏ!

“Di Hân à, con gái bé bỏng của ta! Là ta đã đặt con vào cuộc sống tanh tưởi này, ta phải bảo vệ con, hãy yên tâm sống tốt! Những việc còn lại, hãy để ta lo cho con!”

Hai tuần sau.

Biệt thự S, Las Vegas.

Trời phủ tuyết trắng xóa dày cộm, từng đợt gió rít mạnh. Cái lạnh cắt da cắt thịt thấm đượm vào từng mảng da thịt khiến người ta lạnh buốt.

Tuyết rơi ngày càng nhiều, gió thổi càng mạnh hơn. Thực sự, cái thời tiết buốt giá này ai chịu được?

Thế nhưng, khiến người ta đau lòng nhất ở lúc này chính là bóng dáng cô độc đứng giữa trời tuyết. Mặc cho từng bông tuyết mỏng manh bám vào cơ thể nhỏ bé.

Khoác một chiếc áo mỏng, chủ nhân của bóng dáng ấy là một cô bé.

Gương mặt đã sớm tím ngắt, toàn thân lạnh buốt nhưng cô không hề muốn di chuyển mà muốn tiếp tục đứng như chôn chân tại nơi đó.

Tại sao cô bé ấy lại dầy vò bản thân đến mức này? Biết rõ không thể chịu được cái lạnh dưới âm độ thể này tại sao còn cố?

Xung quang cô bé, là một hàng dài những vệ sĩ chuyên nghiệp. Mặt mày lạnh tanh không chút cảm xúc, nhưng mỗi ai nấy đều tím xanh lại. Họ đang chịu đựng gió lạnh cùng cô chủ. Di Hân đã kêu họ vào trước, để mặc cô ở đây! Thế nhưng cô chủ không vào, vệ sĩ như họ nào dám vào?

Dáng người nhỏ bé đứng đó, như bị nuốt chửng bởi bão tuyết.

Đôi đồng tử tím mờ màng, có giọt nước đọng nơi khóe mắt. Cô khóc ư? Tại sao lại khóc?

Ba mẹ cô.. Ngay khi cô vừa rời khỏi Việt Nam, một cuộc chiến đẫm máu nổ ra.

Trần gia!!!

Tất cả là do Trần gia!!!

Cô hận Trần gia!!!

Muốn thấu tóm gia tộc của cô ư? Dễ vậy sao?

Cuối cùng tất cả mọi chuyện kết thúc. Ba cô hôn mê sâu, tính mạng đang nằm trong tay tử thần. Còn mẹ cô? Mất tích. Sống chết không rõ tung tích. Gia tộc của cô hiện tại Kỳ Dương và Chấn Phong quản lý, bởi cô không còn thiết tha gì nữa rồi.

Cô biết thân phận của mình từ khi sinh ra! Cô biết trách nhiệm này cô không thể chối bỏ! Vì đôi mắt của cô là độc nhất vô nhị! Ở thời điểm hiện tại không còn ai có thể thay thế nữa!

Khi cô chào đời là sự vui mừng hân hoan của thành viên trong gia tộc. Khi cô chào đời là sự lo lắng đến tột độ của ba mẹ cô. Họ tự trách mình đã mang đến cho cô một trách nhiệm lớn lao như thế. Nhưng không! Cô cố gắng tất cả chỉ vì họ. Cô chưa từng sống trong sự tanh tưởi của mạng người, vì cô còn có ba mẹ, còn có họ che chở, còn có họ bao bọc cho cô tình cảm gia đình thiêng liêng nhất! Thế nhưng, bây giờ thì sao?

Nghĩ tới đây, lòng cô lại thất lại.

Đau đớn thay... Xót xa thay...

Tim cô vỡ nát, tâm cô như bị bóp méo.

Bức tường sắt kiên cố mà cô xây dựng suốt bấy lâu nay đã sụp đổ!

Ba mẹ của cô. Người cô yêu thương. Tất cả đã mất hết trong nháy mắt. Bao một đứa bé mười tuổi như cô phải làm gì để vực lại tinh thần đây?

Ba từng nói muốn tồn tại trong thế giới đầy máu me tàn nhẫn thế này, điều thứ nhất, tuyệt đối không được rơi nước mắt dù chỉ là một giọt! Phải vững tâm, phải cho kẻ thù biết rằng mình là phượng hoàng trên trời cao, dù thế nào cũng bất khả xâm phạm.

"Nhưng ba à... Con xin lỗi! Con không thể gắng gượng được nữa rồi. Con khóc cho lòng bớt đau đớn được không ba? Con đau lắm! Con không chịu được nữa!"

Từng giọt, từng giọt nước mắt đau đớn lăn dài trên khóe mi, thế nhưng phút chốc lại tan biến mất. Vì cái lạnh cô đang chịu đựng, vì cái nỗi đau trong tâm can cô quá lớn... Nước mắt rơi ra liền tan biến! Hệt như một miếng người đau đớn đến thấu tâm can nhưng vẫn cố gắng gượng, để rồi không thể chịu được nữa liền bùng nổ! Rồi trong tích tắc, liền trở về như lúc ban đầu, lại tiếp tục chống chọi với đời người.

Đầu truyền tới một cơn choáng váng, cô liền ngã xuống làn tuyết lạnh lẽo. Cô bất tỉnh.

Màn đêm u tối bao phủ xung quanh, khoảng không trống rỗng đen như mực, không có lấy một chút ánh sáng.

Bóng đêm dường như nuốt chửng mọi vật ở nơi này, mang lại cho người đối diện nó một nỗi sợ hãi vô hình.

Một cảm giác lạnh lẽo truyền tới làm cô bừng tỉnh.

Đôi đồng tử tím sắc bén thường ngày ngờ ngàng liếc nhìn xung quanh. Chuyện gì đây? Tại sao cô không thấy gì cả? Đây là đâu? Tại sao cô lại ở đây?

Mọi người đâu hết rồi?

Chống tay xuống màn đất lạnh để đứng dậy, bắt giác cô ôm chặt lấy thân mình. Cô lạnh quá! Đây là nơi nào? Tại sao nhiệt độ ở đây lại thấp như thế?

Di Hân đưa tay kéo chặt chiếc áo mỏng, bước đi bằng đôi chân trần.

Cô không nhìn thấy gì cả.

Dựa theo bản năng được huấn luyện, Di Hân cố gắng tìm kiếm xung quanh một chút ánh sáng. Lúc trước, điều đầu tiên khi làm một người đứng đầu cần phải có hơi thở nhạy bén, cần giấu đứng nơi và trung ra đúng chỗ. Ví dụ khi gặp những thứ nguy hiểm mà mình không có khả năng đánh trả, cần khéo léo che dấu hơi thở của mình đi. Và khi gặp vật cản trở, cảm nhận được không gây nguy hiểm gì đến bản thân, cần phải trung ra để đối phương run sợ mà bỏ. Và cần có khả năng cảm nhận sát khí của đối phương. Đó là điều đặc trưng cơ bản nhất của một sát thủ được đào tạo bí mật như cô.

Khả năng cảm nhận của cô từ trước tới nay vốn rất tốt! Thế mà ở nơi này, đến chút hơi người hay đồ vật gì từng lưu lại cũng không có thì lấy đâu ra ánh sáng giúp cô?

Điều bây giờ không phải ngồi yên một chỗ, mà là đi thẳng về phía trước. Càng nhanh càng tốt!

Nghĩ đến đây, bước chân càng gấp rút. Càng cố gắng bước thật nhanh về phía trước nhưng chuyện gì đang xảy ra? Cô đi mãi không đến nơi?

Cảm thấy nhiệt độ cơ thể càng lúc càng giảm xuống, nhiệt độ xung quanh cũng vậy.

Cơ thể của cô vốn có khả năng chịu đựng rất tốt, chỉ là nếu dưới âm độ C hay quá năm mươi độ C là không ổn. Khả năng đặc biệt của Nguyễn gia có sẵn trong máu. Thế mà bây giờ cô lại không thể chịu được cái lạnh này? Chẳng nhẽ nơi này nhiệt độ dưới âm sao?

Ngay lúc cơ thể dần kiệt sức, cô dường như cảm thấy cơ thể có hiện tượng đông băng, da thịt đông cứng. Run rẩy ngồi xuống nền đất lạnh, cô không thể chống đỡ được nữa. Cô lạnh quá!

Đôi mắt sắc bén tinh tường dần mờ đi, mí mắt nặng trĩu. Không ổn, cứ tình hình này chỉ sợ cô ngủ mất!

Bỗng một luồng sáng chói mắt hiện ra trước mắt cô. Nhúch chọt đôi mày thanh tú, lờ mờ mở mắt ra... Nhân ảnh quen thuộc hiện ra trước cô, suột qua ánh mắt sững sờ của cô. Đó... là... ba mẹ cô! Là gia đình của cô! Họ đang vẫy tay với cô.

Cơ thể nhúc nhích cố gắng đứng lên, chống đỡ bước về phía trước. Đuổi theo nhân ảnh kia. Vội vàng đuổi theo nhân ảnh phía trước, cô khóc càng lớn, dùng giọng khàn đặc hét lên: “Ba mẹ, hai người đi đâu? Dẫn Hân theo với! Hân mệt lắm. Huhu.. Ba mẹ đừng bỏ Hân mà.”

Lúc này cảm xúc của cô là gì? Tuyệt vọng? Sợ hãi? Hốt hoảng?

“Bịch.”

Cả thân thể nhỏ bé bỏ nhào về phía trước. Cảm giác đau đớn truyền tới đại não. Ngẩng mặt lên hoảng loạn tìm kiếm nhân ảnh lúc này, cô không thấy nữa! Chẳng nhẽ cô nhìn thấy chỉ là ảo ảnh thôi sao? Ba mẹ cô đi rồi! Đi mất rồi! Cô lạnh, cô đau, cô mệt! Ai đó đưa cô ra khỏi đây đi! Làm ơn!

“A!!!”

“Hân! Em tỉnh rồi. Tại sao lại hành hạ bản thân như thế?” Chấn Phong sùng sốt nhìn Di Hân, ánh mắt tràn ngập sự lo lắng.

“Phong?” Di Hân với đôi mắt hoảng loạn, dần dần định thần lại khi nhìn Chấn Phong.

“Ừ anh đây. Không sao nữa rồi! Ổn rồi. Có anh ở đây.” cậu ôm chặt Di Hân vào lòng, vuốt vuốt sống lưng, trấn an cô hãy bình tĩnh.

Hóa ra tất cả những gì cô nhìn thấy chỉ là giấc mơ thôi sao? Nhìn thấy ba mẹ cô cũng chỉ là ảo tưởng thôi sao? Lúc này, sự gắng gượng biến mất. Cô bật khóc nức nở, cô nhớ ba mẹ cô! Nhớ sự yêu thương của họ.

“Ngaoan! Đừng khóc nữa. Cô chú sẽ không vui đâu Hân.”

Ngẩng gương mặt ướt đẫm, cô nhìn Chấn Phong bằng ánh mắt khó xác định. Cát giọng thều thào:

“Chuyện bên đó sao rồi?”

“Chú Dương lo rồi. Em không phải lo lắng nữa, chuyên tâm mà sống!”

“Ồ lại với em! Đừng đi nữa...”

“Không đi nữa. Anh ở lại đây.” Chấn Phong mỉm cười dịu dàng.

Nở nụ cười một cách khó nhọc, cô liền ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thân Phận Của Di Hân

Tin tức lão đại của Nguyễn gia sống chết không rõ tung tích thực sự là một quả bom của hai giới hắc bạch đạo. Một gia tộc lớn mạnh vững vàng bỗng dưng lung lay. Tình hình hiện tại, Nguyễn gia như rắn mất đầu, tất cả mọi người trên dưới nhà họ Nguyễn đang vô cùng hỗn loạn.

Lão đại và chủ mẫu sống chết không biết! Người thừa kế duy nhất cũng biến mất. Chuyện gì đang diễn ra thế này?

“Các người thật giỏi. Nhà họ Nguyễn đến lượt các người làm chủ sao?” Kỳ Dương – trợ thủ thân cận với Nguyễn Huy Tuấn, gần như ngang hàng với lão đại Nguyễn gia bước tới với gương mặt đờ đàng sát khí.

Lũ người đang làm loạn ở cửa chính, nghe giọng nói uy quyền vang lên lập tức im bất.

“Cậu Dương! Giải thích cho chúng tôi biết đi.” một người đàn ông lớn tuổi lên tiếng, người này là cậu hai – anh hai của bố Di Hân tức bác cả.

Kỳ Dương chỉ vào bên trong phòng họp chính của Nguyễn gia, hần rảo bước vào trong đại sảnh.

Tất cả các người có mặt ở đó vội vàng chạy vào bên trong. Sắc mặt ai nấy cũng trùng xuống.

Đợi đến khi những người đó ổn định xong vị trí, Kỳ Dương ngồi vào ghế của mình. Hần nói to:

“Mọi người nghe cho kỹ đây. Nguyễn gia tạm thời sẽ do tôi tiếp quản. Chắc mọi người đã nghe những lời đồn đó rồi? Nó là sự thật. Trên cương vị của một người đứng đầu tạm thời, tôi bắt buộc kể từ giờ phút này trở đi, tuyệt đối phải tránh xa Trần gia! Những người ở đây có mối quan hệ với nhà họ Trần thì phải cắt đứt hoàn toàn. Tuyệt đối không được dây dưa với những người đó. Nếu tôi phát hiện xác định hậu quả!!”

“Nếu mọi người còn thắc mắc đại tiểu thư đang ở đâu, tôi sẽ không nói tung tích của tiểu thư. Vì có thể trong số những người ở đây không muốn tiểu thư quay về. Mọi người chỉ cần biết đến khi tiểu thư tròn mười bảy tuổi, tiểu thư sẽ trở về và chính thức là chủ nhân của Nguyễn gia.”

Mọi người bên dưới trầm mặc một lúc lâu, cắt đứt quan hệ với Trần gia? Đây không phải là điều dễ dàng. Hơn nữa, Kỳ Dương tiếp quản gia tộc? Một người không có dòng máu của gia tộc và đôi mắt tím tượng trưng mà lại tiếp quản sao? Không được! Tuyệt đối không thể được.

“Lão đại đã chết! Cậu còn tư cách gì ngồi ở đây?” một người đàn ông béo phụng phình hét lên, người đàn ông này tầm năm mươi mấy tuổi, theo gia phả thì đây là ông họ của Di Hân.

Từ câu nói bắt đầu của người đàn ông kia, mọi người của Nguyễn gia hòa theo, lần lượt nói những lời lẽ khó nghe.

“Đúng đấy. Cậu ta làm gì có tư cách?”

“Xuống đi. Nhường lại quyền cho chúng tôi.”

“Tên Kỳ Dương chết bầm. Hần ta dám cướp quyền của chúng ta?”

“Một đũa ăn mày, được lão đại lượm về mà hống hách.”

“...”

Vô số lời sỉ nhục Kỳ Dương vang lên, tất cả đều lọt vào tai Hần không sót một chữ. Dừng đôi mắt chim ưng quét qua những con người dưới kia, ánh mắt lạnh lùng khiến người những người kia bất giác rùng mình mà im thin thít, không dám hé miệng.

Nhếch khóe miệng lên tận mang tai. Kỳ Dương cất giọng lạnh lẽo đến dọa người:

“Vậy các người nói cho tôi biết! Tôi có tư cách gì nào?”

Không khí quý dị len lỏi vào lòng của những người đang đứng đó, ai cũng thoáng run rẩy, dừng khí hồi nãy không biết đi đâu mất rồi.

Một tên thiếu gia, tầm hai mươi mấy tuổi. Chắc thuộc dạng ăn chơi đua đòi đây mà. Kiểu này chắc rèn được gan to hơn hổ rồi, cất giọng hống hách nói Kỳ Dương:

“Một tên tớ của ông ta! Không đủ tư cách ngồi lên vị trí đó. Cút xuống đi tên rế rách.”

Mọi người sững sốt nhìn vào người vừa lên tiếng, họ lẩm bẩm cầu nguyện cho tên xấu số này có một cái chết nhanh nhất. Cho dù lão đại đã chết nhưng nên nhớ lúc trước lão đại rất quý trọng người tên Kỳ Dương này, còn nâng địa vị của hắn lên ngang hàng mình cơ mà?

“Nguyễn Huy Hoàng. Con trai của Nguyễn Huy Khánh? Một tên công tử bột ăn bám Nguyễn Gia. Dựa vào Nguyễn Gia để lộng hành.” từng thông tin của tên công tử bột đó đều đặn vang lên từ một người trợ thủ đứng cạnh Kỳ Dương.

“Thì sao nào?” Nguyễn Huy Hoàng có sững sốt, nhưng do là một tên ăn chơi có hạng nên mặt được rèn một lớp da khá dày, hắn vẫn giữ vẻ mặt vênh váo, cất giọng thách thức. Hắn ta tin Kỳ Dương không dám làm gì mình.

Nhưng rất tiếc hắn nhầm rồi. Từ trước tới nay Kỳ Dương là một con người phân chia rõ ràng giữa tình thân và máu mủ. Mang dòng máu của ông chủ hắn không có nghĩa hắn phải nể. Người duy nhất Kỳ Dương nể phục chỉ có lão đại và chủ mẫu.

Cố tình khiêu khích hắn sao? Vậy thì chết đi!

Giờ khắc tên đó nói lên câu cuối cùng, cũng là lúc hắn ta được xác định nhận một vé xuống châu diêm vương, khi mà Kỳ Dương lạnh lùng phun ra một chữ: “Phạt nặng!”

Một tiếng vút nhẹ nhàng như chém đứt không khí từ tốn phát ra tiếng "vút". Tưởng như một việc cắt không khí hết sức nhẹ nhàng, thế mà...

“Bịch, bịch.”

Hai tiếng rơi đồng loạt vang lên. Tất cả những người ở đó hốt hoảng nhìn cảnh tượng trước mặt. Quá kinh tởm.

Đầu của tên vênh váo hồi nãy đang nằm yên vị dưới nền đất lạnh lẽo. Mắt hắn vẫn tròn tròn lên, như trước khi chết vẫn chưa kịp phản ứng. Thân thể của hắn nằm phịch xuống dưới đất! Một màn xử tội chặt đầu khỏi cổ diễn ra rất nhanh gọn lẹ!

“Ai còn dám chống đối tôi! Kết cục sẽ nặng hơn thiếu gia Nguyễn Huy Hoàng.” giọng nói uy quyền dọa người vang lên đe dọa. Kỳ Dương còn nhấn mạnh chữ thiếu gia như ý nói dù là tiểu thư hay người quan trọng có máu mủ gì với Nguyễn gia, chỉ cần đắc tội với Nguyễn gia, hắn liền xử tội chết.

Không khí lạnh lẽo bao trùm qua đây, tất cả mọi người im bật, không ai dám hé miệng ra nữa.

“Đi đi.” ngay khi mọi người đang bị dọa sợ, Kỳ Dương lên tiếng đuổi họ ra ngoài bằng giọng hết sức mệt mỏi.

Chẳng mấy chốc, đại sảnh không còn bóng người. Không khí náo nhiệt vụt tắt, trở lại với dáng vẻ cô đơn hiu quạnh nơi đây.

Kỳ Dương vẫn ngồi đó, ánh mắt nhìn về phía cửa ra vào. Khẽ nhếch khóe miệng, hắn cất giọng bõn cợt:

“Ra được rồi đấy. Không cần phải lên lút tới thế đâu anh bạn. Từ khi nào đại bản doanh của nhà họ Nguyễn trở thành nơi người ngoài có thể tự nhiên ra vào?”

“...”

Không có tiếng trả lời, tất cả vẫn yên lặng.

Kỳ Dương biết tên đó chạy rồi. Nếu để ý kỹ thì chắc chắn sẽ nghe thấy một tiếng vút nhẹ lướt qua không khí. Hóa ra tên đó biết mình bị phát hiện nên chạy trước! Vô dụng!

Chàng trai trẻ với gương mặt tuấn tú, đôi mắt màu đen sâu thẳm lạnh nhạt chăm chú đọc từng chữ có trong tập tài liệu mật của Nguyễn gia mà thuộc hạ của anh không lấy được để anh đích thân phải ra tay.

Từng câu, từng hình ảnh in sâu vào trong lòng anh. Để từ đó trong tim anh khắc sâu một chữ Nguyễn Ngọc Di Hân – cô gái mà anh coi là kẻ thù vĩnh viễn.

Nhà họ Nguyễn có một bí mật.

Từ khi gia tộc họ Nguyễn xuất hiện, tất cả những đứa trẻ khi mới được sinh ra nếu sở hữu đôi mắt màu tím thì đứa trẻ đó được xác định là người thừa kế gia tộc. Là người mà có nhiệm vụ gánh vác cả gia tộc. Những đứa trẻ cho dù chảy trong mình dòng máu của Nguyễn Gia nhưng không có đôi mắt tím thì tuyệt đối không được ngồi lên vị trí thủ lĩnh. Tuyệt đối không được. Nếu dám làm trái điều này thì gia tộc xuống dốc, hoàn toàn thất bại trước kẻ khác.

Tất cả những người thừa kế của Nguyễn gia đều là những người có tài, suốt mười đời trôi qua, Di Hân là người đặc biệt khi là người con gái đầu tiên có đôi mắt màu tím được xác định là chủ nhân của Nguyễn gia.

Gia tộc họ Nguyễn còn có một điều đặc biệt nữa, trong máu của họ có một cấu tạo gì đó rất phức tạp mà chỉ có thành viên của Nguyễn gia mới có.

Máu của họ rất độc, thế nhưng khi tồn tại trong cơ thể của người mang họ Nguyễn, cùng chảy chung một dòng máu. Thì dòng máu ấy lại như một chất

đinh dưỡng nuôi sống cơ thể của họ khỏe mạnh, máu khiến cơ thể của họ có khả năng chịu được nhiệt âm độ và gần năm mươi độ C. Nếu ai biết bí mật này mà cố lấy máu từ cơ thể họ, cho dù có lấy được nhưng cũng không thể nghiên cứu được thành phần cấu tạo nên nó, nếu trùng nhóm máu với họ, dù bơm vào cơ thể cũng chết bất đắc kỳ tử. Không phải do hiện tượng bạch cầu và hồng cầu kết dính như thường mà máu của họ không thích ứng trong cơ thể người khác không thuộc Nguyễn gia, kể cả những người trùng nhóm máu.

Tài liệu mật của Nguyễn gia:

Đại tiểu thư gia tộc họ Nguyễn – Nguyễn Ngọc Di Hân.

Sinh ngày mười lăm tháng tám.

Tên tiếng Anh: Any White

Bức hình một cô bé xinh đẹp, nở nụ cười rạng rỡ như ánh ban mai chói lòa.

Cô bé đó diện một bộ váy hồng nhạt dịu mắt, đôi giày búp bê màu đen đất tiền, mái tóc nâu hạt dẻ xõa tự nhiên. Đôi đồng tử tím thu hút, đôi môi anh đào chúm chím, làn da mịn màng trắng trẻo.

Không thể phủ nhận cô bé trong bức hình đó là một thiên thần mà tạo hóa ban tặng. Cô bé mang nét đẹp chói mắt, tỏa sáng trong mắt người nhìn. Khiến anh ngẩn ngơ nhìn đến mê mẩn.

Từng bức hình theo độ tuổi của cô suốt mười năm qua, từng thông tin chi tiết được bảo mật kỹ càng của cô, từng trường mà cô theo học, từng khóa huấn luyện cô từng tham gia, từng thành tích của cô đạt được.

Càng đọc kỹ, anh càng sững sốt mà ngỡ phục cô bé mười tuổi này. Cô bé quá tài giỏi, là một đối thủ xứng tầm với anh. Đợi cô lớn chút nữa, ắt hẳn sẽ là đại mỹ nhân mà người ta giành giật nhau cướp về để bảo quản trong tủ kính.

Từng sở thích, thói quen. Từng những thuộc hạ, những trợ thủ của cô. Tính cách, những thứ cô yêu thích. Anh đều nhớ rõ trong lòng. Hình như anh còn hiểu cô hơn bản thân cô.

Thông tin của cô được phô bày trước anh, rõ ràng từng chi tiết.

Đến điểm mạnh, điểm yếu của cô anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Cô và anh hẳn là có duyên rồi.

Nhưng chàng trai đó đâu biết rằng cô hận gia tộc của anh đến nhường nào? Anh nghĩ đối phó với cô dễ dàng sao? Anh đang coi thường cô quá rồi!

Chàng trai đó cũng không biết bây giờ cô không còn là cô bé cười vô tư không lo lắng chuyện gì nữa mà bây giờ cô có quá nhiều âu lo, trọng trách của một gia tộc lớn đổ lên đôi vai yếu ớt của cô, cô phải đối mặt với vô số nguy hiểm, phải đối mặt với sự thiếu vắng tình yêu thương của ba mẹ. Cô dần trở thành một con người khác. Vô tình, lãnh khốc, máu lạnh, giết người không ghê tay, thủ đoạn tàn nhẫn. Là một con rắn độc. Động vào là chết!! Là tảng băng ngàn năm chính hiệu.

Những từ ngữ này đã đủ miêu tả cô chưa?

Bây giờ, Di Hân. À không Any, sẽ bắt đầu một cuộc sống mới ở bên Mỹ. Trong mắt người ngoài, cô mất tích không rõ tung tích. Đến năm mười bảy tuổi cô quang minh chính đại bước lên vị trí thủ lĩnh của Nguyễn gia. Kẻ nào dám chống đối cô, chết không chỗ dung thân!

Cô thề rằng, cả cuộc đời này dùng để trả thù Trần gia, báo thù cho ba mẹ. Trong cô, chỉ có hận thù.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Cuộc Sống Mới

Bảy năm sau.

Casino, Las Vegas.

Trên căn phòng cao nhất.

Một cô gái trẻ tuổi đang tựa vào chiếc ghế đặt cạnh cửa sổ trong suốt, mi mắt khép hờ, mái tóc nâu hơi rối vương trên gương mặt tinh xảo với làn da trắng không tỳ vết, sống mũi cao thẳng tắp, bờ môi anh đào quyến rũ, làn mi cong vút, có lẽ đây là một kiệt tác hoàn hảo của thượng đế.

“Thiếu gia Correy, bà chủ đang nghỉ ngơi.” tiếng vệ sĩ đứng bên ngoài nói vọng vào.

“Cậu lui đi.” người con trai tên Correy kêu vệ sĩ đi xuống rồi khẽ mở cửa bước vào.

Cậu lại gần cô gái kia, đáy mắt xẹt qua tia yêu thương, khoe miệng cười dịu dàng. Correy ngồi xuống gần cô, chống tay lên cầm ngồi lặng yên nhìn cô.

Đôi mắt khẽ mở, ánh mắt tím đỏ hơi mơ màng, mông lung liếc nhìn chàng trai bên cạnh. Cô mỉm cười, cất giọng nhẹ nhàng:

“Cor!”

“Amy, trong khi ngoài kia sắp xảy ra chiến tranh mà em vẫn vô tư ngủ?” Correy mỉm cười trêu chọc Amy.

Cậu muốn gọi lại trong cô gái này nụ cười chẳng?

“Nhàm chán!” cô gái trả lời bằng giọng dửng dưng.

Câu trả lời vô tâm của cô đã thành công đánh tan nát hứng thú trong Correy khiến mặt cậu đen thui lại.

“...”

Amy khẽ nhắm mắt, rõ ràng rồi đây, cô vốn không quan tâm đến sự vui tính của cậu. Cái cô quan tâm là cậu muốn nói gì thôi!

Biết mình không thể trêu đùa được, Correy nhanh chóng khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, cậu hắng giọng:

“Sắp tới thời điểm đó rồi Amy!”

“Em biết! Trần gia tuyệt đối không được tồn tại nữa. Bọn họ phải trả giá tất cả những gì đã gây ra. Nợ máu phải trả bằng máu!” giọng nói kiêu mị nhấn mạnh từng chữ, khoe miệng xinh đẹp nhếch lên khiến người khác không khỏi sợ hãi.

Cậu nhìn cô bằng ánh mắt không đành lòng. Đây có phải những gì cô chú muốn không? Muốn cô sống trong hận thù? Muốn cô lúc nào cũng đau đớn dằn vặt bản thân?

Cậu biết cô đang đi sai đường rồi! Nhưng tính cô cố chấp lắm, cậu phải làm gì để kéo cô trở lại với con người thật? Phải làm gì để kéo cô về con đường mà cô nên đi?

“Amy... Đã bao giờ em nghĩ tới cô chú không muốn em như hiện tại chưa?”

“Cor à! Đối với em, những điều như thế không quan trọng nữa rồi. Anh nhìn đi, suốt bảy năm qua em nhận lại được điều gì? Ba vẫn cứ nằm đó, mẹ vẫn chưa tìm thấy! Em phải làm gì đây? Sống một cuộc sống an nhàn nhìn kẻ thù thế lực ngày càng lớn hay sao? giọng nói đầy nghiêng chán ghét vang lên.

“Nhưng...” Correy ngập ngừng nhìn Amy bằng ánh mắt thương xót.

“Em không cam tâm! Chừng nào trả được thù này, tâm của em mới yên ổn!”

Cảm xúc lúc này của Correy là gì? Đồng cảm với sự mất mát của cô? Hay thương xót cho cô?

Một cô gái mười bảy tuổi mang trên mình trách nhiệm gánh vác cả gia tộc. Có nặng nề với cô quá không?

Đến lúc cô chính thức ngồi lên vị trí chủ nhân của gia tộc họ Nguyễn, cô sẽ phải đối mặt với vô vàn sự nguy hiểm luôn rình rập bản thân. Sẽ gặp nhiều khó khăn trắc trở trên con đường sau này. Cô có chịu nổi không?

Còn vài ngày nữa là đến sinh nhật tròn mười bảy tuổi của cô.

Sắp rồi! Sắp đến ngày đấy rồi!

Nhàn nhạt nhìn ra bầu trời âm đạm, ánh mắt giao hoạt khó đoán. Cô đang suy nghĩ điều gì?

Nghĩ đi, cô còn gì để suy nghĩ ngoài hận thù?

Chỉ cần nghĩ tới Trần gia là cô không thể chịu đựng được rồi.

Vì ba mẹ, vì gia tộc. Cô có thể làm được! Cô sẽ làm cho Trần gia tru di cửu tộc, phải lọc xương uống máu những con người độc ác ấy. Những con người không còn tính người nhẫn tâm phá hủy đi chút hạnh phúc ít ỏi của một đứa con gái mười bảy tuổi.

Suốt bảy năm qua, Amy lặng lẽ làm một bà chủ bí ẩn đứng sau chuỗi casino nổi tiếng tại Mỹ. Cô không ngừng khuếch tán thế lực bí ẩn đứng đằng sau

tùng casino. Sau bảy năm, trong tay của Amy đã nắm giữ một thế lực khổng lồ, chỉ cần để lộ ra, ngay lập tức cô có thể cướp ngay cái ghế đứng đầu trong tứ đại gia tộc hiện nay của giới hắc đạo.

Nước Mỹ là ước mơ của cô. Cô hâm mộ nền kinh tế phát triển phồn thịnh của đất nước này. Đó là lý do cô sang nước Mỹ để chọn làm địa bàn của mình.

Mỗi casino dưới danh của Amy White đều rất phát triển, những đại gia, giới nhà giàu thường xuyên lui tới những casino này của cô. Cái tên của cô trở nên rất nổi tiếng, lục địa năm châu ai cũng biết. Chỉ là họ chưa từng gặp cô, chưa tình nhìn thấy gương mặt của cô.

Lúc trước, cô chỉ đơn giản là một đại tiểu thư, là một người thừa kế tương lai của Nguyễn gia với cái tên Nguyễn Ngọc Di Hân. Không một ai hay biết quá trình lớn lên của cô thế nào, không ai hay biết mọi thứ thuộc về cô. Đến cả người trong gia tộc cũng chỉ biết số thông tin khá mù mịt, không hề biết rõ thân phận thực sự của cô.

Khi sang Mỹ và nổi tiếng với cái tên Amy White, không lo sợ ai phát hiện người thừa kế duy nhất của Nguyễn gia còn sống ở nơi này, đã thế còn quang minh chính đại phát triển thế lực.

Người duy nhất đột nhập vào đại bản doanh nhà họ Nguyễn và cướp đi hồ sơ tuyệt mật của cô thì sao? Anh biết cái tên kia chính là cô gái thiên thần trong bức ảnh anh nhìn thấy đã cướp đi trái tim của anh. Nhưng biết sao giờ? Anh lại yêu thích cô quá, không nỡ gây ảnh hưởng gì đến cuộc sống yên bình của cô. Anh chỉ chờ đến một lúc nào đó, cô có thể nắm lấy tay anh và đi đến hết cuộc đời. Tội lỗi mà ba của anh gây ra, đến một lúc nào đó anh sẽ thay cô trả lại. Đến lúc đó, cô có chấp nhận anh không?

Thế giới tối tăm này, thế giới bản trời mùi máu tanh này, thế giới chết chóc tàn nhẫn này có tình yêu hay không?

Cái thứ tình cảm phù phiếm ấy có thật hay không?

Lúc Amy còn nhỏ, khi chứng kiến tình yêu đẹp của ba mẹ cô đã ngỡ rằng cuộc sống này vốn rất tươi đẹp. Tình yêu thuần khiết ấy vẫn minh chứng cho tình cảm mặn nồng của ba mẹ cô đến tận bây giờ?

Cho tới lúc cô phải trải qua những khóa huấn luyện cực kỳ tàn nhẫn ấy, cô biết thế giới này không có tình người, nhưng tình yêu thuần khiết vẫn tồn tại. Nhớ tới lúc trước, với thân phận là người thừa kế tương lai của Nguyễn gia, nhưng ba cô nói thế giới này phân biệt địa vị rất nặng, ba không muốn cô phải chịu đau đớn nhưng nơi đó không có sự công bằng. Muốn sống, cô phải thật kiên cường mà chịu đựng, ba mẹ cô sẽ không bảo vệ, sẽ không can thiệp vào hình thức huấn luyện hà khắc, mà để cô tự sinh tự diệt. Sau hai năm, nếu còn sống hãy trở về đây và thể hiện cho ba cô biết một người đứng đầu của một gia tộc lớn. Nếu chết, cho ba cô xin lỗi vì không bảo vệ được cô! Nhưng nếu cô chết, đó lại là một sự giải thoát khỏi tương lai máu me sau này.

Trong quá trình đào tạo thành một sát thủ máu lạnh tàn nhẫn, cô từng phải tự sinh tự diệt một mình trong khu rừng ảo. Đối mặt với rắn độc, với bọ cạp độc, với thú dữ ăn thịt người. Đối mặt với những cuộc chém giết nhau tranh giành đồ ăn, trên tay một cô bé tám tuổi non nớt như cô dính máu me của những người bạn, của những người đồng hành cùng cô trong suốt quá trình huấn luyện hai năm. Cuối cùng, cô và một bé trai hơn cô hai tuổi vượt qua khóa huấn luyện tàn khốc này.

Cô rất sợ, sợ một ngày nào đó mình cũng sẽ như những người bạn kia, chết trong tay của chính người mình tin tưởng nhất!

Khi trở về, một cô bé mười tuổi chừng chạc. Toàn thân đen sạm dính sự cực khổ dầm mưa gió nắng nôi, bàn tay nhỏ nhắn toàn vết chai sạn.

Qua hai năm, cô đã thay đổi quá nhiều. Hai năm trước, cô vốn chỉ là một tiểu thư trong sáng như bao đứa trẻ cùng trang lứa. Với cái váy trắng thuần khiết, với gương mặt thiên thần, cô là báu vật được bao bọc dưới sự yêu thương của ba mẹ. Hai năm sau, với các nhếch miệng tàn nhẫn, với cái cách giết người xử lý không ghê tay, cô chẳng khác nào một tiểu quỷ nhỏ. Trên dưới những người giới nhất của Nguyễn gia cũng phải nể phục, những người lớn tuổi có tài cũng phải tôn trọng cô một bậc. Một tay cô huyết tẩy lại Nguyễn gia, ba cô rất tài giỏi, rất máu me lạnh lẽo thế nhưng đối với tình thân máu mủ lại mềm lòng, để mặc những con người ấy tác oai tác quái.

Cuộc sống đau đớn đã qua đi.

Cuộc sống bình yên đang là hiện tại.

Và cuộc sống máu thịt tanh tươi đang chờ cô tới ở tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ép Buộc

Trong giới hắc đạo, hiện nay có tứ đại gia tộc làm chủ bốn phương.

Đứng đầu là Trần gia – Trần Khắc Duy.

Bảy năm trước, một thằng nhóc mười hai tuổi tự tay lật đổ cha ruột của mình, một tay huyết tủy toàn bộ người trong Trần gia để tự mình leo lên cái ghế quyền lực cao nhất. Ngày hôm đó, là một ngày lịch sử gây ám ảnh của giới hắc bạch đạo. Ai mà ngờ được một đứa nhóc mười hai tuổi lại có khả năng đáng sợ thế chứ? Hiện nay, sau bảy năm, ở độ tuổi mười chín Trần Khắc Duy đưa Trần gia lên đỉnh cao của sự phát triển, ai nấy đều phải nể sợ.

Đứng thứ hai là gia tộc Taylor – Samantha Taylor.

Đừng nghĩ cô là con gái mà coi thường. Cô gái này được đào tạo và rèn luyện dưới bàn tay của cha mình David Taylor. Từ nhỏ đã có tố chất thông minh tài giỏi. Một tay cô đưa gia tộc Taylor lớn mạnh chiếm vị trí thứ hai trong tứ đại gia tộc.

Đứng thứ ba là gia tộc Evans – Daniel Evans.

Chàng trai trẻ hai mươi tư tuổi đào hoa phong nhã, sở hữu vẻ ngoài cuốn hút con gái bầm sinh. Hắn rất biết cách vận dụng vẻ ngoài của mình để leo lên vị trí cao nhất, biến một gia tộc nhỏ trở thành một trong tứ đại gia tộc. Bên trong là một con rắn độc, vô cùng xảo quyệt!

Đứng cuối cùng là Nguyễn gia – Kỳ Dương (Di Hân vẫn âm thầm trợ giúp đằng sau).

Bốn gia tộc khác biệt, trên danh nghĩa cùng tạo nên bốn đại gia tộc vững chắc, cùng tạo nên sự cân bằng. Thế nhưng những người chủ của từng gia tộc vẫn âm thầm hạ bệ thù oán thế lực của đối phương để nâng cao địa vị của mình. Nếu tứ đại gia tộc mất đi sự cân bằng, giới hắc bạch đạo sẽ có sự chuyển biến rất lớn! Có thể gây hỗn loạn.

Trần gia dù đứng đầu nhưng vẫn luôn phải đề phòng các gia tộc còn lại, chưa kể Trần gia thừa sức thôn tính Nguyễn gia. Nhưng Trần Khắc Duy – lão đại của Trần gia không động chạm gì tới Nguyễn gia, như nước sông không phạm nước giếng. Chuyện này có uẩn khúc gì chăng?

SS Casino, Las Vegas – thuộc quyền sở hữu của Nguyễn gia (thế lực ngầm) do Amy quản lý. Nơi này là một trong những casino nổi tiếng nhất dưới tên của Amy White, và cũng là địa bàn chính của cô.

Màn đêm vừa buông xuống, lập tức vẻ đẹp huyền ảo nơi đây được phô bày. Một nơi phồn vinh, hoa lệ đẹp rực rỡ.

Hôm nay, cô tiểu thư Amy White bí ẩn tổ chức tiệc sinh nhật tròn mười bảy tuổi.

Những người ở đây căn bản là thối nát thân phận của cô là gì? Một cô gái người Việt đặc biệt, sở hữu đôi mắt tím có một không hai. Xinh đẹp, thông minh. Cô còn thiếu gì nữa? Chẳng phải những điều hoàn hảo đều tập trung ở cô rồi hay sao?

Những nhân vật thiên kim tiểu thư – thiếu gia nổi tiếng trên thế giới đều tề tựu đông đủ ở đây.

Không khí ồn ào náo nhiệt chợt im bất, khi mọi người nhìn thấy chiếc xe Phantom Coupe đen trước cổng khách sạn.

Chiếc xe đó mang biểu tượng của gia tộc Taylor.

Là Samantha Taylor – nữ chủ nhân của gia tộc Taylor.

Tại sao Taylor lão đại lại tới dự bữa tiệc này? Gia tộc Taylor là một trong tứ đại gia tộc đứng đầu thế giới. Đây chỉ là một bữa tiệc nhỏ. Căn bản không đủ tư cách để mời vị thủ lĩnh có thân phận cao quý đó.

Mọi người xung quanh nhìn chằm chằm vào chiếc xe, họ sắp được gặp cô gái tài hoa, xinh đẹp không những thế còn là một trong những người ảnh hưởng đến thế giới vô cùng lớn.

Cửa xe bật mở, một người đàn ông từ ghế phụ bước xuống, mở cửa sau xe. Đưa tay cung kính ý mời người trên xe bước xuống.

Người bước ra là một cô gái mười bảy tuổi, một màn choáng váng người nhìn.

Xinh đẹp sắc sảo, cực kì nổi bật với mái tóc bạch kim uốn xoắn bồng bênh, đôi mắt xanh nhạt lạnh như băng, bờ môi dày quyến rũ, mang đậm nét đẹp Tây Âu. Diện bộ đầm đuôi cá đỏ rực, càng tôn thêm vóc dáng nóng bỏng đốt mắt người nhìn.

Bước ra ngoài trước ánh mắt ngỡ ngàng của những người đứng đó. Cô gái này thực sự quá đẹp!

Khiến cho các vị tiểu thư ở đây xấu hổ. Minh còn chẳng bằng một phần của người ta. Cô gái kia đẹp như vậy cơ mà.

Sam nở nụ cười rạng rỡ như hoa làm cho người khác điều đứng. Rảo những bước chân yêu kiều bước vào trong đại sảnh.

Những con người này hình như chưa tỉnh thì phải. Họ vẫn đờ mắt ra.

Ngay lúc những người có mặt ở đây chưa hoàn hồn, thì...

Chuyện gì nữa? Thêm một chiếc xe Roll-Royce số lượng có hạn?

Chiếc xe đó vừa mở cửa, lại gây thêm một màn choáng váng cho người nhìn.

Một người đàn ông dung mạo khôi ngô, tuấn tú bước ra. Mái tóc vàng nổi bật trên gương mặt điển trai. Đôi mắt nâu ấm áp, khóe miệng nhếch lên. Toàn thân âu phục màu nâu chỉnh tề, lại thêm vẻ bất cần khiến những vị tiểu thư say như điên đảo.

Đây không phải là Daniel Evans sao? Lão đại của gia tộc Evans? Chuyện gì đang xảy ra trước mắt họ đây? Hai trong tứ đại gia tộc ở đây!

Gia tộc Evans và gia tộc Taylor!

Trong đại sảnh, tất cả mọi người xếp hàng ngay ngắn, đứng gọn sang hai bên. Để chào đón hai vị chủ nhân của hai gia tộc lớn nhất thế giới.

Correy một thân lẻ phục bước tới vị trí cửa, đưa tay cung kính mời chào:

“Chào mừng Evans lão đại và Taylor lão đại tới đây! Mời hai người vào bên trong, Amy đang chờ.”

“Cảm ơn anh.” Sam cùng Daniel đồng loạt lên tiếng cảm ơn.

Cả hai cùng khoác tay nhau bước lên vị trí được chuẩn bị sẵn. Daniel và Sam vừa ổn định chỗ ngồi trong con mắt hiếu kỳ của mọi người xung quanh. Daniel liền giở mảnh khăn tán gái chuyên nghiệp của mình ra với Sam:

“Sam cô nương. Tôi thực sự nhớ cô nha!”

“Daniel! Anh hết gái để chơi rồi à?” Sam đối lại ngay, cô cũng đâu dễ chọc cơ chứ?

“Ừm. Để xem nào, có lẽ hết mất rồi!” – Daniel giả bộ vuốt vuốt cằm suy nghĩ.

“Chỗ tôi có mấy em đấy, anh thích thể loại nào? Trẻ em hay trẻ chưa đủ tuổi vị thành niên?”

Nghe Sam nói như thế, mặt Daniel lập tức đông cứng lại. Đưa nụ cười cứng nhắc lại nhìn Sam, hấn vội vàng chữa ngượng:

“Thôi! Tôi cũng nên để bản thân nghỉ ngơi chút, sau này còn sức mà lấy vợ chứ!”

“Tốt. Tôi còn tưởng rằng anh đã đổi khẩu vị.” Sam khinh thường liếc nhìn Daniel, muốn gọi tình với cô à? Kiếp sau anh vẫn chưa có lượt nhé.

Lấy lại bộ dạng nghiêm chỉnh, Daniel đi vào vấn đề chính mà hấn luôn thắc mắc:

“Amy có mời Ethan không?” Daniel ngó nghiêng nhìn xung quanh bằng ánh mắt hiếu kỳ.

“Mời hấn? Hấn ta căn bản không đủ tư cách để Amy của tôi phải đích thân mời.” đôi môi quẩy rĩ nhếch lên khinh miệt.

Daniel đã định nói thêm điều gì nữa nhưng lúc này, ở sân khấu chính. Correy đã nói xong từ bao giờ? Amy đang bước ra sân khấu.

Sở hữu dung nhan mỹ miều, khí chất cao ngạo. Khoác lên mình bộ đầm dạ hội đen bí ẩn, giày cao gót cao bảy phân khảm kim cương, mái tóc nâu dịu mắt được vấn cao, để lộ chiếc cổ trắng ngần lại càng tôn lên sự xinh đẹp của Amy.

Nhìn từ trên xuống, không có một từ gì có thể diễn tả vẻ đẹp ma mị ấy, đặc biệt là đôi mắt tím quyền lực kia.

Đó là tiểu thư Amy White – cô gái bí ẩn đến nỗi lí lịch về cô như một tờ giấy trắng. Muốn tra thân phận của cô căn bản không có ai có đủ khả năng đó. Nhiều lúc, cô đeo mặt nạ quá hoàn hảo, không lấy ra một chút sơ hở.

Với khí chất cao ngút trời, Amy cất giọng tiếng Anh trong trẻo:

“Xin chào mọi người. Tôi là Amy White. Cảm ơn tất cả mọi người đã đến dự bữa tiệc của tôi ngày hôm nay! Mọi người xin cứ tiếp tục vui vẻ.”

Những người trong đại sảnh hú ầm lên, nhìn thấy Amy cũng như thỏa mãn con mắt của họ. Họ cũng biết thưởng thức cái đẹp mà! Thiên thần gần như thể ngại gì mà không ngắm cho đã con mắt?

Sau khi màn chào hỏi kết thúc, cũng là lúc cô, Correy, Sam và Daniel cùng nhú mảy vì vật thể lạ xuất hiện nơi cửa chính.

Kia là ai?

Một người đàn ông trẻ tuổi tầm hai mươi đứng yên ở nơi đó. Làm không khí xung quanh gần như ngưng đọng, ánh mắt đen kịt lạnh như băng, toát lên vẻ tàn nhẫn liếc nhìn tất cả những người đứng ở đây. Gương mặt tuấn tú, góc cạnh hoàn hảo. Toàn thân cao lớn toát lên vẻ nồng nặc mùi thuốc súng. Mái tóc màu nâu tùy ý, diện bộ âu phục đen nghiêm chỉnh càng tăng thêm vẻ bất cần, cao ngạo cuốn hút những người đứng ở đây.

Người này là ai đây?

Anh rào bước vào đại sảnh, ánh mắt dừng lại ở vị trí trên cao kia, nơi có hai người một nam một nữ đang nhìn anh bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Và cuối cùng, nơi khiến anh chú ý ngày hôm nay chính là người con gái khiến người khác không thể rời mắt kia, người con gái với đôi mắt tím kia, nhìn anh không một chút cảm xúc. Chỉ là bộ mặt tươi cười của cô đổi thành bộ mặt băng lạnh ngàn năm.

Anh bước đến vị trí đó.

Anh cao hơn cô một cái đầu, lúc này anh cúi xuống, cầm lấy tay của cô hôn nhẹ như chào hỏi. Anh nói:

“Chẳng hay Amy tiểu thư quên mời tôi?”

“Xin lỗi. Anh là ai?” Amy thoải mái hỏi lại với gương mặt không biến sắc, đời nào cô lại bị khí chất của người khác làm sợ hãi?

“Bản thân tôi nghĩ tôi và Amy tiểu thư có chút quen biết.” giọng nói đùa cợt tỏa ra khí chất lạnh lẽo.

“Vậy hả? Vậy xin lỗi vị tiên sinh đây tôi lại không nhớ ra anh.” cô mỉm cười khách khí nhìn người đàn ông trước mặt.

“Không sao không sao.”

Anh ghé sát lấy tai cô, giọng nói đe dọa rõ ràng vang lên:

“Nguyễn Ngọc Di Hân! Cô nghe đây. Tôi có chuyện cần nói. Cô có thể lựa chọn từ chối. Nhưng lúc nào đó cô đừng hối hận.”

Lần đầu tiên có người dám đe dọa cô. Đe dọa cô đấy!

Nâng ánh mắt chiếu thẳng vào người trước mặt, vẻ mặt cao ngạo, ý muốn nói anh đe dọa tôi sao? Không có cớ đâu!

“Cô thực sự không muốn biết sao?”

Nhìn ra trong ý tứ của người đàn ông kia, Amy thì thầm vào tai của anh:

“Mời anh vào trong. Tôi sẽ cẩn trọng tiếp đãi chu đáo anh.”

Tầng 3 SS Casino.

Một bàn tròn xoay quanh hai người.

Không khí dường như ngưng đọng cho tới khi giọng nói mang đầy uy quyền vang lên:

“Amy tiểu thư, suốt bảy năm qua những cố gắng của cô chỉ để tìm một người. Nếu bây giờ tôi nói, tôi nắm giữ người đó. Cô có phục tùng tôi không?”

“Tiên sinh à! Anh có thể cho tôi biết tôi tìm ai?” khóe miệng xinh đẹp nhếch lên thành một đường cong.

“Tôi không nhiều lời với cô. Thừa nhận hay không tùy cô. Một là cô tin tôi! Hai là cô mất người đó mãi mãi.”

“Này vị tiên sinh đây bị điếc sao? Tôi vốn không có nhiều thời gian để đấu đá với anh!”

Dĩ nhiên anh biết, người này là điểm yếu của cô. Chỉ cần cho cô chút thông tin, cô có thể liều mạng mà làm tất cả.

Được rồi, cô muốn biết sao? Vậy anh cho cô biết!

Tức thì một tập ảnh đập thẳng vào mắt cô.

Ân sâu đôi mắt lạnh nhạt kia là sự chuyển hóa tâm trạng một cách kinh dị.

Đây chẳng phải là người phụ nữ mà cô bỏ thời gian ra để kiếm tìm suốt bảy năm hay sao? Chẳng phải người phụ nữ mà cô nhưng nhớ suốt bảy năm hay sao?

Cô nhìn thấy người phụ nữ ấy. Cô nhìn thấy mẹ của cô!

Người phụ nữ mà cô tìm kiếm suốt bảy năm qua. Suốt bảy năm, cô tìm kiếm trong vô vọng, mọi tung tích của bà đều bất vô âm tín, dù chỉ là một chút manh mối cũng không có. Cô từng nghĩ bà đã chết, nhưng sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Không tìm thấy bà, rốt cuộc bà đang ở đâu? Mọi thông tin về bà mà cô nỗ lực với lấy, tất cả đều tan biến cả.

Nhưng chuyện gì đang xảy ra trước mắt cô thế này? Cô đang nhìn thấy bà. Cô nhìn thấy mẹ cô rồi!

Trong tấm hình đó, một căn phòng kín trong suốt bao phủ bằng gam màu xanh dịu mắt. Đó là màu mẹ cô thích nhất!

Nhìn kỹ vào gương mặt người phụ nữ ấy, vẫn xinh đẹp dịu dàng như ngày nào, thời gian không hề làm ảnh hưởng đến nhan sắc của mẹ cô. Làn mi nhắm nghiền, gương mặt bình an, không một chút mây may tới cuộc sống hỗn loạn bên ngoài. Đây là bà trong suốt bảy năm kia sao?

Tâm trạng có chút run rẩy, ngẩng mặt lên mắt đối mắt với người đàn ông thâm hiểm kia một cách bình thản. Cô biết, hẳn đã cất công tới đây thì không thể nào đơn giản như thế được, ắt hẳn hẳn còn có chuyện gì khác.

“Anh đưa tôi tấm hình này là có ý gì? À không tôi phải hỏi là anh có ý gì mới đúng?”

“Kết hôn!” hai chữ ngắn gọn phun ra từ một con người lạnh lùng như anh ta cũng đủ để cô ngã ngửa. Cái gì? Kết hôn sao? Với ai? Chẳng nhẽ là anh ta?

Một sự ghê tởm muốn nôn mửa dâng trào trong cổ họng. Amy cố gắng đè nén cơn buồn nôn xuống, giữ vững giọng nói, cô hỏi anh:

“Dựa vào tấm hình đó sao?”

“Phải!”

“Anh đủ tư cách à?”

“Tôi cảm thấy mình quá đủ tư cách.”

Thái độ này của anh chẳng khác gì coi thường cô?

Kết hôn? Gì chứ? Chẳng khác gì muốn cô vứt bỏ uy quyền của bản thân để bắt tay cùng anh ta?

Không bao giờ!!!

Cô hận Trần gia đến tận xương tủy! Cô ghê tởm dòng máu của Trần gia! Cô ghê tởm những kẻ giết người đã phá nát gia đình hạnh phúc của cô! Vậy mà giờ đây người đàn ông này dám đưa ra yêu cầu bảo cô kết hôn với hắn ta. Nực cười!

Giết cô đi! Bằng không cả cuộc đời này cô không bao giờ muốn dính núm tới dòng máu tởm lợm đó! Cô sẽ không bao giờ đánh đổi cả gia tộc mình ra như thế.

Nhưng... Suốt bảy năm qua, cô cố gắng kiếm tìm dù chỉ là một cọng tóc của mẹ cô cũng không có. Thế mà bây giờ lại có tấm hình rõ ràng ở đây!

Cô nên làm gì bây giờ?

Hay cô đồng ý với hắn ta để đổi lấy mẹ cô? Khó khăn lắm cô mới lấy được bức hình duy nhất của bà! Không lẽ cô lại vứt bỏ bà dễ dàng vậy sao? Cô phải làm gì đây?

Nghĩ đến ba nằm trong bệnh viện, suy nghĩ của cô lại chột vụt tắt. Đúng thế! Cô không thể quyết định như thế! Cô đại diện cho cả gia tộc đây!

Nhếch khóe miệng lên một nụ cười khinh miệt, Amy đứng lên bước thẳng ra ngoài với tâm trạng cực kỳ hỗn loạn, bỏ lại con người thâm hiểm kia trong căn phòng đó.

Vừa vào tới phòng, ngồi phịch xuống ghế, Amy dùng ánh mắt mờ mịt nhìn Correy khiến cậu không thể hiểu cô có chuyện gì.

Đôi mắt đẹp khẽ nhắm lại, dường như là để che dấu đi điều gì đó. Cô ngả người về phía ghế êm ái sau lưng. Cất giọng lạnh băng:

“Chuyện của Trần Khắc Duy nói điều tra kỹ cho em. Em muốn có thông tin sớm nhất.”

Lúc này, Ethan và cô ở phòng riêng nói chuyện. Correy đứng ngoài không biết chuyện gì đang xảy ra.

Cậu biết tâm trạng hiện tại của cô vô cùng tồi tệ liền rào bước ra ngoài để cô một mình.

Amy khẽ mở đôi mắt chứa đựng đầy sự mệt mỏi.

Cô lại nhớ ba mẹ rồi. Làm sao đây?

Thờ một cách nặng nề, cô bật dậy. Bước vào phòng, liếc mắt nhìn cô gái mặt mũi nhợt nhạt trong gương... Hình như yêu thương không có duyên với cô! Đau khổ lại tìm đến cô rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Nỗi Đau Của Cả Hai

“Hân à! Bảo bố đáng thương của ta! Con phải mạnh mẽ lên nhé. Gia tộc cần con, ông ấy cần con, ta cần con. Con không được phép yếu đuối mà bỏ cuộc. Phải tự đứng lên và cố gắng. Hãy nhớ, dù có chuyện gì xảy ra, ta vẫn luôn bên cạnh con.”

“Mẹ! Con nhớ mẹ lắm.”

“Rồi sẽ có lúc ta về với con. Có lên nào con gái, đừng yếu đuối thế chứ?”

“Mẹ về với con được không? Con không mạnh mẽ được nữa rồi!”

“Ta phải đi bảo bố của ta... Mạnh mẽ lên con gái!! Ta luôn ở đằng sau con.”

Người phụ nữ dần tan biến trong sự bàng hoàng của cô gái đó. Trơ tay giữa không trung, cô gái bàng hoàng mà không thể làm gì. Những gì trước mặt cô đây chỉ là ảo ảnh vô hình, cô đang nắm lấy không khí, cô đang ôm không khí!

Cô gái gục ngã, cô không thể cố gắng được nữa rồi...

Any choàng tỉnh, ánh mắt sững sờ hoảng loạn liếc nhìn xung quanh.

Tất cả chỉ là mơ thôi!

Khẽ níu vạt áo trên ngực, một làn gió lạnh lùa vào người cô.

Cô ngồi ở chiếc ghế ngoài ban công, diện bộ đồ ngủ tơ tằm thanh thoát, mái tóc nâu tự nhiên tùy ý, gương mặt láng mịn không chút son phấn, đôi mắt tím mà mị chứa đựng nỗi buồn sâu sắc thấm đượm sự cô độc.

Cô ngẩng mặt nhìn bầu trời đêm mờ ảo, cô khẽ thở dài, cô lại yếu đuối rồi.

Nhưng... Cô nhìn thấy bà! Thấy mẹ cô. Bà vẫn xinh đẹp như ngày nào, vẫn ánh mắt, vẫn nét mặt hiền từ ấy. Cô nhớ bàn tay mềm mại ấy, nhớ cử chỉ âu yếm cô. Cô vẫn luôn tồn tại sự nhưng nhớ người mẹ xinh đẹp dịu dàng, vẫn nhớ người cha yêu thương cô hơn bản thân ông. Vẫn nhớ gia đình ấm áp của cô.

Bất chợt, đưa tay mân mê chiếc vòng bạc tinh xảo một cách chăm chú. Đây là quà sinh nhật năm mười tuổi của mẹ dành cho cô. Món quà cuối cùng mà người mẹ kính yêu dành cho cô con gái đáng thương.

Trong suốt những năm qua, cô cố chấp tìm bà mặc dù chẳng có chút tin tức nào. Ai là người đã đưa bà đi khỏi cô?

Bây giờ, ba cô vẫn hôn mê, người từng dạy cô bay nhảy, người từng vô cùng chán ghét sự nhàm chán, người từng dị ứng với những thứ máy móc khoa học mà bây giờ nằm yên một chỗ không chịu dậy mặc cho những thứ khoa học cấm vào người, mặc cho con gái bảo bố của ông ở tuổi mười bảy tiếp quản một gia tộc lớn, mặc cho cô còn nhỏ mà phải tiếp xúc với những thứ kinh khủng, mặc cho cô phải một mình đối mặt với sự cô đơn, mặc cho cô phải đối mặt với sự giả tạo, phải dẫm đạp lên nhau để sinh tồn.

Mỗi lần cô tới thăm ông là một lần đầy nước mắt.

Mỗi lần cô lặng nhìn ông với gương mặt tái nhợt đều hỏi ông: “Tại sao ba lại tàn nhẫn như thế? Để mặc con phải gắng gượng mạnh mẽ hay sao? Con mệt mỏi rồi ba à! Ba dậy đi! Tỉnh dậy tìm mẹ về với con.”

Mỗi lần cô không thể chịu được sự im lặng đến đáng sợ của ông cô lại òa khóc như một đứa trẻ. Cô nói với ông rằng: “Con mệt mỏi rồi ba à! Con không thể tiếp tục được nữa. Ba dậy với con đi! Dậy đi ba ơi! Ba còn nhiều điều chưa cho con biết! Tại sao ba lại ngủ như thế?”

Thế mà người đàn ông đó, vẫn cứ vô tâm chưa chịu tỉnh dậy với cô... Để cô sống trong sự hận thù đến bi thương.

Kể từ khi cô nhận thức được mình đang dối mặt, cô tìm kiếm mẹ cô suốt bảy năm, tìm kiếm đến tuyệt vọng, cô vẫn giữ hy vọng cô phải đưa mẹ về với ba, lại gia đình ba người đoàn tụ, đã từ rất lâu rồi cô không được che chở bởi tình thương yêu vô bờ bến của ba mẹ, không được cảm nhận sự ấm áp của tình cảm gia đình nữa. Mẹ cô? Người đang ở đâu? Tại sao lâu như vậy rồi mà người vẫn chưa xuất hiện?

Tâm của cô suốt bảy năm qua chưa ngày nào yên ổn! Đến cả giấc ngủ cô cũng luôn bị ám ảnh. Nỗi đau của cô. Ai có thể bù đắp nỗi đau cho cô?

Từ bức hình của anh, nỗi đau của cô lại càng tăng thêm gấp bội! Kẻ thù của cô... dùng bà để uy hiếp cô! Đánh đổi hạnh phúc cả cuộc đời mình để đổi lấy bà dĩ nhiên đáng! Nhưng còn gia tộc của cô thì sao đây? Cô vì mẹ cô mà đánh đổi cả sự an nguy của gia tộc ư? Điều này... khó mà có thể làm được!

Nước mắt khẽ lăn dài trên gương mặt xinh đẹp, ánh trắng hắt vào thân thể nhỏ bé ấy, càng toát lên vẻ cô độc đau thương.

Ban đêm là thời khắc khiến người ta cô đơn nhất, lúc này người ta mới có thể bộc lộ bản chất thật của mình. Có thể sống thật với chính mình! Có thể vứt bỏ tất cả ở phía sau.

Amy là một trong những người ấy! Người khác ở tuổi mười bảy chỉ việc vui cười đùa chơi, vô tư không âu lo. Được sống trong tình yêu thương của ba mẹ, hưởng thụ cảm giác hạnh phúc của gia đình!

Còn cô thì sao đây? Lúc nào trên gương mặt cũng phải treo một nụ cười giả tạo. Người khác nhìn vào thấy cô có sắc đẹp, có tiền tài, có danh vọng... liền nghĩ cô là người con gái hạnh phúc nhất rồi!

Hạnh phúc? Hai từ này đã không xuất hiện trong từ điển của đã bảy năm rồi! Cô không tin vào tất cả những điều gì liên quan tới hai từ ấy! Đối với cô hạnh phúc là một thứ viễn vông, là một thứ xa với mà cô không thể với tới!

Cho cô được yếu đuối lần cuối cùng được không?

Cô nào biết ở phía xa, có một đôi mắt chăm chú theo dõi từng cử chỉ của cô? Lúc này, trông cô thật... anh muốn lại gần chở che cho cô!

Anh biết cảm giác của cô hiện tại. Vì anh cũng từng nếm trải rồi.

Người đàn ông là bố ruột của anh không coi mẹ anh ra gì cả!

Anh biết ông ta có một người phụ nữ trong lòng. Ông ta sẵn sàng hủy hoại cả gia tộc của đối thủ để cướp người đó về. Thái độ ghẻ lạnh với mẹ anh, chưa từng dành cho mẹ anh một sự yêu thương của người chồng, chưa từng dành cho anh một tình thương của người cha đối với con trai.

Tại sao người đàn ông đó chưa từng dành ánh mắt tràn ngập yêu thương ấy với mẹ anh? Chưa từng nở nụ cười với bà, dù chỉ là một nụ cười lạnh nhạt?

Để bà sống trong sự cô đơn tới chết! Đến lúc bà mất, ông ta cũng chưa từng đoái hoài tới.

Tại sao ông ta lại như thế? Mẹ anh đã làm gì sai sao?

Suốt những năm bà giữ vị trí chủ mẫu của Trần gia, bà hiền lương, đối xử tốt với mọi người, lấy được thiện cảm của người trong gia tộc. Bà dạy anh phải là một người tốt! Biết thứ tha, biết yêu thương người khác.

Nghĩ tới mẹ mình! Lòng ngực anh như muốn phun trào!

Anh công nhận rằng người phụ nữ đó xinh đẹp! Dù đã có tuổi nhưng nét thanh xuân không hề bị phai nhòa, ngược lại thời gian còn khiến người đó càng mặn mà. Khó trách ông ta lại si mê đến thế.

Ông ta và người bạn thân còn vì người phụ nữ này mà phản bội nhau! Anh hùng khó qua ái nữ nhân quả không sai.

Anh từng nghĩ mình có nên hủy hoại người này? Để người phụ nữ này tồn tại là nơi ấy sẽ đổ máu. Nhưng khi nghĩ đến cô, anh liền dừng ngay điều định làm! Anh biết cô sẽ không bao giờ ở bên cạnh anh. Chỉ bằng dùng người phụ nữ này đi, giữ lại người này chỉ có lợi không có hại.

Bờ môi mỏng lạnh nhạt nhếch lên vẽ thành nụ cười có một không.

Anh sắp có được cô rồi. Mặc dù con đường này còn nhiều khó khăn lắm, nhiều gian nan vất vả lắm nhưng anh quyết làm cho bằng được!

Lần đầu gặp cô, anh bị cô thu hút bởi đôi mắt tím quyền lực chất chứa nỗi buồn...

Rốt cục, đằng sau sự hào nhoáng nổi bật của cô còn điều gì uẩn khúc sau đôi đồng tử tím kia?

Mỗi lần nhìn cô, anh muốn che chở bảo vệ cho cô...

Cô biết rằng lúc này trông cô yếu đuối lắm không? Chẳng khác gì một con thỏ con muốn người khác yêu thương cả.

Hình như anh lay động tâm can vì cô rồi! Có lẽ anh có chút thích cô.

Vậy thì để anh xem, rốt cục anh có thể làm tan chảy trái tim băng lạnh của cô không nhé!

Nhất định cô phải là của anh, chỉ thuộc quyền sở hữu của riêng anh!!

Khi chàng trai lạnh lùng này đang tự kỷ chìm trong suy nghĩ phức tạp mà không hề để ý rằng phía bên kia.

Khi cô tưởng gần như trái đất này chỉ mình cô gặm nhấm sự cô độc thì một hơi thở quen thuộc bất chợt xộc vào mũi, ôm chặt lấy cô, vuốt ve mái tóc mềm, lau nhẹ giọt nước mắt đang đọng nơi khóe mi. Người con trai trước mắt nhìn cô bằng ánh mắt không đành lòng. Lúc này, vẻ kiên cường của cô đi đâu mất. Rúc vào ngực chàng trai, cô bật khóc nức nở. Chàng trai ôm cô, cùng hòa chung sự đau thương của cô...

Nhìn đôi nam nữ trước mặt...

Anh nắm bàn tay thành cú đấm, đập mạnh xuống khiến chiếc bàn gãy đôi. Anh đang tức giận, thực sự đang tức giận. Người phụ nữ anh muốn có, lại trong vòng tay người đàn ông khác mà bộc lộ sự yếu đuối. Thực sự không thể được, anh phải nhanh chóng đưa cô về bên cạnh mà giữ chặt cô không

cho cô bay nhảy được.

“Nguyễn Ngọc Di Hân, sẽ nhanh thôi. Em sẽ là của tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Trở Về Đại Bản Doanh

Phi cơ riêng của Nguyễn gia bay từ Las Vegas, Mỹ tới Thành phố Hồ Chí Minh, Việt Nam.

Trong một khoang riêng biệt, Di Hân lúc này đang ngủ trong lòng của Chấn Phong. Hai người tựa vào nhau mà an giấc, bình yên vô cùng. Liệu họ có thể giữ khoảng khắc này đến bao lâu?

Tới khi có tiếng gõ cửa, thông báo vào bên trong:

“Bà chủ và thiếu gia, gần đến nơi rồi ạ!”

“Tôi biết rồi.” Chấn Phong mở mắt, trả lời vọng ra bên ngoài.

“Vâng.”

Chấn Phong khẽ nhăn mày, cậu có cảm giác bất an... Từ giờ phút này, Di Hân và cậu đã quay trở lại vị trí của mình. Trở lại với thân phận đã được định sẵn.

Chấn Phong quay qua định kêu Di Hân dậy thì thấy cô đã tỉnh từ lúc nào và đang nhìn cậu bằng ánh mắt khó xác định.

“Di Hân. Chúng ta về rồi...”

“Phong à. Em có sai khi quyết định như thế không?” Di Hân nhàn nhạt mở lời, đôi đồng tử màu tím mông lung liếc nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Em không sai! Em còn cả trách nhiệm to lớn phải gánh vác ở phía sau. Anh tin ở em, cô chủ đều tin ở em! Cả gia tộc tự hào về em!”

Nhìn vào đôi mắt đen trầm ổn đó, cô có lòng tin hơn hẳn. Đúng vậy, cô phải tự làm chủ cuộc sống của mình. Sao có thể để một lời đe dọa làm lay động chứ? Cô thương mẹ cô, cô gắng sống bảy năm qua cũng chỉ vì gia đình của cô. Giờ mạnh mẽ về mẹ đã xuất hiện, cô không tin cô không thể không tìm ra được bà. Cái kim trong bọc cũng sẽ có ngày lòi ra mà thôi! Trần Khắc Duy không thể dấu mãi được, để cô chống mắt lên xem hắn định làm gì cô!

Hôm nay, Di Hân diện đầm body màu đen vừa kín đáo vừa thanh lịch, bên ngoài cô khoác áo cardigan xám, đeo đôi giày cao gót đế bằng. Mái tóc nâu xõa thẳng tự nhiên, vẫn gương mặt băng lạnh ngàn năm. Cô toàn thân một màu đen bí ẩn, y như cuộc sống bảy năm qua của cô, y như tâm trạng u ám của cô. Mãi không thể có ánh sáng!

Sân trước của biệt thự Nguyễn gia hôm nay có vẻ náo nhiệt quá! Tất cả thành viên trong gia tộc đều tập trung ở đây. Ai nấy đều hồi hộp chờ đợi cô gái là người thừa kế hợp pháp mà biệt tích suốt bảy năm... Họ chờ đợi giây phút này suốt bảy năm rồi, chờ đợi giây phút mà quyền hành của gia tộc trở về tay người thừa kế duy nhất mà họ thừa nhận.

Khi nhìn thấy bóng dáng yêu kiều của Di Hân, bảy năm rồi không gặp, hình như cô đã trưởng thành lên nhiều rồi.

Những người ở đây dường như vỡ òa.

Di Hân trở về rồi. Trở về đem lại cuộc sống bình yên cho họ. Họ sẽ không còn phải sống trong áp lực nữa!

Lạnh nhạt đảo mắt qua dò xét từng gương mặt đầy cảm xúc của những người đứng ở đây, Di Hân bất chợt nổi da gà.

Những con người này, lúc trước lộng hành trong gia tộc. Ba cô mắt nhắm mắt mở không quan tâm. Bây giờ định diễn trò trước mặt cô?

Một người đàn ông gần bốn mươi tuổi bước tới chỗ Di Hân, toàn thân một bộ âu phục đen chỉnh tề, gương mặt điển trai đã có tuổi toát lên vẻ cao quý, mỉm cười gọi Di Hân:

“Hân! Về rồi hả?”

Nghe giọng nói trầm ấm quen thuộc, trong lòng bất giác dâng lên một cảm xúc khó nói bằng lời. Cô cảm tưởng như nước mắt sắp trào ra ngoài mà nhào về phía giọng nói kia khóc òa lên, Di Hân xúc động nhìn về phía người đàn ông ấy, giọng nói chợt lẹch đi mà kêu:

“Chú Dương...”

Kỳ Dương không kém hơn tuổi ba cô là bao, bảy năm trôi qua, thời gian có lẽ không ảnh hưởng gì nhiều tới khí phách của người đàn ông này nhưng nhìn chú ấy xem, trên gương mặt điển trai đã xuất hiện nếp nhăn, mái tóc đen nhánh điểm vài sợi bạc. Ất hẳn người đàn ông này đã phải lao tâm khổ tứ rất nhiều vì gia tộc của cô.

Đến lúc cô cho người chú đáng kính này về nghỉ ngơi rồi! Thời gian qua, chú đã vất vả nhiều rồi!

Gắt gao ôm chặt lấy Kỳ Dương, Di Hân cảm thấy rất hạnh phúc. Một màn tình cảm sùi sụt diễn ra khiến mọi người ở đây bỗng cảm động theo.

“Cháu xin lỗi! Cháu xin lỗi chú nhiều lắm!”

“Con bé này, lớn rồi mà còn như con nít! Tại sao lại xin lỗi chú? Bây giờ bé con về rồi thì phải thay ba con quản lý gia tộc thật tốt nhé!” Kỳ Dương mỉm cười dịu dàng, xoa đầu Di Hân.

Bảy năm trôi qua, Di Hân vẫn như xưa. Dù về ngoài băng giá nhưng bên trong rất mềm yếu, hẳn là người nhìn cô lớn lên, hẳn là người theo dõi cuộc sống của cô, năm cô phải tham gia vào khóa huấn luyện tàn khốc dành cho những sát thủ tương lai, hẳn biết Di Hân rất giỏi, cô có thể đưa Nguyễn gia lên đến đỉnh cao của thế giới trong tương lai. Hẳn chỉ mong rằng, cô có thể vứt bỏ thù hận mà an tâm sống tốt, hẳn không muốn một cô gái mười bảy tuổi mà hẳn thương yêu như con ruột cứ mãi sống trong hận thù đã nhuộm đầy máu tanh như thế...

“Chào mừng đại tiểu thư trở về!” tiếng đồng thanh của mọi người có mặt trong đại sảnh đều đặn vang lên.

Những gia nhân ở đây xếp hàng ngay ngắn, đồng loạt cúi đầu cung kính chào đón người thừa kế trở về.

Bảy năm trước, đại tiểu thư là bảo bối của ông chủ và bà chủ. Nghe nói cô bé này vô cùng đặc biệt! Được xác định là người thừa kế gia tộc ngay từ khi sinh ra vì một lý do nào đó mà chỉ những người có quyền hành cao nhất trong gia tộc mới được biết. Đó là lý do tại sao những người ở đây đều tôn sùng cô như một vị thánh.

Tám tuổi, cô bé này như một thiên thần, khả năng đặc biệt hơn người được bộc lộ rõ.

Đặt trên vai một trọng trách nặng nề, cô bé này vẫn tươi cười như gió xuân, tựa như nắng mai. Không hề có chút mây may quan tâm đến vấn đề đó!

Mười tuổi, cô bé này từ trung tâm đào tạo sát thủ giỏi trở về.

Nhớ lại ngày hôm đó, cô bé này xuất hiện thực sự dọa người. Từ cô, thể hiện rõ sát khí nồng nặc, đôi mắt tím kia lạnh đến thấu xương. Một thân khí chất băng giá, khiến mọi người xung quanh không tự chủ được mà bị dọa sợ.

Mười tuổi, những kẻ đắc tội tới gia tộc của cô, một tay cầm hai khẩu súng, cô tự đi xử lý những kẻ đó.

Mười tuổi, cô bé này là một sát thủ chuyên nghiệp. Giết người không ghê tay.

Sinh tồn trong một thế giới đầy máu me, tất cả đều tự rèn luyện cho bản thân một tinh thần thép. Điều phải sống trong mặt nạ, tất cả đều phải giấu đi lên nhau để sinh tồn!

“Xin chào mọi người!” giọng nói băng giá từ tốn vang lên khiến những người này bất giác run rẩy.

Một luồng khí lạnh len lỏi vào lòng những người ở đây, thậm chí không ổn. Kỳ Dương kia đã khủng khiếp, nay đại tiểu thư này còn kinh khủng hơn.

“Hắn là mọi người còn nhớ tôi chứ?”

“Nhớ ạ!” mọi người đồng thanh trả lời.

“Hắn là mọi người còn nhớ mình làm việc ở đâu chứ?”

“Nhớ ạ!”

“Vậy mọi người đã từng phản bội nơi mọi người làm việc chưa?”

“Chưa ạ!”

“Thật chứ?”

“Vâng!”

Bắt chợt một số người trong đám người này chợt dạ. “Đã từng phản bội nơi làm việc chưa?” dĩ nhiên là rồi! Bên kia người ta cho điều kiện hậu hĩnh hơn thì đạiại gì mà không nghe? Vì chủ yếu họ cần tiền để nuôi sống bản thân và gia đình.

“Tôi sẽ không nói nhiều. Hôm nay tôi trở về, chỉ mong rằng Nguyễn gia sẽ không có bất cứ một con chuột nhắt nào. Chỉ sợ rằng nếu để tôi bắt được, hình phạt không đơn giản đâu!”

“Vâng ạ!”

“Còn một điều nữa. Tôi trở về là để tiếp quản gia tộc này! Tôi không giống ba tôi mà mắt nhắm mắt mở thả lỏng cho các người. Tôi cũng không giống chú Dương hà khắc như thế... mà tôi độc ác hơn thế!”

Khi cô vừa dứt lời, những người đứng ở đây mặt ai nấy đều tái mét, họ sợ muốn xỉu. Kỳ Dương tàn ác như thế nào không phải mọi người chưa từng trải qua, chỉ là nếu Di Hân còn tàn nhẫn hơn Kỳ Dương thì e rằng những ngày tháng sau này sẽ rất khó sống!

“Chị Hân...” một thanh âm nhẹ nhàng xen vào không khí quý dị ngưng đọng tại nơi này, khiến Di Hân bất chợt quay về phía chủ nhân của giọng nói ấy mà mỉm cười.

Giọng nói đó thuộc về Nguyễn Ngọc Di Dung – con gái của cậu năm trong nhà, em trai của ba Di Hân. Theo họ hàng, Di Dung gọi Di Hân là chị và hơn Di Hân bốn tuổi.

Dịu dàng nở nụ cười, Di Hân nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt mình bằng ánh mắt đầy yêu thương:

“Tiểu Dung, chị về rồi!” (mẹ của Di Dung không phải người Việt Nam, vì hồi nhỏ Di Hân và Di Dung rất thân với nhau nên Di Hân học cách gọi của mẹ Di Dung.)

“Chị đi lâu quá! Em nhớ chị lắm” – cô gái trẻ xà thẳng vào Di Hân, ôm chặt lấy người chị lâu năm chưa gặp.

Di Hân thực sự rất yêu thích người em gái hơn mình bốn tuổi này, vừa trong sáng lại thuần khiết.

Nguyễn gia, đời của ông nội Di Hân sinh được năm người con trai và hai người con gái. Ba của Di Hân là con trai thứ hai, trước ông là một người anh trai và một người chị gái, ai nấy đều đã có gia đình riêng của mình, không quản chuyện của Nguyễn gia nhưng những đứa con của họ hay những người anh của Di Hân đều nắm giữ vị trí quan trọng trong gia tộc. Ba của Di Dung, Di Hân gọi bằng chú sinh được hai người con gái và một người con trai. Di Dung là con gái thứ hai, gọi là tam tiểu thư của Nguyễn gia. Lúc nhỏ, Di Dung và Di Hân rất thân thiết như hai chị em ruột thịt. Cho đến năm Di Hân tám tuổi bỗng phải đi một nơi nào đó mà Di Dung không biết. Hai năm sau, Di Hân trở về và thành con người khác khiến Di Dung sợ hãi, người chị dịu dàng tựa ánh ban mai lúc trước của cô đâu?

Vì chuyện này mà Di Dung và Di Hân không nói chuyện một thời gian dài, Di Dung lúc ấy vẫn là một đứa trẻ chưa hiểu chuyện, cứ ngỡ rằng Di Hân đã thay đổi và không còn thích mình. Di Dung lớn thêm chút nữa mới biết rõ chuyện, chính cô là người đã tìm đến Di Hân và xin lỗi. Tưởng rằng Di Hân sẽ lạnh lùng với mình nhưng không... quan hệ chị em máu mủ giữa hai người lại như xưa. Cô luôn ngưỡng mộ Di Hân, luôn theo Di Hân để học việc. Chuyện xảy ra với bác ba thực sự khiến cô rất đau buồn, cho tới phút cuối cùng bác ba vẫn suy nghĩ vì mọi người trong gia tộc.

Trước ngày bác ba mất tích một ngày, hôm ấy bác ba đã tụ họp tất cả mọi người và yêu cầu mọi người ra nước ngoài hoặc đi đâu đó tránh xa đại bản doanh. Để lại đại bản doanh ngày hôm ấy chỉ còn bác ba và vợ, không ngờ rằng tin tức đến tiếp theo là bác ba cùng vợ đã mất tích, đến Di Hân cũng biến mất. Đại bản doanh ngày hôm ấy xơ xác tiêu điều, vô sủng vô dạn rơi ra liên miên, máu me khắp nơi đều có. Nếu bác ba không kêu tất cả mọi người trong gia tộc lánh tạm đi thì liệu Di Dung còn đứng đây không?

Di Hân, người chị gái kém tuổi cô thực sự rất mạnh mẽ... Cô rất yêu Di Hân, cả đời này có Di Hân là chị gái cô cũng mãn nguyện rồi.

Di Hân nhìn gương mặt xinh đẹp mà cô yêu thương kia, bất giác nhớ tới người em gái còn lại của cô, cũng là chị gái của Di Dung. Người em gái kia tên Di Phương, cô ta có sắc có tiền, sinh ra trong một gia tộc giàu có như Nguyễn gia mà vẫn ghen tị với Di Hân.

Di Hân lại càng không thể quên được, chuyện xảy ra với ba mẹ cô bảy năm trước một phần cũng dính níu tới Di Phương.

Lúc trước quan hệ giữa cô và Di Phương vốn không được tốt.

Di Phương không thích cô và cô lại càng không ưa cái bộ mặt giả tạo của cô ta. Cô biết sinh ra và lớn lên trong một gia tộc nổi tiếng ở hắc đạo, ai nấy đều già trước tuổi. Hiếm lắm mới gặp được người còn trong sáng và thuần khiết như Di Dung, Di Dung và Di Phương là chị em sinh đôi, quả là cùng một quả trứng mà tính cách hoàn toàn trái ngược mà.

Di Hân là ai mà không thể nhìn ra bộ mặt thật của Di Phương? Thực sự cô rất dị ứng với bộ mặt giả tạo đến quá thật của cô ta, nhiều lúc cô không thể kiềm chế nổi chỉ muốn bay thẳng vào xé rách cái bộ mặt giả dối của cô ta ra, quá kinh khủng!

Nếu tìm ra cô ta, cô không bao giờ tha thứ cho dù cô ta có mang chung dòng máu với cô đi chăng nữa! Động tới người thân của cô, có chung mười cái máu mủ ruột thịt cô cũng không bao giờ tha!

Bỗng Di Hân né gọn sang một bên, sát khí tỏa ra nồng nặc. Đồi đồng tử tím tức giận phi thẳng tới chỗ cánh cửa kia, thò tay vào bên trong kéo một tên ở trong đó ra ngoài và ném thẳng xuống đất. Dám phi ám khí tới phía cô, cô phải xem người này rốt cuộc có gan tới mức nào?

Ánh mắt cao ngạo lạnh lùng tức giận nhìn tên đó, cô sẽ không mất thời giờ tra hỏi hắn để làm gì, một sát thủ như hắn dám đột nhập vào đây chắc chắn rất

giỏi, mà người giỏi thường rất trung thành với chủ. Chỉ bằng giết trước đi để trừ họa sau này có thể gây bất lợi cho cô.

“Chọc vào ta không đúng lúc, người đúng là con rùa xấu số nhất rồi!” nhếch khóe miệng xinh đẹp một cách tàn nhẫn, tựa như ác quỷ từ địa ngục.

Cô không đeo găng tay, cũng chẳng mang súng theo. Trực tiếp dùng tay giết hẳn rất bẩn, tặng hẳn mùi dao vậy!

Di Hân dẫm mạnh vào ngực tên đó khiến hắn không tự chủ được mà phun một ngụm máu ra ngoài, lập tức hắn cảm nhận được có một thứ gì đó rất sắc đâm xuyên qua lục ngũ tạng khiến hắn rất đau đớn!

Hắn vốn là sát thủ giỏi nhất bên cạnh lão đại, vì lão đại tin tưởng hắn sẽ không chết và sẽ thành công trong việc ám sát chủ nhân tương lai của Nguyễn gia nên cử hắn đi. Ai ngờ, vừa ra tay đã không trúng lại còn chết một cách thảm hại thế này?

Khoan đã! Hình như... cái thứ sắc bén đó có độc?

Sao hắn lại quên rằng chủ nhân tương lai của Nguyễn gia là một người có hứng thú với độc dược? Vũ khí của người này đều được tẩm độc có khả năng chết rất cao và không có khả năng hóa giải?

Lần này, là hắn tính toán sai rồi!

Con tức giận như được giải tỏa, Di Hân tiện tay ném luôn đôi giày có độc dược sang một bên, đi chân trần lại gần chỗ của Chấn Phong:

“Dọn!”

Di Hân lập tức quay ngoắt đi, bóng dáng yêu kiều bước lên lầu trên dần biến mất sau cánh cửa to lớn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Độc Tố Thần Kinh Số Bảy (1)

**Lưu ý: mọi chi tiết đều là giả tưởng, không tồn tại dựa trên bất cứ một cơ sở khoa học nào.*

Giới thiệu độc tố thần kinh có trong truyện

Độc tố thần kinh số không: độc tố nhẹ nhất trong số bảy độc tố thần kinh nguy hiểm nhất đối với tính mạng của con người. Mang một màu xanh dương nhàn nhạt, có mùi rất thơm cuốn hút mọi vật. Nói là nhẹ thôi nhưng nó có thể thừa sức khiến một người đang khỏe mạnh lập tức rơi vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê. Giống kiểu ý thức còn rất rõ ràng nhưng cơ thể hoàn toàn mất đi sự điều khiển của bản thân. Tuy nhiên, đây là nhẹ nhất nên có thể đối với những người thể lực mạnh mẽ có thể chịu đựng được mười bốn tiếng cho tới khi có thuốc giải và được triệt tiêu hoàn toàn.

Độc tố thần kinh số một, số hai và số ba: cả ba loại độc tố này đều mang một màu trắng hơi đục, có mùi dịu nhẹ dễ gây nghiện. Có một đặc tính đặc trưng của mỗi loại, nếu ai là cao thủ trong các loại độc tố có thể dễ dàng nhận ra đâu là độc tố số mấy. Vì đặc tính của ba loại độc tố này rất rõ rệt nên người khác có thể dễ dàng tránh đi. Nhưng đã nằm trong những loại độc tố nguy hiểm nhất nên nó không thể dễ dàng để con mồi đi như thế được. Nếu có hơi người lướt qua nó hoặc cố tình tránh né, cả ba loại độc tố này đều tự hình thành dạng khí màu vàng nhạt bao phủ hết cả người khiến nó từ dạng lỏng trở thành dạng khí. Sau đó từ từ thấm sâu vào lục phủ ngũ tạng của con mồi, khiến con mồi lập tức bất tỉnh nhân sự. Riêng độc tố số một và số hai có thể khiến con mồi bị tê liệt tay chân chứ không rơi vào hôn mê.

Độc tố thần kinh số bốn và số năm: hai loại độc tố này không màu, có mùi đắng ngắt rất khó ngửi. Là dạng khí, loại số bốn có màu xanh lá và số năm có màu xanh lục, chỉ cần khiến hai loại độc tố này đi sâu vào cơ thể, có thể gây choáng váng mà hôn mê suốt tuần lễ. Nếu hít vào loại độc tố này sâu hơn nữa, liền mất mạng.

Độc tố thần kinh số sáu: đây là loại độc tố vô cùng nguy hiểm, không dễ dàng nhìn thấy và càng không dễ dàng ngửi thấy. Loại độc tố này đặc biệt ở chỗ chả phải dạng lỏng cũng chả phải dạng khí. Nó là một loại dung dịch có thể hóa đá mỗi khi có tác động của nhiệt độ cao trên bốn mươi độ C, nhiều khi có thể giả dạng là đá cho vào nước để gây chết người. Nó như một viên đá thường, khi gặp nước cũng tan. Vì của nó hơi ngọt ngào, không dễ dàng nhận ra. Loại độc tố này có thể giết người ngay tức khắc, khiến nạn nhân liền tử trận tại chỗ mà chưa kịp hiểu lý do tại sao mình chết.

Độc tố thần kinh số bảy: đây là loại độc tố cực kỳ nguy hiểm, nó không màu, không mùi và không vị. Kể cả các cao thủ nếu không để ý kỹ thì hoàn toàn có thể bị loại độc tố này hại chết bất đắc kỳ tử. Nó có thể biến hóa thành bất cứ dạng nào, mãi mang một màu trong suốt. Đây là loại độc tố đáng sợ nhất, đến cả người sử dụng nó cũng phải rất cẩn thận. Nếu không, chỉ sợ chưa kịp sử dụng đã lập tức đi châu diêm vương. Loại độc tố này khi xuất hiện mà phát hiện có hơi người, lập tức vô hình xâm nhập vào trí óc của người này, khiến tâm trạng và cảm xúc lập tức bị rối loạn. Có nhiều người, vì loại độc tố này gây đau đớn đến tinh thần, mà tự tay kết liễu mạng sống của bản thân để thoát khỏi sự dằn vặt này. Có người cho dù chịu đựng được nhưng cũng chết không rõ lý do. Đây là loại mà các nhà khoa học hàng đầu đang nghiên cứu với

mong muốn nhìn thấu nó, nhưng cho đến nay không một ai có thể làm được. Điểm yếu của độc tố thần kinh số bảy là không thể tồn tại dưới nền đất. Nếu bị rơi xuống đất thì dạng khí trở thành dạng lỏng mà dạng rắn cũng trở thành dạng lỏng.

Nhưng đã có độc thì phải có thuốc giải. Dù độc tố thần kinh số bảy có kinh khủng thế nào thì người chế tạo ra nó ắt hẳn cũng phải có thuốc giải. Chỉ là, đưa thuốc giải có đến kịp hay không thôi!

Di Hân chần chừ đứng ngoài căn phòng của mình, cô không dám đi vào đó, cô rất sợ phải đối mặt với khoảng không trống rỗng cô đơn đến đau đớn như thế. Cô sợ rằng cô sẽ gục ngã một lần nữa... Cô sợ rằng gục ngã rồi cô sẽ không thể đứng dậy được nữa... Cô sợ lắm!!!

Lúc trước, ba mẹ rất yêu cô, ba mẹ luôn dành cho cô những thứ tốt nhất. Cô biết, tương lai sau này của cô sẽ rất khó khăn, sẽ chỉ chìm trong máu tanh, sẽ chỉ chìm trong tội lỗi. Thế nhưng ba mẹ lại cho cô biết rằng, dù máu me có bắn tóe thế nào đi chăng nữa, vẫn còn tình thương ruột thịt tồn tại trên thế giới này, cô có đau đớn cứ về đây ngủ yên trong tình thương của ba mẹ, cô có mệt mỏi cứ về đây được ba mẹ vỗ về... Thế mà giờ đây, cô đâu còn được cảm nhận tình thương ấy nữa đâu? Trách nhiệm này quá lớn, đồ ập trên đôi vai nhỏ nhắn của cô... Tại sao? Số phận sinh cô ra lại chịu đựng tổn thương đến thế này? Suốt bảy năm qua, cô vốn nghĩ rằng thôi không sao cả, cô rèn luyện được cho bản thân không còn cái cảm xúc thương yêu, cô vốn nghĩ rằng cô sẽ kiềm chế được cảm xúc của mình. Thế mà... Chết tiệt! Cô không làm được!

Hít một hơi thật sâu, từ tốn đẩy cửa phòng bước vào...

Căn phòng rộng lớn một màu trắng lạnh lẽo, không khí ngưng đọng lâu nay bởi sự xuất hiện của cô càng thêm u ám vài phần. Lúc trước, cô rất thích màu trắng, cái màu thanh khiết nhưng u buồn. Mẹ cô nói rằng cô rất hợp với màu trắng, vì lúc ấy trông cô rất giống thiên thần đã ban cô đến với ba mẹ. Thế nhưng cái màu sắc đơn thuần ấy tại sao lại biến thành thế này? Cái màu sắc thuần khiết dịu dàng ấy lại mang đến cho người khác một sự đau đớn đến thấu tâm can. Cái màu sắc mà cô yêu nhất cơ sao lại mang đến cho cô một cảm giác lạnh lẽo đến thấu xương thế này?

Đôi đồng tử tím lạnh lẽo vô cảm liếc nhìn xung quanh.

Căn phòng tuổi thơ của cô tràn ngập màu hồng. Không một chút bụi bẩn, có lẽ sau khi cô rời khỏi đây Kỳ Dương vẫn cho dọn dẹp thường xuyên, tất cả mọi thứ vẫn y nguyên như lúc đầu. Cảnh vật vẫn còn đó, người lại rời đi đâu mất rồi? Trên chiếc bàn đặt cạnh giường, còn có một bình cắm hoa hồng đỏ rực, loài hoa đẹp mà sắc nhọn giống hệt như bản thân cô. Không hiểu sao, khi nhìn đóa hoa tràn đầy sức sống dưới ánh mặt trời ấy cô lại cảm thấy có điều gì không đúng.

Thôi bỏ đi, bỏ đi! Có lẽ do trời sinh cô có miễn cảm với những thứ bình thường thế này. Không những thế, chắc do nhạy cảm trong giới độc được khiến cô cảm thấy kỳ lạ.

Cô vào đây, là muốn bản thân đối mặt với cái nỗi sợ hãi vô hình mà cô mang suốt bảy năm nay. Cô cho phép bản thân được giao động với nỗi sợ hãi mà cô muốn quên đi, đây là lần cuối cô cho phép bản thân yếu đuối. Cô biết rằng, mai thôi cái cảm xúc này trong cô sẽ nhanh chóng tan biến, trở lại với con người mà cô nên trở thành...

Bỗng...

Di Hân chết lặng khi vừa đối diện với nó.

Cô đứng lặng đi nhìn xung quanh, sâu trong đôi mắt tràn ngập sự uất phần cùng bi thương.

Từng đoạn phim xám xịt không màu cứ thế lần lượt tua lại trong cô, cứ thế lần lượt gọi lại cho cô những ký ức tươi đẹp nhất mà cô đã đánh mất.

“Ba mẹ, ba mẹ có thương Hân không ạ?” giọng nói trẻ con non nớt vang lên.

Di Hân lúc này mới bốn tuổi. Lúc ấy, cô đang ôm một con gấu nhỏ ở trên giường, ngây thơ hỏi ba mẹ với vẻ mặt ngộ nghĩnh. Còn ba mẹ cô, mỉm cười dịu dàng với cô, đây là khoảnh khắc mà cô không bao giờ có thể quên được ở cuộc đời này, cái khoảnh khắc ấm áp mà cô rất nhớ, cái cảm giác hạnh phúc mà cô rất yêu.

“Hân ngoan! Ba mẹ chỉ thương Hân thôi!” một người phụ nữ khá trẻ vuốt tóc cô gái nhỏ.

Người đàn ông điển trai mỉm cười dịu dàng nhìn cô bé và người phụ nữ đó bằng ánh mắt đầy thương yêu.

Một nhà ba người hạnh phúc, những giây phút yên bình lặng lẽ trôi qua! Cô bé đó vẫn vô tư nô nức cười nào biết sau này chuyện gì đến với cô?

Ánh mắt vô cảm... Cô không thể khóc, nước mắt trong cô cạn kiệt từ lâu rồi! Lúc này, cô chỉ thấy cô đau đớn quá! Cả người cô như được đưa vào máy tra tấn tàn khốc, toàn thân đau đớn vô cùng...

Đau thương lại một lần nữa tìm đến cô!

Hướng đôi mắt buồn ra ngoài sân đối diện với căn phòng của cô.

“Ngựa ba nhanh lên a...”

Cô bé ngồi trên vai của người đàn ông, tay túm chặt vào mái tóc đen nhánh, hoàn toàn coi người đàn ông đó như một chú ngựa dành riêng cho mình.

Người đàn ông mỉm cười, giữ chắc để không cho cô bé ngã xuống. Anh đậm đậm chân:

“Ngựa ta đi nhanh đây! Hân còn kêu nữa ngựa ta cho Hân ngã này... Ta ăn thịt Hân nữa...”

“A! Mẹ ơi! Ngựa ba ăn thịt Hân...” cô bé tỏ vẻ sợ hãi quay qua người mẹ hét ầm lên.

“Hân ngoan nào. Ba đùa con đấy!” người phụ nữ đang xô từng xiên thịt nướng ngoảnh mặt lại cất giọng dịu dàng. Khóe mắt thể hiện rõ sự vui vẻ.

Một nhà ba người vui đùa bên nhau, hưởng thụ từng giây phút vui vẻ.

Nào hay sau này họ phải chia cắt nhau?

Ba mẹ... Về với con đi!

Lúc trước, ba cô xây phòng cô và phòng của ba mẹ thông với nhau bằng một cánh cửa. Chỉ cần có chuyện gì, cô có thể chạy sang đó.

Di Hân bước tới tới cánh cửa màu nâu được trạm khắc tinh xảo đối diện với cô, nó ở đó lặng yên một cách đáng sợ, không còn những lần đập cửa liên hồi bởi cô bé nghịch ngợm nào đó, không còn những lần mẹ giận ba mà chạy sang nằm ngủ với cô, cũng chẳng còn những lần ba trốn mẹ chạy sang đây...

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Phả vào mặt cô là một luồng không khí lạnh lẽo.

Đập vào mắt cô là một loạt những tấm vải trắng che tất cả đồ đạc có trong căn phòng rộng lớn. Chính tay cô là người đã cho nó vào mà đúng không? Là cô đã quyết định cất hết những kỉ niệm đau đớn ấy lại đúng không?

Bước tới bức tường đối diện, nơi đây lúc trước là treo ảnh của gia đình cô. Cô đưa đôi tay ra cầm lấy tấm vải trắng dính đầy bụi bẩn ấy, cô dùng sức kéo mạnh tấm vải ném thẳng ra đằng sau.

Di Hân đứng đờ đẫn trước khung hình trống rỗng. Bức ảnh gia đình của cô đâu? Nó ở đâu? Nó rõ ràng nằm ở đây mà?

Cảm xúc tức giận trong cô tăng lên vùn vụt! Là kẻ nào? Là kẻ nào dám gỡ bức hình của gia đình cô xuống?

Một con người luôn giữ trạng thái trầm lặng như Di Hân lúc này đang nổi điên. Sát khí tỏa ra rất nồng đậm, không khí xung quanh đã sớm đông băng bởi nhiệt độ từ cơ thể của Di Hân. Đôi mắt tím vốn băng lãnh nay đã hằn tia máu, cô không thể khống chế tâm trạng của mình, lúc này đây cô muốn giết người!

Giật mình trước suy nghĩ đáng sợ của mình, Di Hân chợt nhận ra tại sao cô lại cảm thấy bình hoa hồng kia có chút kỳ lạ.

“Chết tiệt! Số bảy!” cắn chặt môi chửi rủa, sao cô lại có thể lơ là đến thế? Thế mà cô dám tự hào rằng mình là cao thủ của cao thủ trong độc dược sao? Ngu ngốc!

Di Hân kìm nén cảm xúc, càng cố sức cắn mạnh lên môi anh đào đến nổi bật máu. Mẹ kiếp! Vào phòng của chính bản thân bị hạ độc!!! Đây chắc chắn là sự thật gây mất mặt nhất của cô!

Sự thật rằng cô đang nghiên cứu độc tố thần kinh số bảy này, đang trên phương diện bí tắc toàn tập! Nhưng cô biết một điều rằng bản thân một người thường như cô hoàn toàn không có khả năng chống lại số bảy!

Bây giờ, cô nên để mặc cho số bảy khiến đầu óc cô như bị điều khiển hay nên gắng sức mà chống chọi nó?

“A...” đầu cô rất đau, vô cùng đau, đau đến nỗi chỉ chực cô phát điên lên mà nổ tung. Gục xuống nền đất lạnh, cô bất lực rồi! Đi vào đây, cô chẳng mang theo cái gì. Đến cả đôi giày có chứa độc tố số bốn cô cũng ném đi.

Cô lúc này không thể khống chế bản thân mình được nữa, đầu óc cô cứ liên tiếp hiện lên những nỗi đau đớn dằn vặt cô suốt bao lâu nay. Di Hân dường như phát điên, đưa tay lên sờ đầu tóc rồi tung rối mù.

Nộ khí càng lúc càng tăng, Di Hân nhảy chồm vào những tấm vải trắng, thô bạo kéo mạnh ra. Cô kéo mạnh đến nỗi tấm vải còn rách nhăm nhò, cô rất khó chịu, rất muốn tìm một cái gì đó khiến bản thân thỏa mãn cơn thịnh nộ. Như một con mãnh thú ngủ say nay đã thức dậy và muốn cắn xé những thứ gì khiến nó bực bội.

“Rầm”

“Choang...”

“Bịch”

“Rắc... Rắc...”

Di Hân với đôi mắt đỏ quạch, đầu tóc rối bời lao vào những đồ đạc còn sót lại trong căn phòng rộng lớn. Cô cứ thế đập nát hết những thứ khiến cô phát điên, dùng tay không bẻ toàn bộ những vật nhỏ nhắn. Cứ thế chẳng mấy chốc cô đã làm căn phòng trở nên tan hoang đáng sợ. Thế nhưng, những thứ này vẫn chưa làm giảm nộ khí của cô, cô phải làm gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thur - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Độc Tố Thần Kinh Số Bảy (2)

Bên ngoài, Chấn Phong, Kỳ Dương và Di Dung đang đứng chờ Di Hân với vẻ mặt sốt ruột. Bên trong, Di Hân đang điên cuồng tàn sát.

Vì đây là phòng cách âm nên hiển nhiên người đứng ngoài không thể biết chuyện gì đang xảy ra bên trong.

Bồn chồn nhất chính là Chấn Phong! Cậu sống với Di Hân đã bảy năm, nhất cử nhất động của cô cậu đến nhớ rõ. Kể cả những thói quen vô tình nhất của cô cậu cũng biết. Thường ngày, Di Hân không bao giờ ở trong phòng kín quá một tiếng đồng hồ. Vì bình thường, những lúc Di Hân với tâm trạng không được ổn định đều đuổi cậu ra ngoài nhưng thực ra cậu đều ở ngay đằng sau cô. Hơi thờ quen thuộc của cậu cô biết, cho nên mỗi khi muốn tỉnh tâm cô đều rất an tâm cho dù vừa rồi mở miệng đuổi cậu ra ngoài. Kể cả những lúc cậu ra ngoài làm việc dùm cô, cậu cũng nhanh chóng hoàn thành rồi về. Có một lần, cậu nghĩ rằng về muộn một chút không sao cả! Thế nhưng, cậu không thể ngờ được khi cậu trở về lại có thể gây một màn dọa người đến đáng sợ như thế. Cậu còn nhớ rõ, lần đó cậu trở về vào tối muộn bước vào căn phòng u ám không một chút ánh sáng, chỉ thấy một thân thể lạnh lẽo đối diện với tấm kính trong suốt, lặng nhìn cảnh đêm của Las Vegas. Cậu đứng phía sau nhìn thân thể nhỏ bé rõ ràng đang sợ hãi mà bề ngoài vẫn tĩnh tâm. Đôi đồng tử tím kìa của cô như phát sáng trong đêm, mang đến cho người đối diện với nó một cảm giác ớn lạnh sống lưng.

Cô trong kia đã hơn hai giờ, không thấy một chút động tĩnh nào. Cô ngủ sao? Không có khả năng, vì cậu biết không có cậu bên cạnh cô không thể an giấc. Thói quen kỳ quái ấy của cô suốt bảy năm qua, cậu đều hiểu rõ.

“Chú Dương, mau kiểm tra khóa dự phòng lại đi!” Chấn Phong lo lắng kêu Kỳ Dương mở cửa.

“Cháu sao thế? Đề Hân ở trong đó sao à?” Kỳ Dương lắc đầu khó hiểu nhìn Chấn Phong một thân sốt ruột.

“Quá hai giờ đồng hồ rồi, cháu sợ Hân đã xảy ra chuyện gì. Chú cứ đi lấy chìa khóa lại đây, cháu sẽ giải thích sau!”

“Anh Phong! Đây là phòng của chị Hân. Ngoại trừ chính tay chỉ ấy mở khóa thì cho dù có chìa khóa dự phòng cũng không thể mở được!” Di Dung giải thích cho Chấn Phong, cô thấy Chấn Phong lo lắng như thế có thừa quá không? Người bên trong là Di Hân đấy!

“Hai người thì biết cái quái gì? Tôi là người hiểu rõ Di Hân nhất! Mau tìm *số năm đến đây!” Chấn Phong nóng nảy gắt âm lên, Di Hân ở một mình trong căn phòng kín hai tiếng đối với người khác là rất bình thường, nhưng đối với cậu chuyện ấy lại hoàn toàn không bình thường một chút nào! Chắc chắn, Di Hân đã xảy ra chuyện!

**Số năm là lực bom vừa đủ phá một bức tường. Trong tình huống này, không cần thiết phải dùng số năm. Nhưng mà nếu dùng số sáu e rằng đến năm sau cũng chưa phá được tấm cửa kim loại cứng rắn này.*

Kỳ Dương nhanh chóng gọi thuộc hạ xuống kho vũ khí của Nguyễn gia đưa số năm lên theo yêu cầu của Chấn Phong. Bản thân hắn cũng hơi lo lắng, mặc dù suốt bảy năm rồi hắn không tiếp xúc với Di Hân, có thể bảy năm qua cô thay đổi quá nhiều thứ mà hắn cũng không thể nhận ra. Nhưng tại sao khi nhìn biểu cảm thái quá của Chấn Phong mà bất giác hắn cũng có cảm giác bất an. Chẳng lẽ, cô thực sự đã xảy ra chuyện gì rồi?

“Rầm...”

Cánh cửa cứng rắn dưới sự tác động mạnh mẽ của bom số năm, lập tức nổ tanh bành, bức tường che chắn xung quanh cũng tan nát theo.

Xung quanh, một cảnh xơ xác tiêu điều.

Chấn Phong nhanh chóng chạy vọt vào bên trong. Đưa đôi mắt đen không đáy hoảng loạn nhìn xung quanh tìm kiếm bóng hình quen thuộc.

Thế nhưng... Cô đâu? Hắn chỉ thấy, căn phòng màu trắng lạnh lẽo vẫn im lìm, chỉ duy nhất có bình hoa hồng đỏ rực rỡ vỡ nát nằm dưới đất. Không những thế, từ nó còn chảy ra một ít nước trong suốt. Trong suốt? Chấn Phong ngăn người ra, liền lập tức kêu Di Dung đi xuống bảo thuộc hạ của Kỳ Dương mau đi tìm thuốc giải của độc tố thần kinh số bảy! Nhanh chóng lên!

Cùng lúc ấy, Kỳ Dương cũng đi vào. Hắn không thấy Di Hân đâu, liền phản ứng như nhớ ra điều gì đấy. Liền tiến đến thẳng cánh cửa gỗ bên trái hắn, cách hắn vài bước chân.

Đưa tay lên mở cửa ra, đúng như hắn dự đoán. Di Hân chắc chắn là ở trong căn phòng này.

Di Dung chưa kịp đi, liền...

“A...” Di Dung không tự chủ được mà hét lên, cảnh tượng trong căn phòng Kỳ Dương vừa mở ra thực sự dọa người mà!

Trên sàn, từng tấm vải màu trắng nát bươm, có tấm còn có rất nhiều máu loang lổ. Bàn ghế, giường chiếu bị lật tung toàn bộ, tất cả đều lăn lộn dưới mặt đất, bộ dạng cực kỳ thảm hại. Cốc chén tất cả đều vỡ tan be bét. Khung ảnh được treo trên tường giờ cũng chẳng phải là khung ảnh. Nó chỉ còn lại một thanh gỗ bị bẻ gãy dính máu, tất cả mọi thứ, đều không còn nguyên vẹn. Căn phòng này, là căn phòng mà Di Hân quý trọng nhất! Có cái gì để cô phá nát nó ra thành bộ dạng cực kỳ đáng sợ thế này không?

“Hân...” Chấn Phong sợ hãi vội vàng kêu tên của cô, hần nhìn ra cái chất lỏng chảy từ bình hoa kia là gì rồi. Dù hần không nghiên cứu sâu lắm, nhưng theo Di Hân tận bảy năm, ít nhất hần cũng biết được đó là độc! Mà trong bảy độc tố thần kinh, loại độc không màu, không mùi, không vị lại còn trong suốt, không những thế khiến Di Hân có thể phát điên mà biến căn phòng nghiêm trang trở nên tan hoang thế này chỉ có thể là độc tố thần kinh số bảy – loại độc chết người nguy hiểm nhất.

Trong phòng tắm, Di Hân ngồi đó với ánh mắt đờ đẫn để mặc làn nước chảy siết từ vòi hoa sen cứ thế ướt đẫm cả người. Lúc này trông cô thật thảm hại! Một người thừa kế chưa kịp bước lên vị trí lão đại đã bị độc hại chết! Đây là tình huống gì thế này?

Nước từ vòi chảy xuống người cô hòa lẫn cùng máu tanh mà cô tự hành hạ bản thân mình để thỏa mãn cơn điên cuồng mà số bảy tác động đến não bộ của cô. Mẹ kiếp! Cái độc tố khốn khiếp này khiến cô mang thương tích đầy mình!

Dường như nhờ dòng nước lạnh khiến thần trí cô tỉnh táo phần nào.

Mẹ kiếp! Thằng nào phát minh ra cái loại độc tố gì mà biến thái thế này?

Bây giờ, Di Hân như bị rút cạn sức lực, cô chẳng còn hơi sức đâu mà đứng lên nữa rồi. Thôi thì đành ngồi đây vậy!

“Rầm!”

Cánh cửa phòng tắm bật tung ra, Chấn Phong vội vàng lao vào tìm kiếm Di Hân. Đúng rồi! Cô đang bất lực mà ngồi im ở kia!

“Hân! Không được ngủ! Mau dậy tỉnh lại cho anh!” Chấn Phong dường như sắp phát điên lên, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy cô mang dáng vẻ chết vật đến thế. Cậu ra sức lay mạnh vai của cô, cậu rất sợ! Nếu cô không trụ được đến lúc thuốc giải được mang đến thì sao?

“Phong à... anh đến... hơi... muộn nhé!” mỉm cười nhìn Chấn Phong với bộ dạng lo lắng tột độ, Di Hân liền ngất lịm đi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cassansi

“Xin lỗi chủ nhân, thuộc hạ đã thất bại!” một gương mặt xinh đẹp điểm lệ, đặc biệt là đôi mắt màu tro lạnh thể hiện rõ sự cao ngạo của quý tộc lúc này đang quỳ dưới chân một người đàn ông trẻ tuổi với vẻ mặt không hài lòng.

“Casi, lần này cũng không thể trách ngươi được! Nói ngươi đi hạ độc chủ nhân tương lai của Nguyễn gia, thì ta có thể nói đây là nhiệm vụ bất khả thi. Thôi! Đi đi!” người đàn ông đó phát tay thờ dài nói với cô gái tên Casi.

Thuộc hạ giỏi nhất của hần đã mất mạng dưới tay của cô ta. Là hần quá tự tin vào bản thân hay quá coi thường bản lĩnh của cô gái đó? Lần này, hần cử Casi đi, thuộc hạ rành về mấy thứ độc dược hơn cả hần, đủ khả năng so tài với cô gái đó rồi. Thế mà còn thất bại dưới tay cô ta, sau này con đường thống lĩnh giới hắc đạo của hần e rằng còn rất nhiều chông gai.

Casi trên mặt vẫn giữ nét bình thản, thế nhưng trong thâm tâm sự ghen tị cùng phần nộ đã dâng trào sắp bùng nổ. Cô ta, là người mà cô hận nhất cuộc đời này! Tại sao cô ta sinh ra lại có đôi mắt tím đó? Tại sao ngay từ khi sinh ra cô ta đã được xác định là người thừa kế của Nguyễn gia? Cô đã cố gắng lắm, cô gắng đạt được ngưỡng cửa của sự thành công ấy. Thế mà cuối cùng vẫn phải chịu thua trước một người chị kém cô tới tận bốn tuổi! Người chị ấy cướp hết ánh hào quang của cô, cướp toàn bộ những gì cô có. Để rồi cuối cùng, cô vẫn chỉ là kẻ thay thế! Không bao giờ được trọng dụng.

Cúi đầu cung kính, Casi nhanh chóng khuất dạng.

Casi cứ ngỡ rằng lần đó cô liên thủ với Trần gia thì có thể lật đổ Di Hân. Thế nhưng nào ngờ bây giờ cô phải chịu quỳ dưới gối của một người đàn ông để tồn tại? Cô phải dùng thân phận khác mà bảo toàn tính mạng? Không được quang minh chính đại sử dụng địa vị nhị tiểu thư của Nguyễn gia mà công khai đối đầu với người chị mà cô rất ghét? Cuộc đời này của cô, tất cả đau khổ đều là một tay cô ta ban cho. Tại sao cuộc đời này lại tàn nhẫn với cô như thế? Cô chỉ muốn có thể đứng trên đỉnh cao của vinh quang được mọi người trọng vọng mà thôi!

Cô vốn là Nguyễn Ngọc Di Phương, một bảo bối được Nguyễn gia rất rất cưng chiều, nhưng đây là chuyện của mười mấy năm về trước trước khi Di Hân ra đời và cướp hết ánh sáng của cô ta. Cái gì cũng thế, cô vốn được ông nội cưng chiều, vốn được bà nội yêu thương, vốn được mọi người kỳ vọng. Di Phương – nhị tiểu thư của Nguyễn gia, sở hữu gương mặt tinh xảo, ngoại hình có phần giống Di Hân, chỉ tiếc là cô lại không có đôi mắt màu tím của người thừa kế được định sẵn.

Bây giờ cô với thân phận mới là Cassansi, được lão đại nhặt về trong trận hỗn loạn năm đó. Nhớ lại lúc ấy, có lẽ đó là cái ngày kinh hoàng nhất của cuộc đời cô. Máu me dính đầy thân thể nhỏ bé, đôi mắt màu đen lạnh lùng của cô dường như mù hẳn, không còn chút ánh sáng. Cô lúc ấy đã rất tuyệt vọng, không còn hi vọng sống sót nữa! Nếu lão đại không cứu vớt cô và thay cho cô đôi mắt, cho cô cơ hội để tỏa sáng lần nữa thì có lẽ giờ này cô đã ngồi uống trà với tử thần rồi!

Đôi mắt màu tro tàn lạnh nhạt thoáng vụt qua một chút cảm xúc tủi hờn. Casi bất giác thở dài, có lẽ đến cuối cùng cô ta vẫn chẳng là gì so với Di Hân, kể cả cô ta có chứng minh thế nào đi chăng nữa, cũng không thể so sánh được với Di Hân!

Thực ra Casi không biết, cô ta vốn nằm trong tầm kiểm soát của Di Hân. Đã từ lâu, Di Hân đã biết thân phận hiện tại của cô ta. Đến cả người đàn ông giật dây đằng sau điều khiển cô ta cũng không hề hay biết đến chuyện này?

Bởi vậy từng có câu: “Minh không làm được không có nghĩa người khác không làm được!”

Di Hân chìm vào trong cơn hôn mê, cơ thể của cô đã được tiêm thuốc giải độc. Cứ hai tiếng cô được tiêm một lần để chất độc được thải hết ra ngoài. Độc tố thần kinh số bảy, cứ đợi cô tỉnh lại xem?

Cơ thể mặc bộ đồ ngủ màu đen tuyền, càng tăng thêm vẻ kiêu ngạo bất cần nơi cô. Mái tóc màu nâu dịu nhẹ lòa xòa trên gương mặt hoa lệ nhợt nhạt, làn mi cong vút nhắm nghiền. Vì cơ thể vẫn còn lưu lại độc nên đôi môi anh đào có chút tím tái. Từng ngón tay thon dài mọi ngày được băng bó chỉ chít, ai bảo cô dùng tay trực tiếp phá tan nát chứ? Bây giờ thì hay rồi, không chỉ bàn tay của cô mà cả cơ thể chỗ nào cũng có vết thương! Một con người với khí chất cao ngạo trời sinh như thế, đao chém không chết, đạn bắn không tử như Di Hân mà cũng phải chịu thua trước độc tố, chuyên môn mà cô rành nhất. Đúng là không có ai hoàn hảo cả!

Di Hân nằm yên vị trên chiếc giường rộng lớn. Xin lỗi cô, tạm thời không thể để cô ngủ trong phòng của mình được! Vì sự việc vừa rồi đã khiến hai căn phòng nối liền nhau đó trở nên tan hoang rồi!

“Chú Dương, tại sao phòng của Hân lại có độc? Sáng nay là ai đã đưa bình hoa đó vào?” Chấn Phong phần nộ hỏi Kỳ Dương, đại bản doanh Nguyễn gia còn không an toàn?

“Mỗi ngày suốt bảy năm qua, người trong Nguyễn gia cứ đặc biệt luân phiên nhau mỗi ngày đưa vào một bình. Sáng nay đến lượt... Di Dung!” Kỳ Dương vuốt vuốt cái cằm dài suy nghĩ, sau đó liền thốt lên một cách bất ngờ.

“Di Dung?” Chấn Phong còn mở to rõ hai mắt, cậu còn sững sốt hơn Kỳ Dương rất nhiều.

Di Dung sao? Điều này là hoàn toàn không thể! Ai cũng biết tình cảm giữa Di Hân và Di Dung rất tốt, không có lí nào mà Di Dung có thể làm ra chuyện đó. Thế nhưng hôm nay lại là Di Dung vào phòng của Di Hân, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Nhéch bờ môi mỏng một cách tàn nhẫn, Di Dung sao? Các người đang đi sai hướng rồi đấy!

Casi tay cầm máy nghe lén, vẻ mặt lạnh lùng có chút cười cợt. Cô không ngờ khả năng suy nghĩ của Kỳ Dương và Chấn Phong lại kém như vậy. Tại sao không phải là Di Dung? Nền nhớ dù có thần thiết cỡ nào thì Di Dung và Di Hân cũng đã xa cách bảy năm rồi! Thử tình cảm máu mủ ruột thịt ấy theo thời gian cũng phai dần mà thôi.

“*Mau đi... kêu... Di Dung lên...*” tiếng nói phát ra từ cái máy siêu nhỏ trên tay Casi bỗng rề rề rồi mất tín hiệu. Chẳng lẽ bị phát hiện rồi sao? Không thể nào! Điều này là không thể nào. Bộ máy nghe lén này là do cô đặc chế ra, ngoài cô không một ai có thể cầm vào nó, cô cũng như Di Hân, rất yêu thích độc dược. Một lớp của máy nghe lén được cô bôi một lớp độc nhỏ, nếu ai cầm vào liền rơi vào trạng thái chết lâm sàng, chỉ có cô mới là người có thể cầm được cái máy ấy. Không lẽ, có người còn tài giỏi hơn cô?

Di Hân một thân áo ngủ màu đen, đôi đồng tử tím giận dữ nhìn hai người đàn ông chết dẫm trước mặt mình. Mẹ kiếp! Máy nghe lén kẻ ngay bên mà không biết. Thế mà còn đứng đầu hắc đạo sao? Lũ đần độn này!

Không khí xung quanh lập tức ngưng đọng vì nộ khí không kiềm chế phát ra từ người của Di Hân, bất giác dọa Kỳ Dương và Chấn Phong không khỏi lạnh sống lưng. Hai người đàn ông quay qua cô, thấy Di Hân đứng yên đó, tay phải dường như đang cầm một thứ gì đó, vẫn giữ nguyên hiện trạng cái tay bên phải đeo miếng vải y tế màu trắng, còn thấm ít máu đỏ ra ngoài. Cô đưa tay lên trên với lấy một vật gì ở trong bức tường bên cạnh. Đôi mắt tím lạnh lẽo đến dọa người, đôi môi tái nhợt không có sức sống, làn da trắng sứ xanh xao, cả mái tóc xõa và bộ đồ ngủ màu đen của cô nữa, chẳng khác gì một quái vật châu chực muốn nhảy vào cắn xé hai người đàn ông.

Di Hân tức giận vùng tay về phía trước, ném cái vật nhỏ bé tẹo bằng con kiến, tưởng như một hất cát về phía Chấn Phong. Chấn Phong hoàn hồn, vội

vàng lao về phía trước bắt lấy cái vật mà cậu chả nhìn thấy, cứ đưa tay lên quơ bừa, trúng thì trúng còn trượt thì chết!

Hả? Cái gì thế này? Độc sao?

Chấn Phong nghệt mặt ra, cái vật nhỏ này là gì thế?

“Bộp”

Kỳ Dương đập vào đầu Chấn Phong một cái thật kêu, thẳng nhãi này đến cái này còn không biết thì rốt cuộc bảy năm qua cậu ta đi theo Di Hân để làm gì?

“Là máy nghe lén!” Kỳ Dương chưa kịp mở miệng đã bị giọng nói thâm trầm đến đáng sợ của Di Hân chặn ngang.

Cả người cô đều nhúc nhích đau đớn, đầu cô thì đau đến mức nổ tung. Thế mà lũ đàn ông này còn thản nhiên đứng đây sao? Cô thực sự không hiểu tại sao ngày ấy cô lại tha Chấn Phong về chứ?

“Chị Hân, chị tỉnh rồi à?” Di Dung từ đâu xuất hiện với bộ váy màu trắng tinh khiết, trên tay cô còn cầm một đĩa hoa quả và một ly nước cam. Gương mặt xinh đẹp tươi cười với Di Hân.

“Ừ, chị tỉnh rồi. Tiểu Dung, vào đây chị có chuyện muốn nói với em!” Di Hân lập tức mỉm cười quay qua dồn sự chú ý đến Di Dung, hoàn toàn coi Kỳ Dương và Chấn Phong là không khí.

“Cạch”

Di Hân cùng Di Dung biến mất đằng sau cánh cửa. Cho tới khi tiếng đóng cửa vang lên, Chấn Phong mới nói:

“Cháu biết Di Dung không làm chuyện này. Chú cho cháu xem camera ngoài phòng của Di Hân.”

“Ta cũng biết rằng Tiểu Dung không phải người như thế, nhưng từ sáng tới giờ chỉ có Tiểu Dung vào đó, vậy còn ai vào sao?” Kỳ Dương lại chìm vào trầm tư, hần xoa xoa đầu như đang suy nghĩ.

“Dương chủ. Anh phải xem cái này!” một người thuộc hạ của Kỳ Dương đột ngột xuất hiện, rõ ràng có phát hiện gì rất lớn. Mặt anh ta nổi lên rất rõ ràng hai chữ “chuyện lớn”.

Cái hành lang dài sâu hun hút bỗng chốc trở nên lạnh lẽo vài phần. Không ai ngờ tới, có một đôi mắt màu hổ phách linh hoạt chuyển động đang ẩn nấp sau bóng tối, có phải chăng chuyện lần này là do người có đôi mắt màu hổ phách gây ấn tượng này?

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thụ - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Âm Khí

Di Hân hồ hững ngồi trên giường đối mặt với cửa sổ to lớn, đôi đồng tử tím lạnh nhạt đảo mắt ra bên ngoài, như đang tìm kiếm thứ gì đó. Bên cạnh cô là Di Dung chăm chú nhìn Di Hân bằng vẻ mặt hết sức thản nhiên, Di Dung thực sự không thể nhìn thấu ý nghĩ của Di Hân...

Ánh mắt mông lung không xác định cứ thế không điểm dừng... Cô đang nghĩ gì?

Hơn nữa, hình như trời sắp mưa?

Bầu trời u ám dần, mặt trời khuất dạng đằng sau từng đám mây xám xịt.

Phải rồi! Mưa đi! Mưa thật to lên! Để cô còn có nơi mà trú đi nỗi lòng nặng nề này!

Di Hân ngồi khoanh chân ở yên đó, ánh mắt kia vẫn hồ hững nhìn ra phía xa xa. Cánh tay buông thõng xuống, gương mặt tuyệt mỹ hồ hững không chút cảm xúc, cô nhàn nhạt mở miệng:

“Tiểu Dung... Em có biết, ngày ba mẹ rời xa chị... chị đã đau đớn đến nhường nào không?” Di Hân không ngoảnh mặt lại, cô vẫn giữ ánh mắt mông lung hướng ra phía ngoài. Từ tốn nói ra những câu hỏi bất an trong lòng mình.

“Em không thể hiểu được cảm giác ấy. Nhưng em biết chị rất đau phải không?” Di Dung cay cay khước mắt, có lẽ đến cả cuộc đời này cô vẫn không thể biết được nỗi đau của Di Hân. Tại sao Di Hân lại mạnh mẽ đến thế? Chẳng nhẽ cô không thể ngừng cố gắng mà bộc lộ cảm xúc thật của mình được hay sao?

“Phải rồi. Chị thì có ai có thể hiểu?” Di Hân bất giác nhếch khóe miệng lên một nụ cười bi thương, như đang cố gắng cười để che đi những giọt nước mắt đang trực trào ra.

Di Dung im lặng, cô không biết nói gì vào lúc này cả. Cô không thể hiểu được con người thật của Di Hân, lại càng không thể hiểu được cảm xúc của cô. Cô chỉ ước rằng mình có thể mạnh mẽ hơn nữa, có thể giúp đỡ Di Hân, không để cô phải gánh vác trách nhiệm nặng nề này nữa.

Di Hân, Di Phương và Di Dung là ba tiểu thư nổi tiếng của Nguyễn gia. Cả ba đều nổi tiếng vì ai nấy đều xinh đẹp rạng ngời và mang một vẻ đẹp khác nhau, thế nhưng trong cái giới hắc đạo máu tanh này có nhan sắc thôi thì làm được gì? Cần phải có kỹ năng để sinh tồn, cần phải thật tàn nhẫn. Di Hân và Di Phương chẳng phải đã trở thành con người có khuôn được định sẵn đó sao?

Người ta nói phụ nữ càng đẹp càng nguy hiểm. Đúng! Nhưng điều này chỉ áp dụng lên người của Di Hân và Di Phương mà thôi! Còn Di Dung? Chẳng làm được bất cứ một cái gì! Đến cả việc cầm súng lên và nhắm trọng tâm cô cũng chả biết làm. Thử hỏi, cô đã đủ thất bại hay chưa?

Di Dung vẫn nhớ rõ ngày Di Phương và Di Hân trở về sau khóa huấn luyện tàn nhẫn, cô bị khí thế của hai người dọa đến rụng rời chân tay, tái mét mặt mày. Cô không mong muốn mình phải trở thành con người đáng sợ ấy. Cô hoàn toàn không muốn chút nào!

Và đúng, điều đáng sợ ấy không xảy ra với cô và rốt cuộc là lý do tại sao?

Cuối cùng, chỉ có thể kết luận một điều... Cô rất vô dụng! Vô dụng đến nỗi không còn một từ gì có thể diễn tả sự vô dụng của cô nữa!

Cô, còn sống trong gia tộc lớn này là do sự che chở bảo vệ của ba mẹ và Di Hân. Chứ không, giữa bao nhiêu sự tranh chấp tàn nhẫn máu tanh của cái thế giới này, cô còn tồn tại được hay không?

“Tiểu Dung... Chị đau!”

Di Dung sực tỉnh, ngoảnh mặt về phía nơi phát ra tiếng đó. Vội đưa tay lên nhéo nhéo tay của mình, điều đang xảy ra trước mắt cô là sự thật sao? Di Hân thực sự đã kêu đau sao? Thực sự sao?

Di Hân với gương mặt lạnh lùng không chút cảm xúc, thêm cả làn da nhợt nhạt nữa. Chẳng phải cô vừa trúng độc tố mạnh nhất đó sao? Thế mà cô không chút biểu cảm gì, gương mặt hoa lệ kia vẫn giữ nguyên một biểu cảm, chả có chút nào thể hiện ra là đau đớn hay mệt mỏi. Nếu không phải cái thành quả mà cô tàn phá trong hai căn phòng kia còn nguyên đó thì người khác cũng tưởng rằng chuyện cô làm là không có thật.

Cô vén tay áo ngủ lên, để lộ ra một chiếc vòng bạc được chạm khắc tinh xảo. Di Hân nhẹ nhàng tháo nó ra, đưa lên trước mặt ngắm nghía một cách tỉ mỉ. Cô nở một nụ cười dịu dàng, một nụ cười chân thật hết sức thật lòng! Đúng thế, cô đang cười đấy! Lần đầu tiên trong suốt bảy năm qua cô để lộ nụ cười chân thật không chút pha tạp, một nụ cười đúng nghĩa trước mặt người ngoài!

“Đây là thứ duy nhất chị có về mẹ!”

“...”

“Đây là thứ duy nhất làm chị có thể cảm nhận cảm xúc ấm áp ấy một lần nữa!”

“...”

“Đây là thứ gọi cho chị những ký ức hạnh phúc nhất!”

“...”

“Và cũng là thứ duy nhất gọi lại cho chị sự hận thù mà chị chưa trả được!”

“...”

Di Hân từ tốn nói lên những điều vướng bận còn trong lòng của mình. Đến bao giờ, cô mới có thể có một hạnh phúc đúng nghĩa đây?

Cô không có người thân!

Đúng vậy! Cô không còn một ai ở bên cạnh, không còn một ai có thể thật lòng đối tốt với cô!

Một thân cô độc, ánh nắng yếu ớt cuối ngày trước khi cơn bão ập tới cứ thế chiếu thẳng lên cơ thể mỏng manh ấy lại khiến thân ảnh của Di Hân thêm mỏng lung, mờ ảo một cách khó xác định hơn.

Lúc này, khoảnh cách giữa cô và mọi vật xung quanh giường như quá xa với, không thể chạm tới thân ảnh mảnh khảnh ấy.

Di Dung tiến lại gần Di Hân, cô ngồi xuống cạnh Di Hân. Đưa bàn tay mềm mại lên đặt vào má của cô. Mím cười nói:

“Chị Hân, chị còn có em mà đúng không? Chị không cô độc đâu! Chị còn em ở đây!”

“Ừ...” đáp trả lại một từ ngắn gọn, coi như cô đã khẳng định lời nói ấy đi!

Đúng vậy, cô đặt sự tin tưởng với cô gái mang máu mù với cô! Cô hứa rằng sẽ dành cả đời để bảo vệ cho em gái của cô. Từ trước tới nay, cô nói được là làm được!

Thế nhưng liệu sự tin tưởng ấy Di Hân có đặt đúng chỗ không?

Bỗng Di Hân đẩy mạnh Di Dung nằm phịch xuống giường, bản thân cô điều luyện uốn lượn thân thể một cách chuyên nghiệp tránh làn đạn như một cơn mưa máu chĩa thẳng tới phía cô. Di Hân lượn lách nhảy chồm lên kéo Di Dung nằm xuống đất. Sát khí lại một lần nữa nổi lên nồng nặc, đôi đồng tử tím lạnh leo quết ra phía ngoài xác định phương hướng.

Ngay lúc Di Hân nằm xuống sàn nhà, một làn đạn của súng bắn tia cao cấp xuyên qua tấm kính mỏng manh và găm thẳng vào bức tường đối diện.

Lũ người chết tiệt! Không thể để người bệnh được nghỉ ngơi hay sao?

Đôi mắt lạnh lẽo đảo qua đảo lại tìm kiếm mục tiêu, cô vốn cảm nhận được có người xung quanh đây rồi mà. Đó là lí do tại sao cô lại ngồi chễm chệ trước cửa sổ như đang dang mở lên tận miệng mèo. Phải! Cô đang cố tình cho lũ người đó biết!

Kìa! Một ả đàn bà đáng người mảnh khảnh đang ẩn nấp trên bức tường đối diện.

Di Hân bắt chợt hừ lạnh, lũ nghiệp dư!

Thong thả cảm chiếc vòng bạc lên, Di Hân mò mẫm ấn vào một cái gì đấy, lập tức chiếc vòng bạc trở thành một cái ống nhỏ được uốn lượn khéo léo hình con rắn. Là gì ư? Độc! Độc này là do cô tự chế ra, cô đặc chế chiếc vòng bạc này trở thành một vũ khí để phòng thân. Nhưng trong nó chỉ có độc không có thuốc giải! Và đặc biệt hơn, bên trong cái vòng bạc này, có vô vàn kim châm được tẩm độc một cách kinh dị và khủng khiếp nhất. Để cô xem ả ta làm gì để cứu vớt tình trạng của ả ta nhé!

Nhẹ nhàng điều chỉnh lực bắn của chiếc vòng bạc, cô cho tới mức vừa. Cô muốn, ả đàn bà đó phải từ từ cảm nhận cái chết. Bất giác, từ cơ thể của Di Hân tỏa ra một luồng khí chết chóc của tử thần, sặc mùi máu tanh.

“Vút!”

Một vật vừa mảnh vừa dài như một chiếc kim nhỏ, vô hình lạnh lẽo bắn từ chiếc vòng bạc đó ra. Lập tức bay thẳng đến mục tiêu được xác nhận phía trước.

Dường như ả đàn bà đó cũng phát hiện ra điều gì đó bất thường, liền lập tức tránh né sang khoảng đất trống bên cạnh. Đúng là tránh vô dưa gặp vô dưa! ả ta không ngờ tới vừa né được bên kia liền có một thứ gì đó vô cùng sắc nhọn găm mạnh vào cổ của ả.

Cảm nhận như từ cái vật sắc bén đó có một loại áp lực vô hình nào đó dội thẳng vào não bộ của ả khiến ả đứng hình, ả hoàn toàn cứng đờ không thể cử động được tứ chi.

Đôi đồng tử màu xanh biển tựa như con rắn độc liền trợn trừng lên, trông mắt liền đổi màu, hết thứ màu tím rồi màu đen, cứ thế biến hóa vô số các loại màu. Cơ thể của ả, từng đường gân lập tức tím đen lại, nổi phình lên như sắp vỡ, bị một thứ sắc nhọn găm thẳng vào đốt sống cổ, ả vẫn chưa chết! ả nên khóc hay nên cười đây? Người ả muốn ám sát cô tình bạn trượt hay bắn dờ?

Ngứa quá! A! Ngứa quá!

Bỗng da thịt nổi lên vằn máu, ả cắn mạnh vào môi khiến nó bật máu, ả biết loại độc này. ả không được chạm vào da thịt, ả cần gắng chịu không ả có thể chết.

Thế nhưng, ý chí cuối cùng của ả cùng tan biến sạch khi cơ thể của ả lên cơn co giật. Như một loại virus gây nghiện, ả bị thôi miên, không tự chủ được liền đưa đôi tay được bao bọc kĩ bên trong đôi găng màu đen lên cấu xé gương mặt diễm lệ. Đường như việc đó chưa thỏa mãn cơn điên cuồng từ cơ thể của ả, ả tăng lực đạo ở đôi tay, ả gãi rất mạnh, cảm tưởng như da thịt của ả sắp rụng rời hết cả ra vì bộ móng tay sắc nhọn của ả.

Cứ thế, ả tự cấu xé cơ thể của ả. Cào cấu da thịt nứt toác, máu tanh cứ thế tuôn trào. Khung cảnh đắm một màu chết chóc.

Bây giờ, người của ả be bét máu, có chỗ thịt còn lòi ra như một mớ hỗn độn. Máu tanh cứ thế tiếp tục tuôn ra ngoài từ những vết nứt của da thịt. Thế nhưng bàn tay của ả vẫn chưa chịu dừng lại, vẫn cứ tiếp tục đưa lên cấu xé nát bét da thịt vốn chả còn nguyên vẹn của ả.

ả còn đưa cả tay vào sâu bên trong lớp thịt, cứ thế vừa ấn thật mạnh vừa gãi. Chẳng mấy chốc nơi ả đang tựa vào thành bãi chiến trường dính đầy máu thịt be bét.

Cơ tay của ả căng hết cỡ, đau đớn! Đau quá!

Gương mặt của ả vốn diễm lệ nay đã bị hủy hoại hoàn toàn, toàn những vết xước rất sâu và hỗn loạn, không có trật tự. Máu lại cứ thế tiếp tục tuôn ra ngoài như một thác nước vô tận. Dần dần rút sạch tinh túy của một thân thể gọi tình của ả.

Tưởng như màn hành hạ đã kết thúc. Nào ngờ da thịt của ả có hiện tượng nứt dần, như đang xé rách cái cơ thể của ả đi.

“Rẹt, rẹt!”

Tiếng kêu kinh dị cứ thế vang lên... Ở đây chỉ còn một đồng thịt bầy nhầy đang chực bị phân hủy.

Trong lúc hấp hối, à hối hận! Lão đại đã nói à không phải đi vụ này, vì lão đại không muốn mất à nữa. Thế nhưng với cái tính cách kiêu ngạo của à, không coi ai ra gì thì nào chịu như thế? À nghĩ, dù cô ta có lợi hại đến cỡ nào cũng không thể địch nổi tay nghề ám sát của à? Thế giờ, à được ném trái mìn vì thất bại một cách thảm hại! Đã chết không toàn thây còn trong tình trạng cơ thể be bét! Tốt nhất, cho dù có kiếp sau à cũng không bao giờ dính tới cô gái này!

Ngày cuối đời của à, là một cơn ác mộng cực kì kinh hoàng trong hai mươi mấy năm trên đời này của à...

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Butterfly Death

Di Hân – cô gái này hiểu rất rõ cơ thể của con người.

Và mỗi lần cô đích thân ra tay, cô chỉ chọn ba nơi làm trọng điểm: đầu, cổ và tim. Thế nhưng cô dùng lực đủ vừa để giữ cho mạng sống tên xấu số động đến cô. Vì cái cô muốn là chứng kiến lũ đàn độn ấy tự hành hạ bản thân đến chết, chứ không phải lập tức tử trận, thế thì còn gì thú vị nữa đúng không?

Biết rõ thời gian phát tác độc tố, Di Hân lạnh lùng kéo Di Dung đứng vững.

“Tiểu Dung, xuống kêu Phong lên cho chị!”

Di Dung bị tấn công bất ngờ, tâm hồn của cô vẫn đang trên mây, chưa kéo được về. Liền bị giọng nói lạnh lẽo có uy quyền kia kéo về thực tại, sợ hãi run rẩy trả lời, Di Dung liền phóng một mạnh xuống dưới, cô không dám đứng ở đây một chút nào nữa!

Cô biết, à đàn bà kia chưa chết, cái tên chủ của lũ người này không phải muốn giết cô lần một lần hai. Bảy năm bên Mỹ, cô từng gặp nguy hiểm rất nhiều lần, về đây cũng không khác gì, cô vốn không có lòng kiên nhẫn bởi những người cứ liên tục khơi gợi lòng vị tha của cô, tốt nhất ngày hôm nay cô phải biết được kẻ đàn độn đứng sau kia là ai.

Di Hân chậm rãi chăm chú quan sát loại đạn suýt lấy mạng của cô, tay mân mê chiếc vòng bạc trên cánh tay phải.

Tay cô đã đeo đôi găng màu bạc, chậm rãi rút lấy một viên đại găm trên mặt tường, tỉ mỉ quan sát nó. Để ý kĩ, thân của viên đạn có hình một con bướm màu đen hoa văn rất tinh xảo.

Khoan đã, bướm màu đen?

Đôi đồng tử màu tím bỗng sáng rực lên, hưng phấn như vừa phát hiện con mồi lớn. Đầu mối là đây.

Lúc trước, cô từng được nghe trong ba tổ chức ngầm chuyên về sát thủ ngầm của thế giới. Có một tổ chức mang biểu tượng bướm màu đen, gọi là Butterfly Death. Cô điều tra được người đứng đằng sau tổ chức này là một đại tỷ, máu lạnh và cực kỳ tàn nhẫn. Nếu Di Hân là rắn độc nguy hiểm nhất, thì người phụ nữ ấy là con mồi xà ghê rợn nhất! Hai người phụ nữ này, đều là phần tử cực kỳ nguy hiểm, tốt nhất là không nên chọc vào bất cứ một ai.

“Hân, có chuyện gì muốn tìm anh?” Chấn Phong nhanh chóng xuất hiện trước mặt Di Hân, cắt đứt suy nghĩ của cô. Cậu chỉ thờ dài, sao lại có kẻ bạc mệnh thế này? Cứ liên tục động vào Di Hân làm gì.

Tận mắt chứng kiến làn đạn thuộc loại cao cấp găm vào bức tường kia, Chấn Phong bất giác rung mình. Tại sao cứ năm lần bảy lượt chọc vào tử thần làm gì chứ? Lần này, nếu tổ chức bí mật kia mà diệt vong cũng không nên trách Di Hân của cậu.

“Phong à, anh biết gì đây chứ?” Di Hân đưa vật trong tay dơ lên, ánh mắt hồ hững lạnh nhạt liếc nhìn Chấn Phong.

Chấn Phong vừa lắc đầu thờ dài, ai ngờ đúng một cái cậu như sét đánh ngang tai. Nhìn thấy cái biểu tượng không bao giờ có thể quên được kia, làm sao cậu lại không biết? Chính cái biểu tượng chết chóc ấy đã khiến cậu ám ảnh cả cuộc đời. Chẳng phải cậu từng bị người cha tàn nhẫn của mình ném vào cái tổ kiến lửa tanh bẩn đấy sao? Chẳng phải cậu đã trải qua suốt ba năm huấn luyện tàn nhẫn đấy sao? Chẳng phải cậu đã sống trong những ngày tháng địa ngục khủng khiếp đã khiến cậu khiếp sợ cả một đời sao?

Cái biểu tượng chết chóc ấy, dù có xuống mồ cậu cũng không bao giờ có thể quên cho dù muốn...

Làm sao Di Hân lại không biết? Cậu là người cô xác định đưa về bên cạnh cơ mà, cái quá khứ kinh khủng của cậu cô cũng không phải không trải qua. Cô hiểu cảm xúc của cậu, hiểu chữ hận từ cậu áp dụng lên cái tổ chức ấy.

Nhưng.. quá khứ đã qua rồi thì nên để nó qua đi. Nếu giữ mãi cũng chỉ nặng lòng hơn mà thôi!

“Đời điện, lời à xuống cho em! Cần giữ mạng của à.” cô liếc Chấn Phong, ý muốn à phải khai ra tung tích của kẻ đứng đằng sau. Cô không muốn tồn tại mà chết sớm một lần nào nữa! Và cô cũng muốn phân tán đi sự chú ý của Chấn Phong, cô nên để cậu sống vì hiện tại chứ không phải sống ở quá khứ.. Như thế.. cô sẽ rất đau lòng!

Cậu không nói gì, chỉ lặng lẽ gạt đầu rồi đi. Vấn đề này, chả cần cô nói nhiều cậu cũng sẽ tự làm, thế nhưng cứ nghĩ tới cái cơ thể bị độc tố của Di Hân hành hạ, cậu lại bất giác dựng tóc gáy, lại phải đối mặt với cái đồng thịt nhão nhoét ấy một lần nữa sao?

“Mẹ kiếp! Ta đã bảo cô ta đừng đi rồi mà!” người đàn ông lúc trước nổi giận bưng bưng, nộ khí phát ra từ người hắn ta đủ để làm lũ người ở xung quanh đó run lấy bầy.

Hắn ta nổi điên lên đập phá toàn bộ đồ đạc xung quanh. Trong mắt của hắn, chỉ còn lại một đồng lửa đang cháy rực. Rõ ràng, hắn không thể nhẫn nhịn được nữa rồi. Từng thuộc hạ giỏi nhất của hắn lần lượt bại tướng dưới tay của cô ta! May ra chỉ còn một người toàn mạng quay về. Bây giờ thì sao? Hắn định làm gì tiếp theo đây?

Toàn bộ căn phòng bị tàn phá đến mức tan hoang, như một con lốc tràn qua dữ dội. Người đàn ông như một con hổ đói đang nổi cơn. Lúc này, ai dám lại gần hắn ta?

Khắc Duy một thân lạnh lẽo, vắt chéo chân ngồi nghiêm nghị trước bàn làm việc. Trên tay hắn là một bản báo cáo về hành tung của Di Hân.

Trên gương mặt tuấn tú lạnh lùng ấy, thể hiện rõ sự bất lực và không cam tâm..

Tính cách ngông cuồng này của cô, hắn cũng chịu thua. Người con gái của hắn, tại sao lại tàn nhẫn máu me đến thế chứ? Hắn không tán thành việc của cô làm và lại càng không cam lòng với tất cả hành động của cô.

Trừ cô tận gốc! Chẳng nhẽ trong cuộc đời của cô chỉ tồn tại bốn chữ này thôi sao?

Có khi nào, tương lai của Trần gia cũng sẽ thế trong tay của Di Hân không?

Và có khi nào, hắn cũng sẽ chết trong tay của cô không?

“Lão đại, xe chuẩn bị xong rồi ạ.” một trợ thủ của Khắc Duy bước vào phá tan không khí trầm mặc này. Vừa rồi, Khắc Duy muốn đến đại bản doanh của Nguyễn gia, hắn muốn tận mắt nhìn thấy thành quả của cô.

Khắc Duy không trả lời, hắn chỉ đứng dậy. Từ tốn lạnh lùng bước về phía cửa, hắn phải tự tay nói cho cô biết điều này. Một thân cao lớn trầm ổn, tỏa ra sát khí nồng nặc khiến người của Trần gia tự động lùi ra xa, tất cả đều không muốn chọc giận Khắc Duy lúc này, nhìn về mặt không cảm xúc của hắn là họ đã sợ đến rụng rời tứ chi rồi.

Chiếc xe Porsche màu đen lạnh lùng dần chuyển bánh ra khỏi Trần gia.

Một căn phòng thí nghiệm khép kín, xung quanh được bao bọc bằng một màu trắng lạnh lẽo đến thấu xương. Được trang bị toàn bộ thiết bị khoa học tân tiến nhất, tất cả hiện giờ đều hoạt động với hiệu suất cao, tất cả đều kêu lên những tiếng pip chóp tai.

Lúc này, ngay giữa căn phòng. Một chiếc máy dài gần hai mét, có phủ một lớp kính trong suốt bên ngoài, và bên trong có một lớp khói mờ ảo lượn lờ như một khối hộp.

Thế nhưng, chưa đáng sợ bằng vật nằm trong chiếc máy đó là một cơ thể máu thịt toe tua. Đến nỗi mà xương trắng còn lòi cả lên, may ra còn phần trên nguyên vẹn một chút! Có lẽ cơ thể này đang được nuôi dưỡng sự sống trong lồng kính này, và gương mặt của cơ thể ấy đang rất đau đớn.

“Chủ nhân của cô?” Di Hân đứng cạnh chiếc máy đó, cô cất giọng thâm trầm lạnh lùng tra hỏi à đàn bà chỉ còn một đồng thịt bấy nhầy.

À đàn bà đó đau đớn không thốt lên lời, toàn thân của à không còn chút cảm giác, cảnh vật trước mắt của à mờ dần đi. Thế nhưng, sự đau đớn của à vẫn không chịu kết thúc, cứ mỗi lần à có dấu hiệu ngất đi, lập tức một luồng điện mạnh mẽ tràn qua cơ thể của à, khiến à đau đớn xé da xé thịt. À muốn chết nhưng không thể chết, chết còn đỡ đau đớn hơn sự hành hạ này!

Khí chất lạnh lẽo như gió thổi từ nam cực tới khiến à run thoi thóp, đúng hơn là cơ thể nát bét không còn hình dạng của à run rẩy. Dù cách một lớp kính dày, à vẫn bị khí chất cao ngạo kia dọa sợ.

À biết, chừng nào à không nói thì à sẽ chịu sự dày vò này mà không được giải thoát.. À đúng là xui xẻo mới vướng vào người đàn bà tàn độc này.

Thế nhưng, à là một thành viên của tổ chức và à nhất quyết trung thành với lão đại. À không thể bị sự đau đớn này hành hạ đến phá bỏ lòng tự tôn này

của mình.

Thế nhưng, ả đàn bà này hoàn toàn không nghĩ tới việc ả ám sát không thành công và bị trúng độc còn bị bắt tại trận đã mất hoàn toàn thể diện rồi! ả còn gì mà mất? Nực cười!

Một vài người của Nguyễn gia, Chấn Phong và Kỳ Dương đứng sau một lớp kính mỏng, chăm chú theo dõi Di Hân và ả đàn bà nằm trong lồng kính kia. Tất cả đều không hên mà cùng khinh thường suy nghĩ đần độn của ả đàn bà đó. Nên nói ả trung thành đến mức ngu xuẩn hay đần độn đến mức ngu dốt đây?

“Ta không có lòng kiên nhẫn!” Di Hân giữ nguyên nét mặt vô cảm, đôi mắt tím mị kia có chút mất kiên nhẫn. ả đàn bà này còn không chịu nói? Muốn cô thật sự phải sử dụng chiêu cuối cùng hay sao?

“Đau không?” bỗng cô đổi giọng lạnh lẽo sang một cách quan tâm da diết, khiến ả đàn bà kia lập tức căng đôi mắt ra nhìn Di Hân với vẻ mặt không thể tin nổi. ả ta bất giác theo quán tính liền gạt đầu, ai mà cưỡng lại cái giọng nói trầm ấm kia chứ?

Bỗng trên tay Di Hân cầm một ống tiêm, bên trong cái ống đây là một loại dung dịch gì đó màu tím nhạt. Khóe miệng cô nhếch lên một cách tàn nhẫn, đùa giỡn với cô ư? Các người chưa có tư cách đó!

ả đàn bà đó liền hốt hoảng nhìn Di Hân, ả không biết kia là gì nhưng theo nhiều năm tiếp xúc với Cusi, ả biết đó là độc!!

“ĐỘC TỔ SỐ MƯỜI BẢY TRONG DANH SÁCH ĐỘC DƯỢC.” một giọng nói nam tính lạnh lùng vang lên từ một chiếc loa nhỏ gắn ở góc tường, khiến ả đàn bà đó lung bùng lỗ tai. Danh sách độc dược? Cái gì? Danh sách cái gì? Chẳng nhẽ do Di Hân tạo ra sao?

“Cũng không hẳn là độc.”

“Chả phải cô muốn chết sao? Rất tiếc! Chỉ cần mười bảy vào cơ thể của cô, cả đời này cô muốn chết cũng không được!”

Di Hân nở một nụ cười máu tanh đến rợn người, không chịu khai sao? Vậy thì thử loại cô vừa sáng chế đi!

ả đàn bà đó dường như cũng có chút lý trí, liền lắc đầu lia lịa một cách sợ hãi. Cánh tay của ả run rẩy, ả nâng cao cánh tay bên trái lên, khó nhọc vén tay áo lên. Dần dần để lộ hình xăm có hình con bướm đen đặc trưng của tổ chức, đặc biệt ở chỗ hình xăm của ả chỉ có một nửa trên, còn nửa dưới mờ mờ và đoạn sau mất hẳn. Sau đó có một nét ký tự khó hiểu mà Di Hân không thể nhìn ra. Cô thấy ả đàn bà đó mấp máy vài chữ, là...

Sau đó, ả đàn bà dường như không chịu được nữa, liền ngất lịm đi. Di Hân cũng không kích điện nữa, cô đã biết những gì cô cần biết!

Nhưng mà Uất Trì? Có nghĩa là gì?

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: Cười Như Không Cười

Di Hân lạnh lùng bước ra khỏi phòng thí nghiệm, trong đầu không ngừng lộn vòn hai chữ Uất Trì, rốt cục có nghĩa là gì?

Tên của người đàn ông đứng sau người phụ nữ kia là Uất Trì sao?

Không đúng, không có chút hợp lý. Tên của người đàn ông đó không phải Uất Trì. Hẳn có tên khác, nhưng rốt cuộc Uất Trì là gì? Tên người hay là tên một vật gì đó? Và không thể nào tên của người phụ nữ kia là Uất Trì.

A... Một chữ Uất, một chữ Trì. Tưởng chừng như chỉ là một từ vô nghĩa, ai biết sự thật đằng sau nó là gì?

Hay... Cô lại tự mình phức tạp hóa nó lên?

Lặng lẽ xoay hai thái dương để giảm bớt sự nhức đầu, quả thực gần đây càng nhiều chuyện, gánh nặng trên vai cô càng lớn...

“Đại tiểu thư, người đã đưa đến rồi.” đôi khuyên màu ánh kim đính trên tai của Di Hân khẽ kêu lên giọng nói sắc bén của một người đàn ông, cắt đứt đi mạch suy nghĩ lẩn lộn trong cô. gương mặt xinh đẹp vẫn không có chút cảm xúc gì, chỉ lạnh nhạt ừ một tiếng rồi trầm ổn bước đi.

Xung quanh Di Hân tỏa ra một luồng khí u ám mà lạnh lẽo, hơi thở nguy hiểm đến tột cùng. Bất kỳ nơi đâu, cô cũng không thể buông lỏng cho sự an toàn của bản thân. Thân phận của cô, bây giờ chính là đích đến đáng chết nhất của hàng ngàn mũi tên thuộc về các thế lực giới Hắc Bạch. Chỉ sợ hờ một chút thôi, cô có thể xuống uống trà với ‘bác Vương’ bất cứ khi nào!

Trước khi chính thức bước lên vị trí lão đại của Nguyễn gia, cô muốn tự có quyền được bảo vệ mình bằng những cận vệ tinh anh nhất.

Di Hân tìm kiếm những tài liệu của cái nơi gọi là địa ngục mà cô từng phải tự sinh tự diệt. Còn nhớ năm đó, khóa của cô có bảy mươi tám người. Số lượng nam đã chiếm hơn một nửa, nữ thì vô cùng ít ỏi... lúc đó chỉ có vài người như cô. Phải, bảy mươi tám con người đó là bạn của cô, nhưng... đến cuối cùng vẫn chỉ là đã từng mà thôi. Vì sống còn, tất cả những thứ phù phiếm trên thế gian gọi là tình người cũng chẳng là một cái khái niệm nào tại những nơi gọi là tấm trong máu thịt, dẫm đạp lên nhau mà sinh tồn. Muốn bảo toàn tính mạng tốt nhất nên dẹp đi tình người, vì nếu thế giới này có tình người cũng chẳng bắt công đến nỗi phải để cho những đứa trẻ chưa hiểu chuyện phải sống trong những ngày tháng nguy hiểm có thể đến với mình bất cứ lúc nào!

Phải rồi, cũng vì thế mà cuối cùng cô vẫn chẳng ngược nổi cái mặt lên mà đối diện với sự trừng phạt của nhân gian. Vì cô chẳng tin vào những thứ gọi là thần thánh chúa trời, nếu có ba mẹ cô đã không phải như bây giờ đúng không?

Lên rừng chơi người vòn mãnh thú, xuống biển đùa chơi với cá, xuống đất làm bạn với dị vật, lên không uốn lượn với chim trời... Có gì mà cô chưa từng trải qua? Những ngày tháng sống trên đầu lưỡi dao, ngày ngày đều được tắm bằng máu tươi, giờ giờ được cảm nhận mùi vị thịt người, còn hương vị nào của thế gian cô chưa từng nếm trải? Còn sự khủng khiếp nào trên nhân gian cô chưa từng được điểm phúc hưởng thụ qua?

Ngày cô chính thức bước lên vị trí chủ của gia tộc không còn xa. Lúc ấy, sự an toàn của cô là đại diện cho cả một gia tộc lớn, là đại diện cho rất rất nhiều người và đương nhiên cô phải tự tìm sự bảo vệ cho mạng sống của bản thân phải không?

Từng bước chân kiên định vững chắc bước về dinh thự cách đại bản doanh không xa, cô muốn đích thân sàng lọc những người mà cô xác định là một cánh tay của mình sau này. Người của Di Hân cô, tuyệt đối phải có năng lực và trung thành. Cô không cần người vô dụng, giữ lại những con người này chẳng khác gì đang nuôi hổ dữ trong nhà.

Dinh thự bao trùm một màu chết chóc, nó được thiết kế kiểu quý tộc cổ xưa lại tăng thêm sự lạnh lẽo. Xung quanh, vô cùng rộng lớn lại không hề có cây cối hoa lá, lại càng không có chút hơi người. Quanh năm nơi đây chỉ một màu bóng tối bao phủ như âm hàn tới từ địa ngục. Lốp đá màu đen cảm thạch ốp từ lối đi tới cổng chính, xung quanh được phủ một lớp gạch xám lạnh lẽo đến tận độ. Khí thế này... thực sự dọa chết bất kỳ một ai lần đầu bước tới đây, cảm tưởng như... chỉ cần vào nơi địa ngục này thôi là có thể vĩnh viễn không thể vẫn sinh!

Di Hân, Chấn Phong và Kỳ Dương lạnh lùng bước vào đại sảnh rộng lớn. Đồi đồng tử chứa đựng sự âm hiểm của huyết quết qua hai mươi sáu con người mang danh sát thủ giỏi nhất, xuất thân từ những nơi tối tăm của đời người đang đứng ngay ngắn, ai nấy đều lãnh đạm ngẩng cao đầu, ánh mắt chứa sát khí chiếu về phía trước một cách nghiêm túc.

Hai mươi sáu con người ấy dù loại hơi thở khác nhau, nội tâm của mỗi người đều được ẩn đi. Gương mặt ai nấy đều không chút cảm xúc, tất cả đều vô cảm với tất cả. Thế nhưng, ai nấy đều khẽ run rẩy khi Di Hân dùng đôi đồng tử sâu hun hút như vực sâu không đáy dò xét bọn họ. Bất quá là do ánh mắt hình viên đạn cùng khí chất khủng khiếp độc nhất vô nhị, đó là loại ác cảm từ Di Hân gây áp lực lên bất cứ ai.

Là sát thủ dĩ nhiên ai cũng mang một tài năng khác nhau, có người thạo việc sử dụng súng, sử dụng dao, độc tố và một số loại ám khí kinh khủng khác.

Nhưng cái cô cần là lòng trung thành, đây là điều bắt buộc ai cũng phải có!

“Lý do các người đến đây?” giọng nói âm hàn lạnh lẽo vang lên từ Di Hân.

Không hẹn mà cả hai mươi sáu người cùng đồng thanh ba chữ: “Vô lão đại!”

Di Hân nhếch khóe miệng cười như không cười, Di Hân đưa tay lên chỉ vào người phụ nữ đứng vị trí thứ ba ở bên trái.

“Cô lên đây!”

Đôi đồng tử màu tím như một lưỡi dao sắc nhọn chiếu thẳng vào người phụ nữ kia, khiến cô gái bất giác run rẩy.

Người phụ nữ cố giữ vững tâm, bước đi nhanh chóng tới trước mặt Di Hân. Thực sự cô gái bị ánh mắt như muốn lột da tróc xương đối phương của Di Hân dọa sợ gần chết, chẳng nhẽ cô ta có gì khiến lão đại không hài lòng hay sao?

Đã vậy, vị lão đại trẻ tuổi yêu mị này còn cố tình phóng loại khí chất sát thủ lạnh lùng khủng khiếp nhất bằng một luồng khí u ám nặng nề làm người phụ nữ sợ chết khiếp. Thực sự cô ta không dám đối mặt với Di Hân!

Đôi bàn tay thon dài được bao bọc bởi đôi găng tay độc được nhẹ nhàng nâng cầm người phụ nữ lên. Đôi đồng tử âm hiểm xoáy chặt vào đôi mắt của cô gái như muốn lột sạch tâm tư suy nghĩ của cô ta ra bên ngoài, khóe miệng của Di Hân nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ. Phải, đây là nụ cười hài lòng! Cô chỉ liếc qua là biết nội tâm của người phụ nữ này chứa rất nhiều tham vọng, thế nhưng cô không chỉ nhìn thấy vậy... cái cô nhìn thấy là suy nghĩ u uất về một người nào đó, người mà cô từng mong chờ suốt bao nhiêu năm nay. Và cô thích cô gái này, con người của cô ta khá thú vị!

“Tên của cô?” giọng nói trầm ấm một cách hứng thú vang lên như đánh tan vào sự đề phòng của cô gái với Di Hân.

Không chút sợ hãi, cô gái đó mỉm cười trả lời đồng dạng: “Thưa lão đại, tên của tôi là Kỳ Tuyết.”

“Được, Kỳ Tuyết! Từ giờ cô sẽ bên cạnh ta, thể hiện bản thân thật xứng đáng với vị trí còn trống trong ngũ chủ!”

“Ta tin tưởng cô, hãy nhớ kỹ rằng đây là người của ta thì tuyệt đối đừng mơ tưởng tới chữ phản bội. Đừng quá phận, vì đôi khi can thiệp vào những nơi không thuộc phạm vi của mình là không tốt!” Di Hân lạnh lùng tuôn một tràng những tư tưởng khuôn mẫu của cô đối với một trong những người cô tin

tướng nhất. Hơn nữa, người đàn ông ngũ quan xinh đẹp cô nhìn qua đáy mắt của cô gái tên Kỳ Tuyết... là mục tiêu lúc này của cô. Giữ cô gái này bên cạnh mình, không chút hại.

Nguyễn gia, suốt bao đời nay đều có những vị trí cao quý hơn hết thảy. Thế nhưng những người thân cận với lão đại sẽ có thân phận gì? Con chó của lão đại sao? Di Hân cô không nuôi động vật! Cái cô cần là sự công bằng, cô đưa ra năm vị trí trụ cột cùng cô bảo vệ Nguyễn gia, có như thế vị trí của càn có được sự tin tưởng và ủng hộ của những thành viên trong gia tộc.

Vị trí đầu tiên, Kỳ Dương – Dương chủ.

Vị trí thứ hai, Lê Hoàng Chấn Phong – Phong chủ.

Còn tại sao cô lại tin tưởng mà giao vị trí nặng nề ấy cho Kỳ Tuyết một cách nhanh chóng và vội vàng đến chóng mặt như thế? Dĩ nhiên cô không phải người tùy tiện, nhất định phải có lý do gì cô mới làm vậy đúng không? Một hành động ngông cuồng và cực kỳ ngu ngốc?

Sự quyết định nhanh chóng của cô thực sự gây choáng váng cho hai mươi lăm con người còn lại. Ai nấy đều hết sức ngạc nhiên và có chút không phục! Đời nào người vừa gặp lần đầu đã đưa người ta lên vị trí cao nhất như vậy? Thế nhưng, những thắc mắc cần được giải đáp ấy họ chỉ dám để trong lòng nào dám nói ra trước mặt lão đại?

“Có nhiều chuyện đều có nguyên do! Mà nguyên nhân ấy có thể khiến các người chết không chỗ dung thân!” lúc này, Di Hân lạnh lùng bắn âm hàn tóe lửa nhìn những gương mặt còn lại. Cô không thích những người chưa biết chuyện gì đã tỏ ra vẻ mình hiểu biết, đã thế còn coi bản thân mình là nhất không ai sánh bằng! Và đôi khi, người thích tọc mạch chuyện của người khác giữ cạnh mình cũng không tốt.

Chấn Phong và Kỳ Dương đương nhiên không chút ngạc nhiên, vì hai người biết người đứng đằng sau Kỳ Tuyết có liên quan tới Di Hân. Người từng cứu mạng cô thì là ân nhân của cô, mà đã là ân nhân của cô thì ai dám động tới khi cô chưa trả được món nợ ấy?

Năm ấy, với gần một trăm đứa trẻ bước vào nơi gọi là địa ngục máu. Cuối cùng, chỉ có hai đứa bé sống sót rời khỏi đó.

Hai đứa trẻ xuất sắc ấy là ai?

Và điều gì đặc biệt từ đứa trẻ sát cánh cùng Di Hân khiến cô phải đặc biệt lưu tâm?

Và đứa trẻ kia đã trao cho Di Hân lời hẹn thề gì có thể khiến cô gái lạnh lẽo này khác cốt ghi tâm?

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lính Đánh Thuê

Giữa thế giới tăm tối hòa lẫn hắc bạch này quả thật không thiếu bốn từ gọi là ‘nghề để kiếm sống’ và hai từ duy nhất dùng để làm lý do cho những công việc cực kỳ vô đạo đức là ‘cần tiền’!

Một người không nhân cách, không suy nghĩ, không học thức là sẽ nghèo sao? Không! Con người này chỉ cần cầm một chiếc dao gọt hoa quả lên là có thể kiếm được chút đỉnh đủ bữa cơm qua ngày, nhờ việc giết người. Đây chỉ là những bước khởi đầu, nếu làm tốt quả thực đời sẽ lên tiền và ngược lại sẽ được hưởng diễm phúc uống trà cùng song sắt!

Hay một người tốt nghiệp thạc sĩ, tiến sĩ biến chất. Chỉ cần có kinh nghiệm và một chút tay nghề là có thể lập tức trở thành một kẻ gián tiếp gây xung đột giữa người này và người kia nhờ những thứ khủng khiếp mà họ chế tạo ra.

Thế giới này quả thực không thiếu việc làm, chỉ là con người chọn con đường nào để thu lợi mà thôi.

Có thể nói buôn bán ma túy và sản xuất vũ khí là hai nghề trọng trung cho những gia tộc hắc đạo lớn nhất thế giới. Đây là những nghề mang đến một khoản doanh thu với con số ‘không thể tưởng tượng nổi’, là những nghề mang quy mô và phạm vi ảnh hưởng toàn thế giới. Đóng vai trò rất quan trọng trong từng lĩnh vực cả hai giới hắc bạch, đặc biệt là quân đội của chính phủ và quốc gia.

Tứ đại gia tộc là những gia tộc có ảnh hưởng vô cùng lớn trên thế giới, chắc chắn không thể thiếu một chân trong ma túy và vũ khí.

Đặc biệt là Nguyễn gia và Trần gia khi ngay từ những bước khởi đầu đã là hợp tác cùng nhau để xây dựng. Dĩ nhiên hai gia tộc sẽ cùng theo chung một con đường sản xuất vũ khí.

Thế nhưng đây chỉ là thuộc về thời của những lão đại đời trước, còn Di Hân và Khắc Duy sẽ thế nào khi hai gia tộc không còn chung một mục tiêu và chỉ hướng như lúc trước?

Di Hân cô không thể từ bỏ việc hái ra tiền từ trước đến nay của Nguyễn gia và Khắc Duy lại càng không thể!

Nhưng cô thu hẹp phạm vi của việc sản xuất vũ khí xuống hai phần ba, phần còn lại thuộc về ‘lính đánh thuê’.

Nguyễn gia suốt bảy năm qua khi không còn lão đại đương nhiệm và thay vào đó là Kỳ Dương cùng Di Hân thần bí đứng đằng sau, đã trở lên nổi danh khắp thế giới nhờ việc gia tộc đào tạo sát thủ hàng đầu thế giới.

Lượng người được chọn vào vị trí sát thủ ẩn thân đều được đích thân Kỳ Dương sàng lọc và đào tạo. Đợt vừa rồi là Di Hân một tay kéo thẳng việc hoạt động song song của ‘lính đánh thuê’ và sản xuất vũ khí về đúng quỹ đạo của nó.

Nói là ‘lính đánh thuê’ nhưng Di Hân cô không phải tùy tiện ai có tiền là theo. Những gia tộc cần tới những sát thủ chuyên nghiệp của Nguyễn gia cần phải đáp ứng những điều kiện vô cùng khắt khe.

Đơn giản chỉ vì Nguyễn gia là một gia tộc nằm trong tứ đại gia tộc lớn nhất thế giới, chắc chắn sẽ không phải con chó được thuê đánh mùi giúp kẻ khác. Những điều như thế sẽ ảnh hưởng rất lớn tới danh tiếng của Nguyễn gia và cư nhiên đi đắc tội với kẻ khác. Di Hân cô không rảnh tới mức đó!

Cô quyết định đồng ý điều động ra lượng ‘lính đánh thuê’ chỉ khi có đủ sự cam kết và lợi nhuận Nguyễn gia nhận được ở mức hợp lý. Đặc biệt phi vụ mà cần Nguyễn gia cô tham gia để giúp đỡ phải có lý do chính đáng và những phi vụ ấy chắc chắn có khả năng sẽ gây tổn hại tới Nguyễn gia trong tương lai hoặc ảnh hưởng trực tiếp. Có vài trường hợp đặc biệt như để cứu giúp những mạng người vô tội, hay những nhân vật tai to mặt lớn có mối quan hệ làm ăn quan trọng với Nguyễn gia. Cô không thừa nhận cô là người tốt, nhưng mạng người là vô tội. Họ không gây thù hằn, đắc tội với ai hay phải là người bị liên lụy bởi những trận chiến xảy ra khi các thế lực thanh toán lẫn nhau.

Tùy vào tình huống mà người làm hợp đồng đưa ra, cô đưa ra những điều kiện khắt khe hơn nữa để chắc chắn sẽ không đưa người của Nguyễn gia vướng vào rắc rối. Đối với những chính phủ cao cấp cũng vậy, đều phải đáp ứng tất tần tật yêu cầu của Di Hân thì cô mới quyết định xuất người ra trợ giúp.

Cô không làm ăn thua lỗ, không làm không công và càng không làm cho những thành phần đều cang hay trở mặt.

Quan điểm của cô rất rõ ràng! Uy tín là uy tín, tín nhiệm là tín nhiệm.

Đã nhờ tới sự giúp đỡ của Nguyễn gia phải đáp ứng đủ các điều kiện cô đưa ra. Tuyệt đối không được làm càn hay nuốt hợp đồng, vì cái giá phải trả cho những kẻ lật mặt là rất đắt!!!

‘Lính đánh thuê’ của Nguyễn gia thuộc về rất nhiều lĩnh vực và đầy đủ các loại người mang quốc tịch khác nhau trên thế giới. Khi làm việc, họ nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh của chủ thuê, coi như lúc đã ký hợp đồng cho những kẻ cần ‘lính đánh thuê’ thì họ đã tạm thời là người của chủ hợp đồng rồi. Dù khó khăn hay nguy hiểm tới tính mạng, họ đều phải toàn lực hoàn thành nhiệm vụ. Ngay từ đầu khi tuyển dụng vào vị trí ‘lính đánh thuê’ Di Hân quan điểm rất rõ ràng. Trung thành! Vậy thôi.

‘Lính đánh thuê’ được phân theo cấp bậc và tài năng từng lĩnh vực.

Như bước khởi đầu là ‘nghệp dư’, bước tiếp theo là ‘trung cấp’ và bước cuối cùng là ‘cao cấp’. Ngưỡng cửa cao nhất của ‘lính đánh thuê’ là được trao danh hiệu ‘mặt vụ’. Mỗi bước đều có các lĩnh vực hành nghề như súng, đao, kiếm, độc dược, ám khí hay những loại vũ khí độc dị tự chế tạo ra.

Đã quyết định làm một vị trí ‘lính đánh thuê’ của Nguyễn gia, tuyệt đối phải theo đến cùng, không được bỏ dở ở bất cứ hoàn cảnh nào!

Dù nghe có vẻ nặng nề và khó nhọc nhưng thực ra có sự đãi ngộ rất lớn! Gia đình được bảo vệ an toàn để họ làm nhiệm vụ thật chuyên tâm. Bị thương hay mất mạng đều được nhận đặc quyền và sự đền bù thích đáng!

Đối với những kẻ lộng quyền hay phản bội đều có những biện pháp xử lý vô cùng khủng khiếp.

Không có sự phân biệt đối xử, chỉ duy nhất có sự công bằng!

Không có sự coi thường, chỉ có sự tôn sùng!

Không có sự yếu đuối, chỉ có sự cố gắng mạnh mẽ!

Phần còn lại về việc lợi nhuận của Nguyễn gia là sản xuất vũ khí. Di Hân nhận những đơn hàng có uy tín và không gây ảnh hưởng gì tới quyền lợi của Nguyễn gia. Đây là nghề mang tới doanh thu lớn nhất cho kinh tế bao đời nay của Nguyễn gia, nhưng nay Di Hân đã thu hẹp nó lại thành hai phần ba kinh tế của gia tộc, một phần còn lại cô ưu tiên việc ‘lính đánh thuê’.

Sự thay đổi này... có ảnh hưởng chút nào tới vị trí của Di Hân và Nguyễn gia trong tứ đại gia tộc hay không?

Và liệu... quyết định cung cấp ‘lính đánh thuê’, trở thành mục tiêu hướng tới của cả nơi cần và nơi không ưa ‘lính đánh thuê’ có phải đúng hay không?

Người ngoài nhìn vào sẽ thấy thành tích của mình là một sự liêu lĩnh, nhưng thực ra bên trong đã có đầy đủ sự quyết đoán và sự tin tưởng. Đừng tin bất cứ ai ngoài bản thân mình!

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Sự Cầu Cứu Của Nicaragua*

“Đại tiểu thư, quốc vương Hestipone gửi thư tới.” Kỳ Tuyết nghiêm túc từ đầu đi tới mang theo tin tức bước vào phòng riêng của Di Hân.

Khung cảnh lúc này có chút kỳ lạ... Di Hân nhắm hờ mi mắt thả lỏng người trên chiếc ghế xoay to bản. Quần áo cô mặc khá thoải mái với lớp áo phông màu đen thụng trễ vai, kèm quần thụng cùng màu. Mái tóc nâu nhàn nhạt tỏa tỏa trên gương mặt lẳng mịch. Nhìn cô lúc này thật gần gũi bao nhiêu, từ cô toát ra vẻ tự nhiên tùy ý... khác hẳn bộ dạng băng lãnh dọa người thường thấy.

Còn hai ngày nữa là đến ngày cô tròn mười bảy tuổi, chính thức là ngày cô lên nắm quyền của Nguyễn gia với tư cách một người thừa kế hợp pháp. Thế mà... cứ bao nhiêu chuyện dồn dập tới tri hoãn ngày quan trọng của cô thì cô biết làm sao đây? Cô biết! Chẳng nào cô chưa chính thức nắm trọn quyền hành cao nhất của Nguyễn gia thì cô chưa thể đạt được quyền lực cao nhất, để tất cả mọi người quỳ rạp dưới chân cô được!

Dù đối với thành viên của Nguyễn gia cô đã là lão đại, nhưng sự thật rằng trong tay cô vẫn chưa được cầm bấu vật của gia tộc. Trong tay cô không có chút uy lực nào thể hiện cô là người nắm quyền... bây giờ chỉ cần có chút trở ngại là vị thế của cô sẽ lung lay!

Và lại, đạo này quả thật có rất nhiều chuyện phiền phức khiến người ta nhức đầu!

Nghe Kỳ Tuyết thông báo, gương mặt tuyệt mỹ của cô khẽ nhăn nhó, thế nhưng vẫn lười biếng không phản ứng. Khó nhọc ngược đầu dậy, liếc liếc mắt ý chỉ Kỳ Tuyết thông báo cho cô.

Đối diện với sự mất hình tượng của lão đại, Kỳ Tuyết cũng hết cách. Quả thực làm sụp đổ thần tượng trong lòng cô bao lâu nay mà...

Thân thủ của Kỳ Tuyết nhanh nhẹn đặt một tấm thư mang sắc màu vàng kim như mệnh lệnh thể hiện uy quyền của một quốc vương. Dấu ấn được đóng bên ngoài tấm thư khá cầu thả, có lẽ quốc vương Hestipone của Nicaragua gửi bức thư đến đây khá vội vàng?

Từng ngón tay thon dài miết bề mặt sắc bén của tờ giấy. Đôi đồng tử linh hoạt soi xét từng điểm bất thường có trên tấm thư, ngay từ đầu khi nhìn bức thư này... cô cảm thấy không đúng. Bởi vì bên trong tấm thư kia không có gì, nó rỗng! Nhìn đi nhìn lại vẫn không có chút gì khác lạ, nhưng chả nhẽ quốc vương của một đất nước to lớn... lại rảnh hơi đến nỗi gửi đến đây một tấm thư vàng kim cùng dấu ấn của quốc vương mà bên trong trống rỗng? Giỡn mặt sao?

Có điều gì rất lạ lộ rõ ngay ở lớp vàng kim bao bọc bên ngoài. Kỳ Tuyết cũng nhìn ra tấm thư này không có gì bên trong, chính cô cũng cảm thấy kỳ lạ. Đôi mắt xoáy chặt vào Di Hân đang mân mê tấm thư, cô không hiểu rốt cục Di Hân muốn làm gì với lá thư rỗng?

Chợt đôi mắt lóe sáng như phát hiện ra điều gì đó. Di Hân đưa tay lên chinh chiếc vòng bạc thành một con dao nhỏ nhảy bén, từ tốn rạch mặt giấy một cách cẩn thận.

Trống rỗng!

Kiên nhẫn đẩy mũi dao vào sâu hơn nữa, từng lớp giấy mỏng manh khẽ kêu tiếng ‘roẹt roẹt’ rợn người.

‘Cạch’ mũi dao đã chạm phải một thứ gì đó nằm sâu trong lá thư.

Bờ môi mỏng khiêu gợi khẽ nhếch lên một cách hứng thú. Đây rồi!

Đúng như cô dự đoán, chắc chắn lá thư này có gì đó bất thường!

Một con chip bé xíu màu lam nhạt trong suốt rơi ra ngoài từ kẽ nhỏ vừa được rạch ra, theo sau nó là một viên kim cương màu ruby tuyệt diệu. Di Hân khẽ cầm viên kim cương lên, quan sát một cách tỉ mỉ. Đáy mắt cô lóe lên tia kinh ngạc. Chả phải đây là viên ruby tượng trưng cho quyền hành cao nhất của quốc vương? Chẳng phải nó chỉ yên vị trên chiếc nhẫn vàng đeo trên tay của quốc vương suốt bao đời nay của Nicaragua? Tại sao lúc này nó lại ở đây?

Còn con chip trong suốt kia nữa? Nó được đưa đến đây cùng viên ruby hoàng gia này là có mục đích gì?

“Kỳ Tuyết, mau gọi chú Dương lại đây!” Di Hân lạnh lùng ra lệnh, Kỳ Dương là người hiểu rõ về máy móc công nghệ nhất, cứ để Kỳ Dương làm việc này cho yên tâm hơn.

Dù chưa thể rõ ràng chuyện xảy ra với Nicaragua, nhưng cô có dự cảm không tốt lắm về phi vụ làm ăn lần này...

Suy cho cùng, Nicaragua đã xảy ra chuyện gì?

“Lão đại, quốc vương Hestipone của Nicaragua gửi lời cầu sự giúp đỡ. Mong muốn chúng ta cung cấp cho Nicaragua một lượng vũ khí hạng nặng” Nhất – trợ thủ thân bí duy nhất âm thầm bảo vệ Trần Khắc Duy, lúc này đang cung kính quỳ xuống trước mặt hắn, giọng nói lạnh lẽo từ tốn thông báo một cách thận trọng.

Từ trước đến nay Nicaragua là một đất nước giàu có không thiếu thốn thứ gì, giàu có cả về chính trị lẫn đời sống nhân dân. Nhưng tại sao lúc này lại cầu xin sự giúp đỡ về một loại vũ khí hạng nặng đơn giản?

Nicaragua chịu lực lượng khủng bố sao?

“Mau nói rõ!” Khắc Duy khề neo đôi mày kiếm sắc bén, khó hiểu liền hỏi cận kề Nhất.

“Theo thuộc hạ được biết, hiện nay Nicaragua đang chịu sự đe dọa về việc hủy hoại nền hòa bình của đất nước từ Wasedes*. Tổng thống Jemsior* vừa thực thi mệnh lệnh thu tóm quyền lực chính trị từ Nicaragua. Suốt ba tháng qua, Nicaragua liên tiếp chịu sự khủng bố từ các hội PNER* đe dọa tới sự yên ổn. Bất quốc vương Hestipone phải đầu hàng!”

“Bỉ ổi!” Khắc Duy lạnh lùng mắng chửi, không ngờ một nước lớn mạnh lại có âm mưu bản thủ đến mức vậy! Jemsior Covhelsle không ngờ lại nham hiểm như thế, Nicaragua lúc trước giúp đỡ Wasedes có được ngày hôm nay.. vậy mà tên cáo già này còn muốn lật mặt! Tên này còn muốn nuốt bao nhiêu nước lân cận nữa?

“Lão đại...” Nhất bỗng chợt nhớ ra điều gì đó, liền muốn thông báo cho Trần Khắc Duy... Nhưng... hắn đang đắn đo có nên hay không.

“Chuyện gì?”

“Nicaragua... cầu cứu Nguyễn gia, Hân lão đại đã chấp nhận lời giúp đỡ và đang trên đường tới Nicaragua!”

“Cái gì?” Khắc Duy ngạc nhiên tới tột độ đứng phất dậy. Một người máu lạnh tàn độc như Di Hân cũng giúp đỡ Nicaragua sao? Hắn không tin cô là người tốt như thế, chắc chắn rằng có chuyện gì đó tác động trực tiếp lên Di Hân thì cô mới hành động như vậy.

Vội lại Nguyễn gia từ trước tới nay không can thiệp vào âm mưu xử đẹp lẫn nhau của các nguyên thủ quốc gia. Tại sao lần này Di Hân lại trực tiếp đi tới Nicaragua?

Được! Cô đã đi thì hắn tội gì không đi?

Bờ môi mỏng nhếch lên một nụ cười giá rét, tay phẩy phẩy như nói Nhất mau đi chuẩn bị mọi thứ. Khắc Duy chuẩn bị xuất phát tới Nicaragua!

Di Hân... Em hãy chờ tôi!

Cùng lúc với Nguyễn gia và Trần gia, dấu ấn cầu cứu khẩn cấp của quốc vương Hestipone lần lượt được gửi tới bốn địa phương khác nhau.

Rốt cục, chuyện thú vị sẽ xảy ra?

Duyên phận giữa Di Hân và Khắc Duy được thêu dệt từ đây sao?

**Nicaragua là tên của một đất nước giả tưởng, không tồn tại trên thế giới. Nếu lỡ có giống với bất cứ một tên riêng nào đó thì đây chỉ là sự trùng hợp!*

**Quốc vương Hestipone là vị vua đương nhiệm hiện tại của Nicaragua. Nicaragua có lịch sử bề dày cả trăm năm, hiện tại ông là vị vua thứ mười bốn.*

**Wasedes: cường quốc lớn mạnh sát vách Nicaragua. Từ một nước nhỏ nghèo nàn, lạc hậu kém phát triển bỗng vụt lên trở thành một đóm đuốc hưng phấn. Như có một thế lực thần bí nào đó chống lưng, Wasedes liên tiếp tiếp phá hủy nội bộ và thu tóm các thế lực các nước lân cận. Nicaragua là người bạn láng giềng thường xuyên giúp đỡ Wasedes, vậy mà giờ đây Wasedes lại quay ra cắn ngược người giúp mình. Quả là ông nuôi tay áo!*

**Tổng thống Jemsior, là người đứng đầu Wasedes, từ một người thẳng thắn trung trực, nay đã biến chất trở thành lão cáo già nham hiểm, thâm sâu khó lường.*

Lần đầu viết về diễn biến nội bộ chính trị giữa các cường quốc lớn. Có gì không phải mong mọi người thứ lỗi! Mọi người ủng hộ truyện cho Hân nha ^^ yêu <3

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Vương Quốc Nicaragua

Nicaraga – theo tiếng Eatran của đất nước này từ Nicaragua có nghĩa là thanh bình, yên ả và hòa thuận. Vùng đất của gió, vùng đất của sự dễ chịu. Tất cả, đều bao trùm quanh Nicaragua không khí thoải mái, hạnh phúc.

Suốt bao năm qua, tình hình Nicaragua luôn ổn định. Quốc vương Hestipone cùng vương hậu Selly an ổn trị vì, đời sống nhân dân luôn ảm no hạnh phúc.

Ăn mừng vì sinh nhật mười tám tuổi của thái tử Hestidonet cùng đệ nhất công chúa Hesstily chưa qua bao lâu, Nicaragua lập tức chịu tin dữ là Wasedes – người bạn láng giềng thân thiết bao lâu nay của vương quốc trở mặt. Cấu kết cùng lực lượng khủng bố thế giới PNER đe dọa an nguy của quốc vương và vương quốc Nicaragua.

Không những thế, chúng còn ép buộc quốc vương Hestipone phải mang đệ nhất công chúa cao quý Hesstily ra làm vật trao đổi để có thể xoa dịu sự tức giận của chúng.

Đặt điều lên Nicaragua, gán tội danh phản quốc cho vương hậu Selly vì tội gián điệp. Rốt cục, gia tộc hoàng gia Napiomdh đã đắc tội gì tới PNER?

Sự thất mắc này... cho tới bây giờ vẫn là một ẩn số.

Oibbtk.

Phòng họp hội nghị cao cấp Nicaragua.

Cả đại sảnh rộng lớn thiết kế kiểu cổ điển quý tộc, xung quanh một màu vàng quyền quý, lại được khảm rất nhiều ngọc báu và kim cương để thể hiện sự sung túc của Nicaragua. Bàn họp trải dài tầm hai mét chiếm hơn nửa phòng họp, được phủ ga trải màu đỏ rực rỡ. Bên trên được đặt vài giá để nến, rượu vang và giấy tờ lộn lộn.

Vốn dĩ mang tông màu ấm áp dịu dàng, thế mà giờ không khí trong căn phòng này phủ một màu u ám quỷ dị.

Trên vị trí chủ tọa, quốc vương Hestipone cùng vương hậu Selly lễ phục chỉnh tề, mặt mày nghiêm nghị thế nhưng chân mày vẫn chưa thôi nhíu chặt.

Quốc vương Hestipone và vương hậu Selly lúc trẻ vốn có một tình sử vô cùng lãng mạn, hai người luôn yêu thương và dành cho nhau những tình cảm thiêng liêng nhất, để cho tới bây giờ ngay lúc tình hình của Nicaragua và bản thân đang vô cùng khó khăn họ vẫn dành cho nhau ánh mắt triu mến nhất, tay nắm chặt tay để trấn an tinh thần đối phương.

Quốc vương và vương hậu, cùng các viên chức tầm hơn chục người già trẻ đều có nằm trong bộ lãnh đạo nhà nước Nicaragua đang nhìn nhau bằng những ánh mắt căng thẳng, dường như họ cùng chờ đợi ai tới?

‘Cạch’

Tiếng mở cửa mạnh mẽ vang lên giữa không khí xung quanh lạnh như nước, lạng lẽ phá vỡ sự căng thẳng tồn tại trong căn phòng.

Cánh cửa gỗ mạ vàng dần được mở ra, tức thì một nhóm người vệ sĩ cao to tiến vào trước và xếp hàng ngay ngắn, cúi đầu một cách cung kính.

Tiếng gày cao gót của phụ nữ gõ đều đặn xuống mặt đất, mỗi lúc một to dần tạo nên từng tiếng lộp cộp khiến dây thần kinh của những người có mặt trong căn phòng này căng lên mạnh mẽ như dây đàn.

Di Hân một thân đầm đen bó sát vào cơ thể tuyệt mỹ, mái tóc nâu hạt dẻ được uốn xoắn gọn sóng khề đung đưa, một thân băng lãnh trầm ổn bước vào bên trong phòng họp hội nghị. Theo sau cô là Chấn Phong và Kỳ Tuyết, hai người cũng lạnh lùng bước theo Di Hân.

Gương mặt sắc xảo đưa đôi đồng tử đặc biệt âm hiểm quét qua phòng họp hội nghị. Lạnh lẽo mở lời:

“Quốc vương Hestipone, vương hậu Selly.”

Quốc vương Hestipone vui mừng đón tiếp Di Hân, lập tức rời khỏi vị trí chủ tọa, mở giọng khàn đặc vui vẻ chào đón cô:

“White lão đại, cảm ơn ngài đã tới Nicaragua của tôi!”

Vẫn gương mặt ngàn năm không đổi, Di Hân chỉ khẽ gật đầu mang thành ý tôn trọng Nicaragua. Dĩ nhiên cô sẽ không ngồi vào vị trí cao nhất của Nicaragua được, đó là dành cho quốc vương, dù cô có là một trong tứ đại gia tộc lớn nhất thế giới cũng không thể trắng trợn ngồi xuống được.

Chấn Phong từ đằng sau Di Hân tiến lên, hần đưa tay kéo chiếc ghế bên phải cạnh quốc vương Hestipone ý muốn nói với mọi người rằng Di Hân cô chỉ dám ngồi ở đây, không thể được đằng chân lên đằng đầu.

“Tôi – Selly thay mặt Nicaragua chân thành cảm ơn White lão đại đã không ngại phiền muộn mà tới đất nước của chúng tôi. Nicaragua sẽ đón tiếp ngài thật long trọng!” vương hậu Selly nở nụ cười niềm nở, dịu dàng mở lời với Di Hân.

“Tôi mới là người phải cảm ơn, nhận được sự tin tưởng của Nicaragua quả là phúc lớn!” Di Hân khách khí đáp trả bằng lời lẽ lịch sự, tính cách của cô xưa nay vẫn vậy, cứng nhắc, khô khan và còn khá kiêu ngạo.

Di Hân đưa ra một chiếc hộp màu vàng được trạm khắc tinh xảo, không cần đoán cũng biết bên trong đó có gì rồi. Còn gì ngoài viên ruby hoàng gia của quốc vương Nicaragua? Cô là người ngoài, hoàn toàn không đủ khả năng để giữ báu vật của một vương quốc, tốt hơn cô trả lại nó, để sau này tránh gặp chuyện gì phiền phức.

“Quốc vương Hestipone, cảm ơn ngài đã tin tưởng mà giao cho tôi vật này. Nhưng tôi nghĩ tôi nên trả lại!” cô đặt chiếc hộp nhỏ ấy vào tay vương hậu Selly, còn không quên cúi đầu thể hiện lòng tôn kính của mình khiến mọi người xung quanh bất giác mỉm cười.

“Cảm ơn White lão đại đã giữ dùm chúng tôi! Thật lòng cảm ơn ngài!” tức thì quốc vương, vương hậu và mọi người có trong phòng họp hội nghị cúi rạp người xuống cảm tạ Di Hân, họ cùng đồng thanh cảm ơn cô. Có một vị đối tác tôn trọng lễ nghi và nhân phẩm của đối phương như Di Hân, họ còn gì lo lắng nữa chứ?

Màn chào hỏi kết thúc, tức thì một loạt thông tin về tình hình vô cùng khó khăn hiện nay của Nicaragua được báo cáo một cách rõ ràng nhất. Thiếu thốn lương thực, đất nước chịu lực lượng khủng bố nặng nề nên nhiều vùng trở nên thoái hóa trầm trọng. Các nhà máy, xí nghiệp liên tiếp bị cạnh tranh bởi mặt hàng nhập ngoại nên làm ăn thua lỗ buộc phải đóng cửa trong hàng nghìn tiếng kêu than của người dân ‘bỗng nhiên mất việc’. Bộ máy chính trị nhiều nơi còn có phát xít

từ bên ngoài trà trộn vào để làm nhiễu loạn. Đặc biệt là gần đây còn liên tiếp nhận được thư từ, cuộc gọi và cả nhiều vật khủng bố được gửi đến Oibbtk – nơi giống Nhà Trắng của Mỹ.

Đệ nhất công chúa Hesstily bị bắt phải đem ra làm sinh lễ gả cho hoàng tử Willam của Joisnb – một nước trong PNER.

Đạo gần đây giữa quần chúng còn xuất hiện tin đồn vương hậu Selly Covhelsle – vốn là công chúa của Wasedes làm gián điệp để giúp Jemsior Covhelsle – tổng thống Wasedes cũng là cha ruột của nàng dâu tóm quyền lực từ Nicaragua. May mắn rằng sự tin tưởng của quốc vương Hestipone dành cho vương hậu mà nàng được bảo vệ bởi chồng của mình không để cho những thế lực bên ngoài xâm phạm tới.

Ngân khố còn thường xuyên bị bòn rút bởi tác động bên ngoài, tất cả hoạt động lĩnh vực về kinh tế của Nicaragua giảm sút ở mức báo động đáng lo lắng.

“Ngài nghĩ thế nào?” quốc vương Hestipone lắng nghe cùng Di Hân, hần cần thận hỏi ý kiến của vị lão đại tài giỏi này.

Nicaragua hiện giờ... là một mớ hỗn độn mà theo sau mớ hỗn độn ấy lại kèm theo rất dây rề dây mà phức tạp.

“Trước hết, quốc vương Hestipone có thể...”

BÙM!!!

Lời Di Hân chưa nói xong, lập tức một tiếng nổ oanh trời oanh đất vang lên mãnh liệt.

Chuyện gì xảy ra?

‘RẦM, RẦM, RẦM,’

Kéo theo nó là một loạt tiếng đổ vỡ nhức tai cùng tiếng hò hét sợ hãi một cách hỗn loạn của người dân xung quanh Oibbtk.

Quốc vương Hestipone và vương hậu Selly hoảng hốt nhìn nhau, các viên chức nằm trong bộ lãnh đạo nhà nước Nicaragua sợ hãi đến tái mét mặt mày.

Rõ ràng ai cũng hãi hùng thế nhưng vẫn phải cắn chặt răng chịu đựng, đưa mắt lên nhìn chằm chằm vào Di Hân, như kiểu cô là nỗi e ngại nhất mà họ không thể làm gì bây giờ.

Lời Di Hân cô chưa hoàn thiện, lại còn có thứ cắt ngang khiến cô khá khó chịu. Đã vậy lại còn bao nhiêu ánh mắt như xuyên thấu qua cô, sao? Cô làm gì sai à?

“Quốc vương Hestipone, chuyện gì xảy ra?” Di Hân lạnh lùng với thái độ bình thản, lịch sự hỏi hần.

Dường như quốc vương Hestipone cũng sợ hãi điều gì từ cô, mà hần cứ ậm ừ không nói, lại còn nhìn cô bằng vẻ mặt khó khăn nữa.

“Báo!” bỗng một tên cận vệ của vương hậu Selly hoảng hốt chạy từ đâu tới mang theo luồng không khí chẳng lành.

Với vẻ mặt tái nhợt của hần, cô có thể chắc chắn rằng... đã có chuyện xảy ra rất nghiêm trọng, và mục tiêu của việc đó chính là cô!!!

Vừa đặt chân tới Nicaragua đã gặp ngay chuyện ‘chẳng mấy tốt đẹp gì’, lại còn nhận được ‘rất nhiều sự quan tâm’ cô nên vui hay nên mừng đây?

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Sự Khởi Đầu Cho Sự Kết Thúc (1)

Tên cận vệ của vương hậu Selly hốt hoảng chạy vào vói về mặt tát mết, hơi thở đứt quãng, nói không được mà hét cũng chẳng xong. Quả thật làm người khác ‘rất ngơ mắt’.

“Mau nói.” Vương hậu Selly túm lấy áo của hắn, nhìn hắn bằng ánh mắt dọa người như muốn nói ‘ngươi phải bình tĩnh lại ăn nói cho ta, người ngồi trước đây không phải là người đơn giản đâu.’

“White lão đại... PNER đã nhận được tin... ngài... đến đây để giúp Nicaragua chúng tôi. E rằng... chúng muốn trừ khử... ngài ngay tại Nicaragua!” tên cận vệ phải lấy hơi hết sức để có thể trả lời trôi chảy, nhìn mặt hắn khó thở mà đáng thương quá.

Gi?

PNER?

Trừ khử Amy White – người thừa kế duy nhất của Nguyễn gia?

Được lắm PNER! Một bước xoay vòng thật hoàn hảo!

Trừ khử Di Hân ngay tại đất của Nicaragua PNER sẽ được rất nhiều cái lợi.

Như Amy White chết là phá đi một chân của thế lực cân bằng Hắc đạo – tứ đại gia tộc, Amy White chết là Nguyễn gia lại rơi vào tình trạng rối loạn mà đàn con trở nên rối loạn hết như thảm kịch bảy năm trước. Điều đó có lợi cho PNER khi mà chúng có thể dễ dàng tóm gọn thế lực to lớn vững chắc của Nguyễn gia, điều ấy lại càng tăng thêm phạm vi ảnh hưởng của chúng trước toàn thế giới.

Đáng chết hơn là Amy White chết tại đất của Nicaragua không chỉ làm thế giới nhiễu loạn mà trực tiếp gán tội giết lão đại của Nguyễn gia lên Nicaragua – một đất nước đang trong tình trạng suy thoái trầm trọng, chỉ cần một ngọn gió cũng đủ làm ngọn cỏ dại yếu đuối bật gốc.

Một công đôi việc! Được lắm lũ PNER nghiệt chủng đáng chết!!

Chúng nghĩ giết Amy White là một điều dễ dàng ư? Đến đợt tấn công của con quái vật dị thú mười năm trước khi tham gia khóa huấn luyện khủng khiếp cô còn có thể vượt qua! Điều gì khiến chúng nghĩ rằng chỉ cần một quả mìn là cô sẽ chết?

THẬT NỤC CUỒI!!!

Di Hân hừ lạnh. Cô cảm thấy chuyện này quá hoang đường!

Nên nói PNER là một tổ chức khôn khéo hay một lũ đàn bị gặm não đây?

“Có vẻ như các vị rất sợ hãi?” cô lạnh lùng đưa ánh mắt dọa người tới nhìn lũ người trong phòng hội nghị, băng quơ nói một cách hờ hững.

Tất cả cũng chỉ là một quả mìn, có gì phải sợ hãi?

“White lão đại, chúng tôi lo cho an nguy của ngài...” một ông lão đã có tuổi, đầu tóc đã bạc trắng, gương mặt đầy nếp nhăn, khóe mắt nhắm lại thể hiện rõ sự khắc khổ từng trải qua hiểm tử cất giọng đầy quan tâm tới Di Hân.

Di Hân ngẩn người ra, im lặng không trả lời, ánh mắt sâu thẳm khó đoán liếc nhìn ông lão ấy.

Lo cho an nguy của cô? Quan tâm tới cô?

Thế giới của cô... đã từ lâu rồi không còn tình người thì làm gì còn khái niệm quan tâm?

Di Hân vốn từ trước tới nay rất hờ hững, cô chả bao giờ quan tâm tới mọi người xung quanh huống chỉ là một ông lão?

Cô... vô cảm lạnh lẽo quá đúng không?

Nhân cách của cô... có phải đã đóng băng rồi không?

Đừng nghĩ cô độc ác tới mức day nghiền một lão già, chỉ là cô không quan tâm tới những thứ vốn ‘không liên quan tới mình’ thôi! Có thể ông lão ấy quan tâm tới cô, nhưng đối với Di Hân, trong mắt của cô những thứ ấy có chút không thật tâm, có phải do tâm hồn quá chai sạn, quá sắt đá mà cô đã tự hình thành sau bao thời gian trải qua nhiều nguy hiểm khổ đau?

Quan tâm thì là đã là gì chứ? Chỉ quan tâm thôi cũng sẽ giúp cô thoát khỏi cái thế giới bóng đêm khủng khiếp này ư? Chỉ quan tâm thôi cũng sẽ giúp cô

thoát khỏi cảm giác lạc lõng một cách trống rỗng này ư?

Sau lời nói quan tâm của ông lão và được đáp trả bằng sự im lặng kèm ánh mắt từ đôi đồng tử như một lớp sương mù của Di Hân. Không khí xung quanh cũng dường như ngưng đọng lại vì thái độ lạnh nhạt của cô.

Quốc vương Hestipone, vương hậu Selly và các quan chức trong bộ máy nhà nước Nicaragua khác lập tức lái sang chủ đề khác để thoát khỏi tình trạng này.

“White lão đại, ngài đã có tâm tới giúp Nicaragua chúng tôi mà lại phải bỏ mạng ở đây là điều không thể chấp nhận nổi. Nên việc bảo vệ sự an toàn của ngài là điều chúng tôi cần phải làm.”

“Đúng vậy White lão đại, vì thế ngài nhất định phải an toàn tuyệt đối.” lập tức từng tiếng nói nhao nhao lên không có trật tự, thật khó tin điều này lại xảy ra từ miệng của những người lãnh đạo cấp cao của vương quốc Nicaragua.

“Đủ rồi!” Di Hân lạnh lùng nói ra 2 chữ ngắn gọn, không biết có phải do cô nhạy cảm quá hay không nhưng mỗi lần nhận được những lời quan tâm thái quá cô lại có cảm giác rất giả tạo.

Đôi đồng tử tím sâu hun hút như vực sâu không đáy ánh lên tia tức giận, giả tạo trước mặt cô cũng có thể làm được sao?

“Phong! Tình hình bên ngoài?” Di Hân khẽ vung tay nhắc nhở mọi người im lặng. Cô cần biết chuyện gì đang xảy ra với mình.

Chấn Phong lặng im lắng nghe báo cáo từ người của Nguyễn gia ở xung quanh Oibbtk, một mặt băng lãnh hết như Di Hân. Ánh mắt vô cảm nhìn về phía trước, dù rất bất mãn với hành động của những người lãnh đạo Nicaragua, nhưng không có mệnh lệnh của Di Hân, hân không dám hành động. Nghe Di Hân kêu hân, Chấn Phong lập tức cất giọng nói không chút nhiệt độ, lại mang theo phân kính nề Di Hân báo cáo:

“Lão đại, một nhóm quân đội của Wasedes mang theo vũ khí hạng nặng bao vây quanh Oibbtk. Tướng quân Kanlgst Covhelsle trực tiếp chỉ huy, hiện tại đang ngóng chờ hành động của lão đại.”

Di Hân khẽ gật đầu, nhẹ nhàng đứng lên mang theo cơn gió lạnh lẽo. Đáy mắt vụt qua tia tức giận, trong lòng tràn đầy mỉa mai tới Wasedes.

Lũ chết tiệt này! Bày trò vớ vẩn làm hoãn lại ngày quan trọng của cô, lại còn âm mưu ám sát cô tại xứ người. Được, được lắm! Lần này, Di Hân cô với tư cách lão đại tương lai của Nguyễn gia cho lũ đó biết hậu quả chọc giận cô khủng khiếp tới cỡ nào!

Về mặt bình tĩnh như nước, lạnh lùng đứng dậy bước ra khỏi ghế ngồi. Di Hân giữ lễ nghi cúi đầu thực hiện màn chào hỏi của Nicaragua:

“Quốc vương Hestipone, vương hậu Selly. Ta xin phép cáo từ một chút thời gian, hiện tại ta cần đích thân xử lý mớ hỗn độn kia.”

Tất cả mọi người đều hoảng sợ, dĩ nhiên họ biết ‘mớ hỗn độn’ là chỉ quân đội của Wasedes. Nhưng thực sự, cô dám một ngựa chinh chiến với súng ống ngoài kia sao? Cô cũng quá cường hân đi?

Thực sự tên tuổi của Di Hân đã vang danh châu lục kể từ khi cô còn ẩn dưới thân phận của Amy White, lại thêm tên Nguyễn Ngọc Di Hân ghi lảng lẽ nâng đỡ Nguyễn gia vọt tới vị trí hiện giờ. Thân phận thực sự của Amy White lại chưa được lộ ra, nếu lộ rồi hân sẽ khiến suy nghĩ coi thường Di Hân của mấy quốc gia non nớt ngày ngày chơi trò chính trị bị dập tắt, thay vào đó sẽ là thái độ sợ hãi đến tột độ vì dám khinh bỉ cô.

Không nói một lời gì, trong tay cầm khẩu súng ngắn Jericho 941 yêu thích, Di Hân bước ra bên ngoài với sự khinh bỉ lũ Wasedes ngoài kia, dám hạ thấp nhân phẩm của cô sao? Chưa đủ tư cách đó.

Từ trước tới nay, Di Hân ghét nhất là bị người khác uy hiếp hay đe dọa, cả những kẻ rỗng não dám khinh thường cô. Kết cục của những con người ấu trĩ ấy chưa bao giờ là tốt. Đã vậy lần này, cô nhất quyết phải đem cái gì mà PNER đem bẻ gãy tan nát, sẽ không còn đường trở mình dù chỉ là một lần!

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Sự Khởi Đầu Cho Sự Kết Thúc (2)

Xác nhận mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, quân đội Wasedes hùng mạnh xếp hàng ngang trước Oibbtk vững chãi. Đội quân đông đảo quân phục chỉnh tề, tất cả xếp thành ba hàng ngang ngắn. Mặt mày nghiêm nghị, lạnh lùng chờ nhất cử nhất động từ phía cánh cửa to lớn kia.

Tướng quân Kanlgst Covhelsle về mặt chán chường, trong lòng tràn đầy khinh bỉ. Để tiêu diệt một ả đàn bà thôi cần gì phải huy động lực lượng thế này chứ? Hân chỉ định cử một tên sai vặt thấp kém đi, cùng lắm tặng ả ta một phát súng là hết chuyện. Thế nhưng mấy tên ăn không ngồi rồi của PNER cứ nằng nặc bắt ép hân phải xếp cả một đội quân như thế kia, nếu không phải Jemsior Covhelsle – anh trai ruột của hân ra lệnh thì hân đời nào nghe theo mấy ông già bụng phệ kia?

Hơn nữa, sau khi suy nghĩ lại thì hắn cũng quyết định đi vì đích thân trừng trị kẻ phản bội của Wasedes – vương hậu Selly. Lần đó nếu không phải do đứa cháu gái này, mối quan hệ giữa Wasedes và Nicaragua đâu trở nên thù địch như thế này?

Selly Covhelsle có hôn ước từ nhỏ với Pistagonae – một nước lân cận Wasedes với mong muốn rằng hai nước hợp tác cùng nhau phát triển, cùng nhau đi lên chiếm giữ vị thế tuyệt đối trên thế giới. Thế nhưng năm mười tám tuổi của Selly, trong một lần thái tử Hestipone tới ngao du tại Wasedes, vô tình hai người gặp nhau. Đối với những nước theo chế độ quốc vương – vương hậu hẳn là luôn có những mối quan hệ định ước rất phức tạp. Cả Selly và Hestipone đều có vị hôn thê, nhưng họ đã bỏ ngoài tai tất cả để rồi để lại rất nhiều hậu quả khôn lường về sau.

Gặp nhau rồi, có thể yêu nhau và có thể dừng lại. Thế nhưng, hai con người có địa vị cao quý hơn hết thấy đã không màng những luật lệ và rào cản, họ đã trao cho nhau thứ quý giá nhất của họ. Kết quả là... đến đây thì thực sự đã tạo nên một làn sóng phản nộ không có điểm dừng từ quần chúng tới các lãnh đạo bộ máy nhà nước.

Quốc vương đương nhiệm bấy giờ của Nicaragua Hesstiliam tức giận tới thổ huyết, bệnh cũ tái phát mà qua đời, vương hậu Elimazily vì quá đau buồn mà bỏ đi biệt xứ, để lại Nicaragua hỗn loạn đến cùng cực.

Wasedes thì lâm vào tình trạng không kém Nicaragua. Tất cả những nỗ lực của hai nước xây dựng từ trước tới nay đều sụp đổ dưới sự ngoan cố của hai vị thừa kế tương lai.

Tình yêu... là thứ rất cố chấp.

Kanlgst Covhelsle với ngoại hình cao lớn, diện một bộ quân phục màu nâu vàng, trên tay phi phèo điều thuốc xì gà để giảm bớt sự chán chường. Có chút xót xa khi nghĩ lại người cháu gái mà hắn hết mực yêu thương. Nhưng kẻ phản bội vĩnh viễn là kẻ phản bội. Vết nhơ về Selly Covhelsle sẽ không thể xóa nhòa, tồn tại như một nỗi hổ thẹn của gia tộc Covhelsle.

CẠCH!!

Tiếng mở cánh cổng nặng nề vang lên, quả thực rất chói tai!

Di Hân bình thân tiến từ bên trong bước ra ngoài, một luồng gió lạnh chợt thổi qua. Mái tóc xoắn dài của cô khẽ bay trong gió, thêm bộ dạng hồ hững hờ của cô.. cùng thái độ lạnh như băng, quả thực có chút khiến người khác si mê.

Tuy nhiên, trong mắt một vài người của Wasedes và Kanlgst thì đó lại là sự khiêu khích lòng tự trọng của Wasedes.

Tòa nhà khang trang im lìm phía sau Di Hân, một mình cô lẻ loi cầm một khẩu súng ngắn. Bao quanh tứ phía là quân đội đông đảo của Wasedes, đối diện cô là một người đàn ông trung niên tóc vàng có râu quai nón, đưa đôi mắt đại đại nhìn chăm chăm vào gương mặt hoa mỹ của cô. Phải trái đều có quân mai phục của Wasedes, dù nhìn thế nào thì phần thua cũng chỉ về phía Di Hân. Cô một mình lẻ loi giữa một bầy nhím gai góc, cô có thể sao?

Nhưng sao cô lại có thể để xảy ra chuyện như thế?

Bàn tay vuốt ve khẩu súng, giọng Eatran chuẩn gốc có chút đùa cợt trầm ồm vang lên:

“Chẳng hay, các vị tìm tôi?”

Quả nhiên với danh phận cao quý sinh tồn trong hắc đạo đã lâu, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng không hề ảnh hưởng tới giọng điệu cợt nhả của cô.

“Người là Amy White?” Kanlgst Covhelsle cất giọng nói có chút mỉa mai, lúc này trên tay hắn vẫn cầm điều xì gà tỏa nhiều khói, khiến người khác khó chịu.

PẦNG!

Vừa dứt lời, lập tức Di Hân không khách khí tặng ngay cho Kanlgst Covhelsle một viên đạn từ khẩu súng Jericho 941 ngay bắp chân khiến hắn chưa kịp giữ thăng bằng, liền choạng vạng ngã phịch xuống đất.

Chạm tới điều cấm kỵ của Di Hân, cô sẽ không tiếc một viên đạn để làm lễ mừng gặp mặt đâu! Tên của cô không phải thứ có thể dễ dàng gọi như thế, đặc biệt là từ miệng của một tên đang đầy mùi khói thuốc, thờ phỉ phò trước mặt cô như thế là đang khinh bỉ cô sao?

Binh lính Wasedes khá ngỡ ngàng, đây là.. lần đầu tiên! Họ được nhìn thấy một người con gái vẻ ngoài mạnh mẽ lại có thể hành động ngoan cường như thế? Hơn nữa, ra tay với thủ lĩnh của bọn họ ngay trước mắt binh lính là coi thường Wasedes họ hay sao?

Tức thì ba hàng binh lính Wasedes giơ hết súng ống lên, chuẩn bị với tư thế sẵn sàng chĩa thẳng vào con mồi phía trước là Di Hân. Sẵn sàng chờ lệnh từ phía tướng quân.

Kanlgst Covhelsle hoảng hồn nhìn người phụ nữ trẻ tuổi kia có khí chất lạnh lẽo vừa tặng hắn một viên đạn, quả thực.. hắn có chút sợ hãi vì khí thế áp đảo từ đôi đồng tử u ám kia.

“Người làm gì thế hả?” giọng nói của Kanlgst Covhelsle tức giận mà hét lên, lần đầu tiên bị một ả đàn bà coi thường, tại sao hắn lại không nổi giận?

“Người đủ tư cách để gọi tên ta sao?” lần này, Di Hân thực sự rất tức giận! Từ khi nào cô lại bị người khác coi thường? Nếu không phải những tên chết

dầm này thì cô đã chính thức đứng trên cương vị lão đại đương nhiệm của Nguyễn gia, thế mà giờ lại dám ở đây coi thường cô sao?

Về mặt của cô tức giận đến tột độ, đến nỗi mà đường gân xanh trên trán còn nổi lên, bàn tay cầm khẩu súng ghì chặt vào nó. Đáy mắt bùng lên một ngọn lửa cháy rực..

“Một à đàn bà chỉ nên yên vị mà bám thân xác đàn ông, ở đây nói chuyện với người cũng đã đủ si nhục thân phận của Wasedes ta, gì mà đủ tư cách hay không?” phát ngôn từ một vị tướng quân anh dũng Wasedes, quả thật khiến người khác có chút không lường trước được.

PĂNG!

Một viên đạn nữa bay ra từ Di Hân gim thẳng vào bắp đùi của Kanlgst Covhelsle. Vừa nãy khi nhận viên đầu tiên, vì Di Hân bắn ngay vào huyết của chân hân, khiến Kanlgst Covhelsle chưa đứng lên nổi, khó nhọc vịn vào tên cận vệ đứng cạnh để đứng lên nhưng cũng không quên mạnh mẽ. Ai ngờ vừa dứt lời, Di Hân lại không khách khí tặng ngay thêm viên nữa vào bắp đùi của hân. Lần này Kanlgst Covhelsle thực sự khụy hẳn xuống, không còn chút sức lực nào ở chân trái để đứng lên.

Tên cận vệ đứng cạnh hân tức giận rút súng chìa thẳng vào Di Hân, ai ngờ chưa kịp lên nòng đã bị cô làm ngay một viên giữa mi tâm, gục tại chỗ.

Binh lính xếp thành hàng xung quanh cô chột run rẩy, dừng khí vừa nãy không biết tan biến đâu hết rồi. Khí thế cường hân từ Di Hân đã dọa họ sợ chết khiếp!

“Biết điều thì lui xuống đầu hàng!” Di Hân hạ thấp âm thanh lạnh lẽo đến tột độ, giọng nói của cô đã bắn ra âm hàn.

Binh lính Wasedes nào dám đầu hàng? Gia đình, vợ con của họ đều trông chờ vào họ cả, lui xuống rồi họ lấy gì mà ăn? Ba hàng toàn những thanh niên cao to lực lượng coi lời của Di Hân như không khí, họ vẫn tiếp tục vững chãi đứng yên đó.

“Thật sao?” không khí xung quanh chột ngưng đọng, đôi đồng tử tím tối sầm lại, phủ đầy sương mù. Đừng chọc tới cô, một khi con mãnh thú ngủ sâu trong cô tỉnh dậy, hậu quả rất khó lường! Lần này! Thực sự đã khơi ra cơn giận khủng bố của Di Hân.

“...” đáp lại câu hỏi của cô chỉ có tiếng rít của gió.

Bỗng dung từ đâu vang lên một loạt tiếng chạy vút trong gió, lập tức một đội ám vệ nhanh nhẹn vây quanh quân đội của Wasedes, trên ngực trái của họ có thêu một hình một mũi tên đỏ rực của mang màu của máu. Đó là biểu tượng người của Nguyễn gia.

Tất cả đều cúi thấp người xuống, họ mỗi người đều đeo một chiếc kính đặc vụ màu đen. Vừa vặn che mặt của họ và chìa đúng tầm ngắm, ai nấy đều đưa một khẩu súng màu bạc vào đầu của quân đội Wasedes.

Không nói không rằng, Di Hân bước tới trước mặt Kanlgst Covhelsle một cách cao ngạo. Cô như muốn lột sạch hết tâm tư dơ bẩn của hân, khiến Kanlgst không nhìn được mà cảm thấy một cơn lạnh lẽo chạy dọc sống lưng. Đôi đồng tử màu tím kia thật đặc biệt, trong veo nhưng lại phủ một lớp khói mù mịt, khiến hân nhìn có chút si mê.

Thế nhưng, cô đưa đôi tay đã được bao bọc cẩn thận trong găng tay của riêng cô cùng khẩu súng ngấn lên giữa thái dương của Kanlgst. Khí chất lạnh lẽo đến tột độ, có thể thấy rằng cơn giận của cô thực sự đã lên tới đỉnh điểm.

Chấn Phong từ đâu bước tới cùng Kỳ Tuyết, trên tay mỗi người đều cầm một khẩu súng cùng bộ mặt.. mỉm cười như đến giờ tử sát!

Di Hân.. cô tức giận đến nỗi từng đường gân xanh nổi lên vì cô bóp chặt lấy khẩu súng trên tay

Nặng nề vô cùng!

Có phải.. thân phận thật sự của Amy White đã đến lúc công bố rồi không?

Cô rối rắm.. Cái hắc đạo này rất chết tiệt!!! Tại sao cuộc đời cô lại nhuộm một màu máu? Mà không phải một màu khác?

Cô rất ghét màu đỏ, vô cùng căm ghét thứ gì liên quan đến màu đỏ của máu. Nhưng mà.. cô lại thường xuyên đối mặt với nó, cô có thể làm gì đây?

Biểu tượng của Nguyễn gia là một mũi tên màu máu, cô từng muốn xé nát cái hình chết tiệt đó đi. Nhưng.. là một biểu tượng trọng trung cô còn có thể làm gì khác?

Di Hân đứng im lại một chỗ, đôi đồng tử tím sáng rực lên với ngọn lửa trong ánh mắt như muốn thiêu đốt Kanlgst mặt mũi tái mét lại, máu từ chân hân cứ liên tục chảy ra, thân hình cao lớn của hân quỵ rạp dưới chân cô mà run lay bầy. Sự tức giận lan truyền khắp cả cơ thể của cô, khiến đôi vai mảnh khảnh tức đến mức run rẩy, gân xanh nổi dọc cả cơ thể cùng để giấy đã sớm lung lay.

“Hân lão đại, giết hân rồi cô có lợi gì chứ?” một giọng nói xa lạ cực kỳ vang lên trong làn không khí ngột ngạt đến tĩnh lặng, khiến chủ nhân của giọng nói ấy nhanh chóng nhận được sự chú ý.

Trần Khắc Duy – Ethan Josover lão đại đương nhiệm của Trần gia.

Kanlgst nhìn hân như tia hi vọng cuối cùng, hân nhanh chóng dùng giọng điệu lấp bắp của mình nói thành lời:

“Xin ngài, xin ngài cứu tôi. Tôi là Kanlgst Covhelsle của Wasedes, tôi có thể cho ngài mọi quyền lực ngài muốn. Xin ngài hãy giúp tôi dừng hành động của à đàn bà này!”

PĂNG!

Kanlgst vừa nói dứt lời, hần trợn tròn mắt lên nhìn Di Hân, một dòng máu đỏ rực tuôn ra từ thái dương của hần. Hần ngã xuống!

“Giết hần ư? Ta được nhiều chứ? Giúp thế giới này rửa được một vết nhơ!” cô ngoảnh mặt về phía Khắc Duy, mỉm cười thật mỉa mai, giọng điệu của cô băng quơ.

Hần cũng chỉ đứng đó, thân hình cao lớn cùng mái tóc ngắn được gió thổi qua. Khắc Duy diện bộ âu phục màu đen rất chín chu, khuôn mặt tuấn lãng của hần đủ để người khác mê muội, thế nhưng lúc này chỉ nhìn chăm chăm vào Di Hân, hần mắt đôi mắt với đôi đồng tử bí ẩn kia. Trong đáy mắt của hần có vô vàn cảm xúc, si mê có, bất lực có, khó chịu có.. vậy mà lại không thể bộc lộ ra. Chỉ có thể đứng đó, chỉ có thể nhân cơ hội này được ngắm nghía cô cho kĩ càng, chỉ có thể lúc này dám đối diện với cô như thế.

Cùng một vị trí, tại sao cô lại xa vời đến thế?

Cùng một danh phận, một địa vị, một giai cấp, tại sao hần lại không thể nhìn thấy bóng dáng của cô được rõ hơn?

Tưởng rằng hai người này sẽ đứng nhìn nhau như thế, nhưng..

“Lão đại, tổng thống Wasedes cùng các vị quan chức PNER có lời mời ngài sang cùng Trần lão đại. Lão đại có đi không ạ?” tiếng nói lạnh lẽo của A Hắc phát ra từ chiếc hoa tai của Di Hân, hần là người chịu trách nhiệm về mọi thông tin liên lạc của Di Hân từ mọi phía.

Mấy lão già này thông tin thật nhanh đi? Định dụ cô sang đây để đánh bắt một lừa cũng Trần Khắc Duy? Cô cũng nên có chút quà cáp để góp vui chứ nhỉ?

Trên môi của cô.. nở một nụ cười đậm máu đến rợn người.

Vậy thì quà là.. thù cấp của Kanlgst Covhelsle đi?

Tiền đây Hân cũng xin giải thích một số thắc mắc trong câu chuyện nhé: như tại sao lại xưng hô lẫn lộn là đại tiểu thư và lão đại thì cũng như mọi người biết Di Hân vẫn chưa chính thức lên vị trí lão đại đương nhiệm. Ở đại bản doanh, tất cả mọi người luôn có một danh phận nhất định, nên xưng hô là đại tiểu thư để tránh mạo phạm tới các vị lão đại đời trước. Còn xưng hô lão đại là vì trong mắt người ngoài, Di Hân đã 17 tuổi và là người thừa kế hợp pháp nên là lão đại đương nhiệm đối với họ. Còn tại sao cái tên Amy White nổi tiếng thế giới, và Di Hân cũng là Amy White ai cũng biết nhưng vẫn chưa lộ thân phận của Amy White thực sự là vì đối với mọi người thì cô biệt tích không biết ở đâu, lại còn rất nhiều tin đồn là Amy White nổi tiếng kia là người Tây Âu và ngoại hình khác hoàn toàn Di Hân nên họ không hề nghĩ hai Amy White là một. Và cái tên Amy White kia của Di Hân chỉ là tên tiếng Anh và là vô danh tiểu tốt, cái tên nổi danh thật sự là Nguyễn Ngọc Di Hân.

Các bạn còn điều gì thắc mắc cứ liên hệ với mình nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bẫy (1)

Di Hân cùng Khắc Duy rời Niagara, mục tiêu của họ lúc này đồng nhất là phá bỏ và hủy diệt đế chế PNER.

Trên phi cơ, Kỳ Tuyết lặng lẽ ngồi đối diện Di Hân đang lạnh lùng chống tay lên cằm, lúc này cô đã cởi bỏ đôi găng tay để lộ bàn tay trái có một hình xăm à không, phải là khắc vào da vào thịt một mũi tên. Nhìn qua thật đơn giản, nhưng không hiểu sao khi Kỳ Tuyết nhìn vào lại cảm thấy nó ma mị như màu mắt của Di Hân vậy. Cô nhìn một cách si mê, không rời rời, giống như từ vết khắc ấy tỏa ra mị lực, đơn giản nhưng lại không tầm thường. Lúc này Kỳ Tuyết mới để ý kĩ rằng mũi tên ấy kéo dài từ cổ tay tới khủy tay, không chỉ biểu tượng mũi tên đơn giản mà còn một dòng chữ rất nhỏ.

‘Lightangle’

Lightangle? Có nghĩa là gì?

Hơn nữa dòng tiếp theo là Rose Lightangle Castalephine Jocastale.

Xem ra thân phận của Di Hân không đơn giản chỉ là một lão đại hắc đạo hay người thừa kế của gia tộc Nguyễn gia, cô phải dành thời gian để điều tra

xuất thân của Di Hân rồi.

“Kỳ Tuyết, cô đến từ đâu?” Di Hân chợt lên tiếng, phá vỡ sự im lặng trên phi cơ và đánh tan dòng suy nghĩ rối rắm của Kỳ Tuyết.

“Thuộc hạ là trẻ mồ côi, được nhận nuôi bởi một tổ chức sát thủ nhưng thuộc hạ đã chạy trốn khỏi đó. Lưu lạc bao năm thì được biết đến Nguyễn gia.” Kỳ Tuyết cúi gầm mắt xuống, trầm lặng tóm tắt lại một vài tình tiết quá khứ như không muốn nhắc đến, nhưng lại dẫu nhem đi những gì Di Hân muốn biết.

Di Hân nhìn Kỳ Tuyết bằng ánh mắt khó hiểu, cô chỉ nhìn Kỳ Tuyết, lặng im không nói gì.

Ký ức về chàng trai ngoại quốc có tên Liam, mái tóc màu bạch kim chói lọi, đôi đồng tử màu hổ phách xinh đẹp với khí chất thần nhiên khiến cô an lòng. Cô nhớ anh ta quá!

Di Hân và Liam là hai người duy nhất còn sống sót qua lần huấn luyện ấy.

Lần ấy trong tổ chức huấn luyện sát thủ. Liam là người luôn bên cạnh cô từ lúc bắt đầu cho tới khi kết thúc.

Chàng trai hơn cô tới tận bảy tuổi. Vóc vẻ mặt chừng chạc như đã từng trải, với gương mặt lạnh lùng vô cảm tưởng như rất vô tình. Một người tưởng như rất khó gần, ai nấy đều xa lánh. Thế mà, lại là người cứu cô rất nhiều lần. Bị thương nặng vì cô rất nhiều lần, chấp nhận mạng đổi mạng giúp cô. Tại sao... hân lại làm như thế? Rất nhiều lần hân có thể thoát ra khỏi vòng xoáy của tử thần nếu không quay lại và giúp cô, hân có thể chiến thắng mà dành được quyền ưu tiên. Thế nhưng không, chàng trai ấy vẫn quyết định quay lại vì cô. Vào khoảnh khắc nhìn hân tay không đấu vật với một con thú được lai tạo rất ghê gớm, toàn thân nhuộm đầy máu tươi tanh tưởi bị thương tưởng như đã chết vì cô, nhờ hân... Di Hân mới có thể nhìn được mặt tối của thế giới này, cái thế giới rất rất tàn nhẫn này.

Năm thoát ra khỏi nơi ấy, đứng dưới ánh sáng yếu ớt từ trăng của ban đêm. Hai đứa trẻ toàn thân đầy máu me cùng bùn đất cầm chặt tay nhau đầy kiên định, chàng trai với đôi mắt màu hổ phách linh hoạt sáng rực lên, Liam nói với Di Hân rằng: “Một ngày nào đó trong tương lai, tôi sẽ quay lại tìm em! Hứa với tôi, sẽ chờ tôi...”

Cái lời nói bằng quơ đầy hứa hẹn ấy khiến Di Hân bật khóc. Một ngày nào đó sẽ quay lại tìm cô sao? Hứa với anh sẽ chờ anh sao?

Liam dịu dàng xoa đầu Di Hân, hân mỉm cười nói với cô:

“Hân Hân, đừng khóc nhé. Anh không thể ở bên em mà bảo vệ em được, hứa với anh một điều nữa thôi... mạnh mẽ lên. Đừng yếu đuối cho người khác xem được không em?”

Di Hân mang theo hồi ức sức nước mắt trở về thực tại, lạnh lẽo nhìn xuyên qua nội tâm của Kỳ Tuyết... Cô gái này, thực sự có liên quan tới Liam...

Vậy mà cứ cố dẫu nhem đi khiến cô càng nóng ruột. Đến lúc nào cô có thể gặp lại Liam?

“Lão đại, họ hẹn ngài tại khách sạn Locatta – trung tâm của thủ đô Wasedes. Không có khả năng chúng sẽ cài bom ở đó vì nơi ấy là trung tâm của người dân, chúng sẽ không liều lĩnh như vậy.” giọng nói của A Hắc vang lên cạnh Di Hân qua chiếc hoa tai.

“A Hắc à, chúng đã giải vây rồi. Cái bấy này.. rất tinh vi!” Di Hân chỉ mỉm cười đáp lời, chúng lợi dụng việc ở giữa trung tâm thành phố mà giải cô một cái bấy rất đau đáu. Xem ra lần này.. cô đành chịu khổ vậy.

“Cậu báo chú Dương hoàn lại ngày tầm một tháng và thay ta quản lý đại bản doanh. Ta đi chuyến này.. sẽ lâu một chút!” đưa tay lên tắt hoa tai, cô chỉ nói ngắn gọn thế thôi, cô cần đi lần này để diệt cô tận gốc.

“Kỳ Tuyết, cô mau đi chuẩn bị ít lương thực và đồ dùng cần thiết. Cô có thể ở lại chờ tin của ta.”

“Lão đại đi đến đâu thuộc hạ theo đó. Ngài đừng lo.” Kỳ Tuyết tay lướt nhanh bàn phím máy tính kêu người chuẩn bị thứ Di Hân cần. Cô bí mật mở một góc khung chat nhỏ trên màn hình máy tính, nhanh chóng nhấn một tin nhắn gọn gửi đến một người vô danh.

‘Locatta Hotel, 9PM tonight’

Xong xuôi, Kỳ Tuyết đóng máy tính lại. Yên lặng ngồi nghiêm túc.

Di Hân khẽ nhắm mắt, bộ dạng của cô tựa như đang ngủ rất bình yên. Thế nhưng cô lại cảm thấy rất bất an, nóng ruột tựa như kiến đốt. Cô luôn tự tin vào tất cả nhưng chỉ riêng lần này cô lại không chắc chắn rằng mình có an toàn trở về hay không. Chuyện gì đang chờ cô trong tương lai đây?

Phi cơ của Trần gia.

“Lão đại, người muốn đi sao?” Nhất lo lắng nói với Khắc Duy, tâm trạng của hân khác hoàn toàn con người lạnh lùng như tảng núi này, trầm ổn đến mức đáng sợ.

“Để cô ấy đi vào, ta có thể yên tâm?” Khắc Duy khẽ nói, tiếng nói của hân lạnh lẽo nhưng lại nhẹ nhàng đầy quan tâm.

“...” Nhất nghe xong không biết nói gì nữa, tình cảm mà lão đại của hắn dành cho vị nữ chủ nhân Nguyễn gia cả gia tộc ai cũng biết, nhiều người còn đồn thổi vô số tin đồn khủng khiếp. Thế nhưng chỉ nhìn qua vị kia, liền biết lão đại của hắn không hề có hi vọng. Nhất nói, khuyên nhủ hay làm gì đó cho Khắc Duy biết để hắn cần thức tỉnh không phải lần một lần hai. Nhưng Khắc Duy vẫn mãi cố chấp, không chịu thừa nhận điều đó là sự thật. Nhất còn có thể làm gì?

“Mấy lão cái già đó, ta mong cậu đã sắp xếp hết thảy.”

“Lão đại yên tâm, thuộc hạ đã an bài đâu ra đấy.”

“Chắc chắn đã chuẩn bị tất cả rồi chứ?”

“Done!”

Căn phòng sang trọng chỉ có ánh sáng yếu ớt từ đèn ngủ, một người đàn ông cùng một ả phụ nữ vật lộn nhau trên giường. Cả căn phòng tràn ngập mùi vị ám muội, cùng tiếng thở gấp và câu nói lẫn lộn từ hai người.

“Lần này, để cô ta và hắn chết không toàn thây!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bẫy (2)

5AM tại Thành phố Locatta – thủ đô Wasedes.

Sân sau dinh thự gia tộc Taylor.

Máy bay quân đội mang biểu tượng hình mũi tên màu máu, đồ rực mà cực kỳ nổi bật trên bầu trời tờ mờ sáng của Wasedes. Mới lấp loáng phía xa thôi cũng đủ dọa người, quả thực chủ thể nào đồ vật sẽ y thế. Nhìn thoạt qua tưởng tầm thường như lại không hề, tra ra mới biết khủng bố thế nào.

Trong sân cỏ nhà Taylor, chỉ dáo dác một vài người là David và Sam con gái của ông – lão đại đương nhiệm của Taylor cùng hai người vệ sĩ. David và Sam khoác một áo bông dày cộm, về mặt lãnh đạm có chút mệt mỏi.

Thời tiết ở Wasedes giờ rất lạnh, cái lạnh gần âm độ của buổi sáng khiến ai cũng không muốn ra ngoài. Người điều lười biếng chui rúc trong chăn cùng lò sưởi trong phòng, Sam cùng hai người vệ sĩ có chút oán hận. Trời lạnh thế này cũng bắt họ đứng ở ngoài chờ với chả đợi. Chẳng qua ba nhất quyết lười cô ra khỏi giường, chứ còn lâu cô mới thêm. Dù chán chường nhưng Sam lại rất cao hứng, đôi mắt xanh biếc ánh lên tia chờ mong chăm chú nhìn chiếc phi cơ đang tới gần.

Phi cơ dần dần tới và đang hạ xuống, tiếng kêu lớn và lực gió mạnh tạo ra từ cánh máy bay khiến cây cỏ gần đây như có con lốc tràn qua, rung dữ dội.

Cửa phi cơ bật mở, Di Hân bước xuống từ trên với bộ dạng mỏng manh. Cô chỉ đơn giản một chiếc áo len cổ lọ layering màu đen, cùng quần âu rộng cùng màu, không thêm một phụ kiện gì để giữ ấm cho đúng nghĩa mùa đông. Lúc này trông cô trẻ trung biết bao, về với đúng tuổi mười bảy, cái tuổi thanh niên khác hẳn với bộ dạng chừng chạc thường thấy. Dòng máu đặc biệt của Di Hân giúp cô dễ dàng bỏ qua mùa đông dù lạnh đến mấy, trong khi người ta ba bốn lớp áo dày cộm, còn cô thì cứ vô tư áo mỏng.

Nhìn thấy Di Hân, Sam như hồ vồ mồi. Nhanh chóng lao đến phía Di Hân, Sam ôm chầm lấy cô. Tốc độ của Sam nhanh và khủng bố đến nỗi làm Kỳ Tuyết đứng đằng sau Di Hân lao đảo suýt ngã, may sao có một chàng trai lạ mặt nào đó đỡ lấy cô ấy.

“Ki Jong?” Di Hân đang bị Sam ghì chặt lấy, nhận ra có sự xuất hiện của người khác, cô ngạc nhiên quay lại phía sau nhìn chàng trai người Hàn vừa xuất hiện đã kịp đưa tay đỡ lấy thuộc hạ của mình.

“Amy, lâu mới gặp lại!” hân mỉm cười tỏa nắng, gương mặt hoàn mỹ ấm áp, tỏa ra khí chất ôn hòa, dễ dàng thu hút người đối diện.

Ki Jong là một người bạn cô quen bên Mi trong một căn bị Sam lôi đi bar X. Lần đây quả thực hơn phiền phức, với con người ngày ngày rúc mặt ở trong nhà như Di Hân chả thêm tiếp xúc với một ai, dĩ nhiên bước ra ngoài một cái là ngu ngơ như trẻ lên ba, chả biết gì về xã hội.

Đơn giản nhưng lại thâm độc, là một kẻ không nên trêu chọc nhưng lúc này tiếp xúc với người khác là lại vô cùng ngờ, giống như kẻ lần đầu được gặp con người. Di Hân là con gái, ai chả muốn chăm chút cho vẻ ngoài của mình một cách kỹ lưỡng nhất? Luôn muốn xuất hiện với vẻ ngoài hoàn hảo nhất? Cô tùy ý vớ lấy bộ jupisuit bó sát vào cơ thể tuyệt nữ, kín đáo lại quyến rũ cùng đôi giày cao gót đế bằng, thần nhiên đến mức cuốn hút. Chỉ là cô chả thêm chăm chút gì cho vẻ bề ngoài của mình như Sam, gương mặt mộc với thần thái lạnh nhạt cùng mái tóc dài uốn sóng của cô xỏa ra.

Giữa tiếng nhạc xập xình nhức óc, cùng ánh đèn mờ ảo, mùi hương ám muội của bar từ các cặp nam nữ đang vô tư âu yếm nhau ngay tại nơi công cộng. Di Hân trong lòng không thích, nhưng vì thua Sam trong một trò chơi chết tiệt, Di Hân cô bị Sam lừa bởi một kĩ xảo đơn giản, cuối cùng nhịn nhục rồi đi cùng Sam trong sự khó chịu. Cái chủ nghĩa hoàn mỹ về mọi mặt như Di Hân bị Sam phá hủy trong phút chốc..

Cô ngồi trên toa VIP, cách phía dưới hẳn một bậc, xa rời cái không khí nhiễu loạn của vũ trường. Cái khí chất đế vương áp đảo mọi thứ, cô chẳng cần che dấu, cứ thế lạnh lẽo một mình chìm vào lớp băng ngàn năm lạnh lẽo của riêng cô, một lớp bảo vệ bất khả xâm phạm. Cô vĩnh viễn là vậy... vĩnh viễn như một lớp sương mù dục hoặc lơ lửng trước trái tim của người khác mà đùa cợt.

Một cô gái với gương mặt đẹp vượt quá mức quy định cùng đôi đồng tử tím quý dị, lại đơn giản với khí chất bá đạo dễ dàng thu hút những kẻ cận kề thêm hơi gái trong bar. Nhanh chóng xung quanh cô xuất hiện những kẻ không biết điều, làm phiền tới cô.

Chúng thốt ra những từ kinh tởm, ngỗ lời mời mọc Di Hân khiến cô rất khó chịu. Đôi mày thanh tú khẽ nhăn lại, biểu cảm ấy lại càng thu hút lũ người cận kề kia hơn vì sau bao lần trên nổi nằng thỗ tục cô vẫn lạnh nhạt chẳng quan tâm, rốt cục cô cũng chịu để tâm tới chúng.

Di Hân tự kiểm điểm chính mình, tại sao cô lại để vệ sĩ bên ngoài chứ? Để họ ở đây có phải cô sẽ không bị phiền phức thế này không?

Với tính cách cao ngạo của cô, những kẻ tầm thường như thế tuyệt không xứng để Di Hân cô phải tránh ra, chúng mới là những kẻ phải biến nhưng cũng không thể ngồi đây mà để chúng tiếp tục làm phiền. Đi ra không được mà ngồi yên cũng chẳng xong, lúc này cô rơi vào tình huống dở khóc dở cười.

Có một tên đầu trọc không biết điều định chồm lấy Di Hân, cô né gọn sang một bên, tránh khỏi cái bắp tay lông lá đáng ghê tởm của hắn. Điều đó khiến khách sự thú vị của y đối với cô. Đàn ông Tây Âu rất to lớn lại có khí thế áp đảo khiến đối phương dễ dàng nhụt chí, cho rằng cô cũng sẽ vậy hẳn nở nụ cười vô lại để lộ hàm răng vàng oạch do hút nhiều thuốc lá, nhất quyết lần này phải tóm lấy được con mồi bé nhỏ kia.

Nhưng rất tiếc, ước muốn không thành mà Di Hân chỉ dùng chút tiểu xảo, văng nắp chai rượu mà Sam vừa khui vào chân của hắn bằng một lực khá mạnh, khiến tên đầu trọc kia đang trên đà nhảy lập tức rã rang mỗi lần lộn. Tất cả chẳng còn nhìn thấy trời đất trắng sao gì.

“Được lắm cô em, không ngờ lại khó chơi như vậy!” hắn lóc cóc bò dậy, tức giận đến nghiêng răng nhìn cô, quay qua lườm lũ đàn ông còn lại khiến chúng đang cười lẫn lộn lập tức im bặt.

“Biến!” Di Hân khẽ nhún đầu lông mày, giọng nói của cô bắn ra âm hàn.

Tên đầu trọc đó dường như là đại ca ở đây, tất cả thuộc hạ cùng hắn nghe Di Hân nói xong hắn ôm bụng cười một tràng. Nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ pha chút dâm dục, hắn quay qua đám thuộc hạ, hất cằm về phía cô rồi ngồi xuống ghế, tận hưởng tiếng nhạc đỉnh tại nhứt óc của vũ trường.

‘Phịch’

Một tên nhóc có bộ răng hô ngã xuống, máu từ mi tâm hắn rỉ ra.

‘Phịch’

Tên môi sứt ngã xuống, mi tâm tiếp tục rỉ máu như tên nhóc kia.

Tiếng động đó nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người trong bar, tất cả đều kinh hoàng không dám động đậy gì, mùi máu tanh tươi lập tức bốc lên, nhuộm một màu ghê tởm ở bar. Tiếng nhạc xập xình cùng cô nàng DJ tóc vàng nóng bỏng đã dừng lại, im lặng đến đáng sợ. Trong bar có nhiều thành phần, những con người sống trong tầng lớp tối tăm nhất của xã hội có, và dĩ nhiên họ sẽ không vì có hai người ngã xuống mà kinh sợ. Nhưng có cả những cô chiêu cậu ấm, hay những cô nàng anh chàng còn là học sinh lên trốn vào đây, hốt hoảng nhìn cảnh tượng đó, có tiếng la hét thất thanh, tiếp sau đó là sự hỗn loạn của mọi người có trong vũ trường. Ai nấy chứng kiến cảnh kia đều khiếp sợ, vội vã chạy thực mạng. Không nói cũng biết tình trạng ở bar bây giờ khủng khiếp đến mức nào.

Án mạng xảy ra, cảnh sát sẽ bao vây nơi này sớm thôi. Những cô cậu thanh niên chạy đi đa phần là vì sợ hãi, còn lại là nếu lộ thân phận chưa đủ tuổi để vào bar chắc chắn sẽ bị tạm giam, lúc đó đến tận nhà trường hay ba mẹ thì rất phức tạp. Những kẻ làm trong xã hội dù không muốn nhưng cũng phải nhanh chóng rời đi, hòa nhập vào làn người hoảng loạn đang chạy ra khỏi bar.

Di Hân không có hành động gì, chỉ là bàn tay đang mân mê chiếc vòng bạc trên tay. Đôi đồng tử tím quý dị chăm chú theo dõi sự hỗn loạn kia, đáy mắt ánh lên tia phản kích, khóe miệng kéo lên một nụ cười của tử thần, rõ ràng đây là quý bước ra từ địa ngục đẫm máu. Cả con người cô tỏa ra khí chất bá đạo của bậc đế vương, thế giới này chỉ mình cô thống trị!

Cả vũ trường im ắng, không có lấy một bóng người, cảnh vật xơ xác tiêu điều như vừa có cơn lốc tràn qua. Lại càng khiến luồng không khí lạnh lẽo hơn đến sớn gai óc.

Sự ngưng cuồng đến kinh dị từ Di Hân dọa những kẻ ngồi gần cô chết khiếp, tên đầu trọc lúc nãy trên trán đã lấm tấm mồ hôi, chân tay gần như rút hết xương cốt, cả người mềm oặt ra không dám di chuyển. Làm sao hắn không biết? Cô gái kia là bà chủ bí ẩn mà chưa bao giờ xuất hiện của chuỗi casino nổi tiếng hiện nay, hắn là thuộc hạ thân tín nhất cả bang chủ và thông tin từ người bạn làm trong casino đó. Hắn cũng từng nghe phong phanh về Di Hân, nhưng lâu rồi làm hắn quên bống đi mất. Ất hẳn ở đây chẳng ai biết gì về vị này, nhưng hắn thì có chút kiến thức, dựa vào đôi đồng tử mờ ảo kia cũng đủ xác nhận lời bạn hắn rồi.

Bang chủ mà biết hắn chọc giận vào nữ thần của hắn, đảm bảo bang chủ không băm hắn ra thành trăm mảnh mới lạ.

Chết rồi... hần vừa phạm phải tội tày trời!!!

“Đừng giết hần, cô giết hần ta chỉ mang lại phiền phức thôi. Hần là cánh tay phải của bang chủ Roseblack.” Ngay lúc cô đang có ý định dẹp loạn hết mớ hỗn độn này, một giọng nói cực kỳ xa lạ vang lên gần cô, có ý tốt nhắc nhở.

Ki Jong đã xuất hiện. Và Ki Jong và Sam sẽ xảy ra tiếng sét ái tình, tác giả tiết lộ cơ mật cho các độc giả ^^ sớ dĩ Hần giới thiệu Ki Jong ở phần này là do phi vụ ở Wasedes này Ki Jong đóng vai trò rất quan trọng, nên Hần mất khoảng 2 chương để giới thiệu về nhân vật này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bẫy (3)

“Đừng giết hần, cô giết hần ta chỉ mang lại phiền phức thôi. Hần là cánh tay phải của bang chủ Roseblack.” Ngay lúc cô đang có ý định dẹp loạn hết mớ hỗn độn này, một giọng nói cực kỳ xa lạ vang lên gần cô, có ý tốt nhắc nhở.

“Thư cận bã này?” Di Hần nhướn mày nhìn về khoảng không đen như mực, cô không ngần ngại nhìn vào đôi đồng tử đen thuần túy trong bóng tối kia, vẻ mặt lạnh lùng tràn ngập sự thắc mắc. Thư cận bã này là cánh tay phải của bang chủ Roseblack? Một bang mafia nằm trong Tam mafia thế giới? Thế giới này thật lắm chuyện lạ!

Chàng trai biết rõ cô gái này không hề đơn giản, hần là sát thủ bậc nhất thế giới, thoát ần thoát hiện như vậy, chả ai đủ khả năng để phát hiện ra tung tích của hần. Vậy mà cô gái này vừa nghe cái đã liếc ngay vị trí của hần ở đâu, đã vậy còn thần nhiên nhìn hần không chút sợ hãi, con người này không hề tầm thường chút nào.

Đã vậy, hần còn trốn làm gì?

Chàng trai lững thững đi ra ngoài ánh sáng, dưới ánh đèn mờ ảo của vũ trường khiến dung mạo của hần có chút không rõ ràng. Nhìn ra chàng trai này là người châu Á, hơn nữa còn là người Hàn, vóc dáng cao lớn, gương mặt tuấn tú chứa đầy sát khí, toàn thân hần toát lên mùi vị nguy hiểm, lạnh lẽo nhưng treo trên khóe môi là nụ cười nửa miệng. Hần lại gần phía Di Hần, mỉm cười chào hỏi.

“Chào! Tôi là Ki Jong. Cô là người châu Á giống tôi, có thể coi là đồng loại không?” Ki Jong không ngần ngại tiết lộ tên của mình cho Di Hần, ngược lại còn cười đùa một cách vô lại với Di Hần, có lẽ là do cùng là người châu Á nên hần có chút thích thú với cô?

Di Hần lạnh lùng quan sát gương mặt tuấn lãng kia, khẽ nhướn đôi mày thanh tú. Bị cô gái dung mạo như hoa như ngọc này quan sát, Ki Jong phát ngái lên. Người đầu mà chả có chút nữ tính nào vậy?

Chàng trai này rất quen, từ ngoại hình cho tới thái độ. Là người Hàn? Từ khí chất đến cách cư xử đều chứa đựng mùi máu tanh nồng, hơn nữa hơi thở của hần rất mờ nhạt không rõ ràng, sát khí rất nặng, bản lĩnh lại xuất sắc đến vậy? Người đàn ông duy nhất có đặc điểm này chỉ là Vincent Davies, sát thủ xuất sắc đứng thứ hai thế giới hiện nay.

Không nghĩ ra, tên của hần lại là Ki Jong. Cái tên đơn giản lại gần gũi như vậy lại là Vincent Davies.

Xác nhận thân phận của người đàn ông này, Di Hần chẳng buồn trả lời Ki Jong. Cô không chút khách khí đứng lên lướt qua hần một cách hững hờ, để lại một luồng không khí lạnh lẽo như băng.

Ki Jong ngó người ra vì thái độ lạnh lùng hờ hững của Di Hần, không để ý đến hần sao? Hần lập tức gọi với theo bóng dáng mảnh khảnh kia: “Này này, chí ít cô cũng nên cho tôi biết tên chứ!”

Ki Jong trong lòng dâng trào một cảm giác cực khó chịu, lần đầu có người dám bỏ qua nhan sắc của hần, đến một câu chào hỏi còn không có? Đùa hần chặc? Một câu ‘ừ’ cũng không có nốt? Người gì thế này?

“Amy, xin lỗi!!! Ta thực lòng mong người tha lỗi, ta không có ý để người gặp phiền phức thế này, người cứ đánh đập nhưng đừng nói gì với ba. Ba sẽ giết ta mất!!!” một bóng dáng nóng bỏng chợt lao đến phía trước cản đường Di Hần cuốn theo một cơn lốc. Giọng nói sợ hãi vô cùng, gương mặt công chúa băng lãnh kiêu ngạo đang bày ra vẻ tội nghiệp tím lất tay Di Hần xin lỗi liên hồi.

Vì Sam chỉ diện một cái đầm hai dây khoét sâu mà bạc ánh kim, có thể miễn cưỡng che đi cơ thể hấp dẫn, lúc này đang hơi cúi người xuống bám lấy tay của Di Hần tạo nên tổng thể không mấy ăn nhập cho lắm.

À! Hóa ra tên Amy. Ô nhưng mà cô nàng kia có chút quen mắt, chẳng phải cô ả đồng đánh vừa cãi nhau tay đôi với Ki Jong sao? Hần định bụng tìm cô ta đòi nợ, vậy mà tự mang thân đến cho hần rồi. Ki Jong nhếch lên một nụ cười thích thú, chân nhắc định tiến về phía hai người phụ nữ.

“Dọn đi, về trước. Lần sau không có nữa đâu!” Di Hân chỉ lạnh lùng nhìn cô nàng nước mắt nước mũi tèm nhem đang bám vào mình, liếc phía gương mặt xinh đẹp ấy bằng ánh mắt nhàn nhạt rồi bước ra bên ngoài. Đêm nay cũng đủ khiến cô mệt mỏi, cô vốn không thuộc về loài người mà!

Sam chỉ chờ có vậy, vội vã buông tay ra hôn chặt lên mặt Di Hân một cái rất kêu. May sao cô dùng son lì, không nếu dấu son in trên mặt Di Hân sẽ khiến cô bị lộ da mắt. Di Hân khẽ nhủ may, may rằng người bám vào cô đây là Sam, nếu là kẻ khác cô đã sớm tặng cho người đó một kim độc rồi.

Chờ bóng Di Hân khuất dạng, Sam mới có thể thờ phào một cách nhẹ nhõm.

“Hóa ra, cô cũng chỉ được vậy!” bỗng có tiếng giễu cợt Sam từ phía sau.

Cái giọng nói này.. Sao quen thế?

Sam giật mình quay người lại, cái vẻ mặt tuần lẳng đậm chất Á, cái áo somi trắng ướt đầm một mảng, một màu đỏ chói mắt của rượu vang đập vào ánh mắt ngỡ ngàng của Sam. Tên chết tiệt vừa cãi nhau tay đôi với cô ở WC Nam phải không?

Ôi trái đất này.. tròn đến vậy? Xét cho cùng chuyện đó là cô sai, ai đòi cầm rượu vào toilet nam bao giờ? Va vào người ta rồi còn làm đổ rượu, không biết xin lỗi lại còn sẵn sàng gân cổ lên cãi cho đúng thì thôi. Cô tưởng rằng hân và cô không quan hệ gì, chẳng qua chỉ là vô tình, sau này ắt hẳn không đụng độ. Ai ngờ hân lại ở đây?

Lúc này Sam mới quay cuồng với lũ bạn học cùng trường, say không biết trời đất ở đâu, hoàn toàn quên mất việc cô có dẫn theo Di Hân. Hứa với cô ấy rằng ở lại chờ cô một chút, cô đi có việc. Vậy mà quên bồng mất..

Nếu không phải xảy ra sự ồn ào ngoài kia chắc cô thực sự không nhớ ra Di Hân. Hơn nữa nhìn vào tình trạng của hai tên này, là cô ấy ra tay! Kiểu làm phát giữa mi tâm tuyệt đường sống chỉ có Di Hân chứ à?

Lần này là do lỗi của cô, cô biết rõ Di Hân chả bao giờ ra ngoài hay tiếp xúc với mọi người. Vậy mà cô lại để cô ấy một mình ngoài này gặp phiền phức, xảy ra bao nhiêu chuyện chạm tới điều cấm kị của cô ấy. Cô là bạn kiểu vậy sao...?

“Sao thế? Gặp tôi xúc động quá nên đỡ à?” Vì cách Sam một quãng lại thêm ánh sáng của bar không rõ ràng, Ki Jong không biết về mặt với vô vàn biểu cảm của Sam là gì, chỉ thấy biểu cảm đờ đẫn của Sam có chút buồn cười, hân lại tiếp tục dờ cái tài miệng lưỡi sắc bén của mình để chọt chém Sam.

“Hừ! Xúc động cái con khỉ! Anh tốt nhất cút cho xa chút, ngứa mắt!” Sam bực mình quay ngoắt sang đay nghiến Ki Jong, cô theo đường Di Hân vừa đi, phát mái tóc bạch kim nổi bật về phía sau, lập tức đi ra ngoài để Ki Jong lại một mình.

Ki Jong lặng lẽ nhìn theo bóng dáng quyến rũ kia, khẽ nhếch khóe miệng. Có chút thú vị! Nếu có cơ hội gặp lại, làm bằng hữu cũng nên?

Hắn lui về màn đêm, thoát ần thoát hiện. Thoảng chất đã biến mất như quý vậy..

Ki Jong ngồi trên ghế xoay về bất cần, trên tay xoay xoay vài tập tiền đô la, về điển trai đậm máu của hân dọa người đàn ông trung niên đối diện run rẩy, không dám động đậy gì chỉ cúi gằm mặt xuống. Khóe môi mỏng của hân nở nụ cười chết chóc với người đàn ông trước mặt.

“Chắc chứ?”

“Chắc!” người đàn ông đó nghiêng rặng, hai tay bám chặt vào đùi của mình, ánh mắt quyết tâm nhìn Ki Jong với ánh mắt phản nộ không điểm dừng. Đường như muốn Ki Jong gửi cho kẻ hân muốn truyền tải tới.

“Thành giao, ngày mai ông sẽ thấy!” Ki Jong đứng dậy, hờ hững để lại một câu rồi đi mất, thật không hiểu hân là người hay ma nữa, tại sao lại đi nhanh đến thế?

Ki Jong hân là sát thủ đứng đầu thế giới, tên thường gọi là Vincent Davies. Hân xuất thân từ quý tộc Hàn Quốc, nhưng trong một lần lưu lạc đã mất tích, chỉ nhớ được mỗi cái tên ‘Ki Jong’ vì trên cổ của hân có đeo một chiếc vòng bạc có hình của hân cùng tên được khắc bên trong. Hân được nuôi dạy bởi một tổ chức sát thủ, có những kỹ năng vô cùng nhạy bén, đưa hân tới vị trí sát thủ đứng thứ hai thế giới người người sợ hãi.

Danh tiếng phong phú là vậy nhưng cuộc sống thường ngày của hân vô cùng tẻ nhạt. Hân có những chuyến đi chóng vánh khắp năm châu bốn bể, gặp gỡ vô vàn người nhưng chưa từng một ai để lại cho hân một ấn tượng sâu sắc. Suốt bao nhiêu năm qua vẫn vậy, hân chưa từng có ý định tìm gia đình của mình, cũng chưa từng có ý định làm một gia đình, một mái ấm. Những kẻ cần đến hân tự khắc có cách tìm ra tung tích của hân, hân nhận yêu cầu của người đưa tiền, xong xuôi rất sòng phẳng.

Ki Jong có quan hệ rất chặt chẽ với các tổ chức quan trọng của thế giới, đặc biệt là PNER, hân có thể được coi là sát thủ quan trọng nhất với PNER, chiếm giữ vị trí chủ chốt mà PNER không thể vắng hân. Và hân là một phần giúp cho PNER được một vị trí quan trọng của thế giới.

Cuộc sống trước kia của hân vốn nhạt nhẽo như vậy, nhưng sau cuộc gặp mặt tình cờ tại bar X ấy, cuộc đời hân đã có những chuyển biến tốt đẹp. Cảm xúc mà hân đánh mất từ đời nào đã tìm lại được nhờ hai con gái ấy. Thế nhưng sát thủ máu lạnh là thế, nhưng cuộc đời này có hai người con gái khiến hân đặt vào tầm mắt mà bảo vệ gắt gao.

Amy và Sam.

Họ là những người bạn, bằng hữu duy nhất mà hân có trên cõi đời này. Họ sống thật, họ chưa từng giả tạo hay lợi dụng hân. Cả cuộc đời này hân đã hứa rằng dù có dùng toàn lực, hân cũng sẽ phải bảo vệ cho hai người này thật chu toàn.

“Làm bạn chúng tôi? Anh muốn?”

“Tên chết tiệt kia, lại đây ngồi. Ba chúng ta bàn chuyện gia đình.”

“Ki Jong, sau này chúng ta mãi mãi là bạn tốt nhé!”

“Ki Jong, mặc dù ghét anh nhưng tôi cảm ơn anh vì dù thế nào vẫn bên cạnh chúng tôi.”

“Ki Jong, sau này gặp lại!”

“Ki Jong, bạn tốt..!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Bẫy (4)

Di Hân mỉm cười dịu dàng, gặp lại Ki Jong cô rất vui. Ki Jong xuất hiện ở đây, giúp cô bớt đi một nỗi lo.

Và lại lâu không gặp chàng trai này có vẻ lớn hơn chút thì phải? Đâu rồi cái bộ dạng quần áo bụi bặm của thanh niên, đâu rồi cái thái độ lấc cấc? Kề ra cô cũng hơi lạ lẫm vì tính cách kỳ quái của Ki Jong, còn nhớ lần đầu tiên gặp hân để lại cho cô ấn tượng là mang hơi thở đậm mùi máu tanh, nguy hiểm bao trùm khắp. Xuất hiện với somi trắng cùng quần áo rất chỉnh tề, ai ngờ thân quen rồi mới biết đó là hình tượng của hân trước khách hàng để cố tỏ ra vẻ chỉnh tề, còn thực ra tên nhóc này ưa diện kiểu quần áo hàm hồ, xê ngang xê dọc. Hồi ấy, cô vô cùng nhức mắt với gu thời trang đối lập của Ki Jong, lúc nào cũng nhìn hân bằng nửa con mắt. Thế nhưng giờ đã gần một năm rồi, hân biến mất không chút tung tích, giờ quay lại với khí chất trầm ổn hơn, không còn vô tư để cái hơi thở chết người kia tùy ý nữa.

Hiện tại, cô vô cùng hài lòng. Một phần vì thế này, cô lại càng yên tâm hơn nữa trong phi vụ nguy hiểm này.

Thấy Di Hân cứ nhìn chăm chăm hân với ánh mắt mù mịt, Ki Jong thoáng chút ngại ngùng khi đối diện với đôi từ mâu kia. Vội đánh trống lảng:

“Sam, cô định tóm lấy Amy đến bao giờ?” Ki Jong liếc Sam đang bám lấy Di Hân không ngừng, lại dùng cái giọng đầy nghiến Sam. Hành động của hân có chút kỳ lạ, rõ ràng mệnh hoạt động khiến người khác chán ghét, vậy mà lại đưa tay lên gỡ đầu? Hân đang ngượng sao?

Sam liếc xéo Ki Jong cái biểu cảm giả tạo của hân, lúc này cô mới buông Di Hân ra. Tóm lấy bả vai của Di Hân, gương mặt xinh đẹp vạn phần của cô hớn hờ:

“Amy, chào mừng người quay lại. Mau vào nhà, ta đã sắp xếp như cũ cho người rồi.”

Di Hân nhìn Sam, khoe mỗi xinh đẹp về lên một nụ cười dịu dàng.. quyền rũ đến mê người, khẽ gạt đầu. Dù chỉ là một biểu cảm lạnh nhạt, nhưng Sam biết Di Hân đang cảm ơn mình, bạn bè bao năm đến cái biểu cảm đơn giản như thế cô không nhìn ra cô còn là gì?

Thực ra Wasedes này bộ ba Amy, Sam và Ki Jong đã từng đến du ngoạn. Cả ba người họ đều ở dinh thự nhà Taylor này, lần đấy Ki Jong có phi vụ làm ăn lớn ở đây nên hân tạt qua đây mượn chỗ nghỉ dưỡng. Còn Amy và Sam qua đây du lịch, thả lỏng tinh thần. Cả ba người họ đều có những kỉ niệm vui không kể xiết tại đất Wasedes này, đều không muốn khoảnh khắc quý giá ấy trôi đi nhưng.. rất tiếc thời gian chẳng bao giờ dừng lại để chờ đợi một ai cả. Vì thế nên tình bạn này, cả ba đều trân trọng, chưa bao giờ để nó tuột khỏi tầm với.

David đứng một bên dường như đã bị lãng quên, đôi mắt tinh tường liếc nhìn ba người thanh niên này. Khóe miệng mỉm cười, có chút vui mừng. Cái thế giới này.. vẫn còn tồn tại tình bạn trân quý ư?

Thư phòng rộng rãi thoáng đãng, bao phủ một màu vàng ấm áp. Cửa sổ duy nhất nằm sau bàn làm việc, dịu dàng hắt ánh nắng buổi sớm giữa cái trời đông lạnh giá. Xung quanh chứa đựng nhiều kệ sách kín cả căn phòng, duy nhất chỉ có bàn làm việc màu nâu đậm ở chính giữa căn phòng, cùng bộ sofa cùng tông đặt phía trước bàn làm việc.

Lúc này Di Hân cùng David đang yên vị trên đó, hai người ngồi đối diện nhau. Về mặt ôn hòa cùng nghiêm túc, cả hai người cầm một tập tài liệu, cùng nhau bàn luận.

“Amy, con cần gì nữa không?” David với về phong độ của tuổi trung niên, đôi đồng tử xanh biển dịu dàng âu yếm hỏi Di Hân. Đứa con gái nuôi này của hân, từ trước đến nay hân luôn vô cùng hài lòng. Còn trẻ tuổi đã tài giỏi như vậy, nếu ân nhân không thể quay lại, hãy để hân chăm sóc đứa con này.

“Không đâu bố. Con nghĩ vậy là đủ rồi, hơn nữa chuyến đi này con thấy rất bất an. Nếu thực sự con có mệnh hệ gì, mong bố giúp con lo chu toàn mọi việc.” Di Hân khẽ cắn môi nói với người bố nuôi này, đôi từ mâu lạnh lẽo thường ngày lúc này chỉ tràn ngập sự run rẩy không an tâm. Chỉ trước mắt David cô mới dám để lộ biểu cảm bất an đấy, dù thế nào David là bạn của ba cô, mà cô đối với David là tình cảm của một con gái nhỏ bé cần được cha bảo vệ.

“Con yên tâm, nhưng đừng nói gở như vậy. Con rất giỏi, phải quang minh chính đại trở về rồi ngồi lên vị trí đương nhiệm chứ? Con phải tự tin vào bản thân thì mới làm cho ba mẹ tự hào chứ?” David cười ấm áp, hân rất tin tưởng vào Di Hân. Từ trước tới nay hân luôn hài lòng với cô, hân chắc chắn rằng cô sẽ trở về.

Di Hân chăm chú quan sát biểu cảm của David, cô mỉm cười như một đứa con gái nhỏ, vui sướng khi được ba động viên. Tim cô lúc này, ấm áp vô cùng.

‘Ngài đến chưa?’

‘Ta đến theo sự sắp xếp của cô rồi, đúng như cô nói, từ tối hôm qua mấy lão già ấy đã hạ thủ. Bắt đầu vận hành cơ quan bí mật, để đưa các cô vào vòng. Nhớ phải nắm chắc sự an toàn cho cô ấy.’

‘Rõ’

Kỳ Tuyết mở khung chat nhỏ nói chuyện với người kia, vẫn là người vô danh lần trước. Ánh sáng mờ ảo chiếu từ màn hình laptop lên gương mặt thanh tú của cô, đầu lông mày nhíu chặt tỏ ý rất tức giận. Cô khẽ nắm chặt bàn tay, lăm lăm chửi rủa mấy lão kia. Mẹ kiếp! Gì mà cơ quan bí mật? Các người định chôn sống chúng tôi ở đây sao?

Theo tư liệu mà Di Hân nói cho cô biết thì dưới lòng đất của Wasedes có một mê cung. Mà cửa chính của mê cung ấy đang nằm dưới khách sạn Locatta, ngay chính giữa trung tâm của Wasedes. Tường tượng nổi cái khách sạn Locatta đẹp đến mê người ấy, thu hút ánh nhìn của người ta ấy, kiến trúc tinh tế vô cùng ấy lại là nơi chứa đựng từ huyết của thế giới sao? Là nơi địa ngục trần gian sao?

Bao sao mấy lão ấy mặc dù trong lòng rất muốn giết ngay Di Hân đi để đỡ vương mắt, mà vẫn cứ chần chừ chưa chịu động thủ. Lại còn bày đặt họp rồi mất công mời Di Hân qua đó, may mắn hơn nữa lại thêm cả chủ nhân Trần gia, một mẹ đánh bắt cả hai con cá mập. Còn gì hạnh phúc hơn? Mấy tên đó chỉ cần ngồi và chờ thành quả, thế là xong. Kế hoạch thật hoàn hảo! Cái bày cũng thật đẹp!

Kỳ Tuyết vẫn cứ tưởng rằng mấy lão ấy lại đặt bom, xong cho nổ cái là xong. Cô lại thắc mắc cho dù có bom nhưng đó dù sao cũng là khách sạn Locatta, trung tâm của Wasedes thì không sợ ảnh hưởng đến người dân hay sao? Hóa ra là có cái bày vô cùng hoàn hảo ở đó rồi, thật chu toàn.

Cho dù Nguyễn gia không tìm thấy Di Hân rồi cho nổ bom chỗ đó thì sao chứ? Ngay giữa trung tâm của người dân mà lộ liễu nổ bom sao? Dù không sợ chính phủ nhưng Nguyễn gia sẽ phải giải thích với hội đồng thế giới như thế nào? Đó chẳng phải cái cơ để PNER lấy tiêu diệt Nguyễn gia sao?

Hơn nữa, ngay bên dưới ấy, đã là mê cung thì dĩ nhiên rất khó đỡ, khác hoàn toàn với các mê cung khác là mê cung này được phân thành nhiều cửa và nhiều tầng. Và một cửa của mê cung này nối liền với lò từ huyết của cái trung tâm đào tạo sát thủ kia. Năm đó trong vài ngày chật vật dưới lòng đất, Di Hân cùng Liam đã khám phá ra được một phân bí mật của mê cung này.

Chỉ là một cửa của mê cung kia đã khủng khiếp, bao quát toàn bộ mê cung thì nó sẽ kinh dị đến mức nào?

Mười năm về trước - năm Di Hân tám tuổi, có bảy mươi tám người tham gia vào khóa ấy. Ngày đầu tiên, tất cả nam lẫn nữ không chừa một ai bị ném vào trong một mê cung dưới lòng đất. Tất cả đều bị cắt đứt hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Trước khi bị đưa vào, mỗi người đều được phát một chiếc balo, trong đó chỉ có duy nhất ba túi lương khô và bốn chai nước lọc cỡ nhỏ. Không những thế chỉ có duy nhất một chiếc đèn pin đã gần hết điện, một con dao gọt hoa quả cực kỳ sắc nhọn. Cùng với ba bình ôxi dưỡng khí cỡ nhỏ.

Còn lần này, Di Hân sẽ xoay sở thế nào?

Lần ấy sống dở chết dở vì sự hiểu biết còn non nớt. Mục tiêu duy nhất hai chữ SỐNG CÒN của bảy mươi tám con người số phận khác nhau. Tất cả đều chỉ có thể ‘dẫm đạp lên nhau’ mà sinh tồn. Tình người, nhân từ? Họ còn sao? Nếu còn sẽ không tiếc tặng cho đồng đội một nhát dao chí mạng để làm mồi, sẽ không sẵn sàng để đồng đội rơi vào bẫy mà hăm hại, sẽ không làm đủ mọi điều để giành được quyền ưu tiên, tất cả đều trở thành con quỷ khát máu, không còn chút tình người.

Lần này, cô có phải đối diện với bóng đen ấy một lần nữa không?

Sẽ còn Liam ở bên cạnh cứu vớt cô nữa không?

Sẽ không! Cô chỉ có thể tự dựa vào sức lực của mình. Chờ đợi người khác đến cứu giúp, đến bao giờ?

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Bẫy (5)

9AM, khách sạn Locatta – thành phố Locatta, Wasedes.

Không hổ danh là trung tâm của Wasedes, Locatta là một thành phố có quy mô vô cùng sa hoa, bất kể ban ngày hay ban đêm đều chói mắt. Ban ngày nhìn qua nhìn lại vô cùng tinh tế, khiến người khác không khỏi trầm trồ khen ngợi về kiến trúc tráng lệ này, ban đêm thì lại là giống một hộp đêm rộng lớn nguy nga, như một biểu tượng thể hiện sự giàu có của đất nước.

Người lần đầu bước vào thành phố này, chỉ có thể ồ lên kinh ngạc vì công trình, kiến trúc ở đây quá tuyệt diệu. Dòng người đông đúc của trung tâm Wasedes, đi giữa màu nắng xinh đẹp ai nấy đều toát lên vẻ cao quý, mặt mày vui tươi như hãnh diện về nơi họ sống, về đất nước của họ. Mà đâu biết.. thực chất cái đất nước tươi đẹp này đã mục rữa từ bao giờ?

Bên ngoài của khách sạn Locatta đều đông đảo du khách trong và ngoài nước, xếp hàng dài từ bên trong tới ngoài đều ngay ngắn, có trật tự. Những tiếng ồn ào, náo nhiệt từ người dân cũng đủ dập tan đi cái lạnh lẽo mùa đông ở Wasedes.

Vì đây là cuộc họp mật, nên mọi hoạt động của khách sạn vẫn diễn ra như mọi ngày để tránh khiến các thế lực trên thế giới chú ý.

Chiếc xe BMW màu xám bạc lạnh lùng dừng ở cửa chính của khách sạn. Di Hân bước ra khỏi như một du khách bình thường, cô khoác bên ngoài là một chiếc áo lông đắt tiền, phối cùng quần da và áo len cổ tròn, mái tóc màu nâu dịu dàng của cô được vấn lên để lộ chiếc cổ trắng ngần, gương mặt tinh xảo che dấu bằng lớp kính râm to bản, bên dưới đeo đôi boots màu đen đến cổ chân. Tạo thành một tổng thể vô cùng hoàn mỹ. Nhìn qua trông cô giống một nàng thiên kim tiểu thư kiều kỳ? Nếu không phải khí chất bá đạo của bậc đế vương từ cô không che dấu kia, cô đã nhập vai thật hoàn hảo.

Di Hân bước ra rất nhẹ nhàng nhưng vẫn khó tránh khỏi việc thu hút ánh nhìn từ người khác. Cô vừa bước ra đã khiến mọi người một phen hoảng hồn, thoáng chốc sự xuất hiện của cô đã khiến không khí náo nhiệt ở đây tĩnh lặng đến đáng sợ. Ai cũng ngẩng người ra nhìn chăm chú vào cô gái xinh đẹp thuộc hàng cực phẩm vừa xuất hiện, mặc dù không thể nhìn thấy rõ mặt cô gái, nhưng bấy nhiêu đó là đủ rồi, mỹ nữ xinh đẹp.

Di Hân nhanh chóng lui vào khách sạn, thoát khỏi những cái nhìn chăm chú vô cùng nóng bỏng. Cô đi theo sự chỉ dẫn của tiếp viên nữ, đi vào phòng kín đã được chuẩn bị cho cuộc họp. Di Hân đi sau cô tiếp viên, cùng Kỳ Tuyết và Ki Jong theo sát, cả bốn người bước đi trên hành lang lạnh lẽo, phủ một màu phi thủy trong suốt. Cả đường đi, chỉ vang tiếng giày cao gót càn cạch của phụ nữ.

“Mọi người đang ở bên trong chờ ngài, xin mời!” cô tiếp viên xinh đẹp khẽ gập người cúi chào Di Hân, tay trái của cô gái đưa ra làm tư thế mời.

“Hai người có vào?” Di Hân quay qua hỏi Kỳ Tuyết và Ki Jong theo sau mình từ nãy. Cô tiện tay kéo chiếc kính xuống, để lộ gương mặt tuyệt mỹ khiến cô tiếp viên kia ngẩng người phất chốc..

“Lão đại vào trước, thuộc hạ và cậu Ki cần chuẩn bị kĩ càng hơn.” Kỳ Tuyết lắc đầu, liếc qua gương mặt điển trai của Ki Jong rồi nhìn Di Hân từ chối.

“Nhớ theo sau!” Di Hân quay người đi vào trong, không nói gì nữa.

“Vâng!”

Vừa bước vào trong, cô tiếp viên đóng ngay cửa vào có chút hấp tấp vội vàng. Kỳ Tuyết và Ki Jong đứng bên ngoài không chú ý nhiều như thế, hai người nhanh chóng rời đi.

Ở phía bên ngoài khách sạn, có một người đàn ông sở hữu vóc người cao lớn chạy sòng sọc vào sảnh như ăn cướp. Hắn vội vã lao đến quầy tiếp tân, dùng giọng hỗn loạn của mình hỏi rất hấp tấp:

“Cái kia... cái người...” người đàn ông định hỏi điều gì đó chợt ngẩng người ra, hắn biết nói gì để tìm cô đây? Kỳ Tuyết chết tiệt, lại không cho hắn một địa chỉ cụ thể hơn? Rõ ràng là hắn trước khi tới đây đã phải sắp xếp công việc ổn thỏa để chuyên tâm vào việc thực hiện trách nhiệm của mình, nào ngờ vừa tới đã có náo nhiệt buộc hắn phải đi dẹp loạn. Hơn nữa hắn đã dặn dò Kỳ Tuyết là phải cẩn thận, hắn lo lắng rằng mình đã đến muộn, cửa vào ở ngay dưới căn phòng đó thôi, không khéo cô ấy rơi vào bẫy rồi.

Nhân viên ở quầy tiếp tân khẽ nhủ thầm nhìn người đàn ông này, khẽ liếc mắt đến cô gái tiếp viên đang đi lại đây cách đó không xa.

“Thưa ông.. ông tìm ai sao?” cô tiếp viên xinh đẹp hỏi nãy từ đâu đến chợt đứng cạnh người hắn, gương mặt tươi như hoa dịu dàng hỏi thăm. Hắn là hôm nay cô ăn phải gì mà vận may tốt đến vậy? Từ sáng tới giờ toàn được gặp mỹ nam mỹ nữ, mà ai cũng thuộc hàng cực phẩm, cô âm thầm cảm tạ trời đất.

Người đàn ông có mái tóc mà bạch kim sáng chói, vầng trán cao rộng như có thể che cả bầu trời, đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp vô cùng, sống mũi cao ráo, bờ môi bạc mỏng quyến rũ. Hắn có gương mặt đẹp đến thất điên bát đảo, thế nhưng nhìn qua ngũ quan tinh xảo tưởng như ôn hòa ấy, có chút lạnh lẽo đến run rẩy cả người. Trên người chỉ mặc một chiếc áo somi màu đen tuyền, bên dưới là quần âu kết hợp cùng giày tây, chỉ là vừa rồi hắn chạy vào

đây như bị ma đuổi nên có chút xộc xệch.

Về phần Di Hân, ngay từ đầu khi vừa bước vào cô đã cảm thấy có gì đó lạ lẫm, cô cảm thấy sự bất an của cô càng tăng cao.

Không có một bóng người?

Căn phòng rộng lớn có chiếc bàn họp trải dài, xung quanh chỉ vài chậu cây cảnh, cửa kính rộng lớn nhưng được đóng chặt, hai chiếc điều hòa nhiệt độ khê phả ra hơi ấm.

Ừ? Mùi hơi lạ.

Một mùi hương khó chịu xộc vào mũi của cô, với một con người bị dị ứng với tất cả mùi hương như Di Hân thì đây chẳng khác nào tra tấn cô cả. Một cảm giác lạnh buốt sống lưng truyền tới, khiến sự không an toàn của cô càng tăng thêm. Rõ ràng phòng họp này rộng, hơn nữa có bật điều hòa nhiệt độ, xét qua thì phòng khá thoáng, vậy mà cô cảm thấy rất bí bách?

Rút kinh nghiệm từ vụ độc tố lần trước, cô không thể xem nhẹ biểu hiện kỳ lạ này, hơn nữa so với lần trước lần này còn rõ ràng hơn rất nhiều.

Thoáng chốc.. cô đã hiểu tất cả chuyện gì xảy ra với mình. Không ngờ cô lại mắc vào bẫy, một cái bẫy sơ sài và lộ liễu đến vậy.

Đôi đồng tử tím lạnh leo tới sầm lại, từ sâu bên trong con người cô bùng nổ một cơn thịnh nộ từ trước đến nay chưa từng có. Không hiểu tại sao mắt của cô, một màu tử mẫu thuần túy trong nháy mắt vỡ tan biến đổi thành huyết sắc, đỏ đậm đến sặc mùi máu tươi một cách tanh nồng.

Đây không phải lần đầu cô tức giận, nhưng riêng lần này thôi.. cơn mãnh thú đáng sợ trong cơ thể cô đã thực sự thức dậy. Việc để bản thân vượt ra khỏi khuôn mẫu đã tạo, vì phạm trực tiếp đến điều cấm kỵ tuyệt đối nhất của bản thân đã phá mất phong ấn, đánh thức con quái vật ngủ sâu trong cơ thể từ lâu rồi. Di Hân thực sự không dám nghĩ tiếp, cơn mãnh thú trong cơ thể cô tỉnh dậy rồi, sẽ thế nào?

Không được, cô không thể để bản thân mình lộ ra con người thật sự. Tuyệt đối không được! Từ Huyết tỉnh dậy, thế giới này sẽ đảo lộn!!!

Cô liền xoay người với về mặt hoảng hốt, định mở cửa kêu Kỳ Tuyết và Ki Jong. Nhưng...?

Bóng tối ập đến khiến cô không kịp trở tay, một khoảng không ngay bên dưới chân của cô, hút ngay cả thân thể Di Hân xuống phía dưới. Luồng khí lạnh lẽo bao trùm cả cơ thể.

Từ mâu... trong đáy mắt chỉ có sự tuyệt vọng. Cô bất giác đưa tay lên nắm chặt lấy chiếc vòng bạc, vội vã ấn nút khởi động điều gì đó.

Sau đó, cô chỉ thấy mình đang rơi tự do.. rồi ngất lịm đi.

“Con mời vào bẫy. Hahaaa...”

“Không ngờ ả và hẳn lại dễ dàng rơi vào thế bị động như thế, vậy mà giới giang sao?”

“Chúng ta chỉ cần ngồi chờ mỏ vàng vào tay thôi!”

Tiếng cười ghê rợn vang vọng cả căn phòng, tiếng thảo luận rôm rả khiến người khác dựng tóc gáy. Tưởng như đã sắp đặt đầu vào đấy nên đang đắc ý ngồi tự luyến với nhau, chúng không hề ngờ tới.. việc mà chúng tưởng rằng nắm chắc phần thắng trong tay, lại đánh thức một con quái vật.. có thể huyết tẩy cả thế giới này!

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nhân Cách Thứ Hai – Tử Huyết

Con đau trong sự mơ màng truyền tới, “Di Hân” đau đớn khẽ kêu một tiếng. Cô chớp mấy mi mắt, như cố muốn làm cho nó nhìn thật rõ chuyện gì đang xảy ra ở đây..

Cái quái gì thế này? Tại sao cô lại ở đây? Một nơi tối tăm lại dơ bẩn thế này? Mặc dù nhớ rằng lần cuối cô còn nhận thức, thì vẫn chưa rời khỏi nơi tanh nồng mùi cá đó. Chẳng nhẽ Từ Mâu vẫn chưa rời khỏi cái nơi này?

Xung quanh “Di Hân” chỉ là một màu đen bao trùm, bốc mùi ẩm ướt rất khó chịu, lại còn rất nhiều bụi bẩn. Mặc dù không có ánh sáng, nhưng nó không

hề làm gì ảnh hưởng đến thị lực của cô cả, hơn nữa nơi này.. nhiệt độ lạnh hay nóng lại không hề làm gì đến người có dòng máu đặc biệt như cô.

Khẽ lắc đầu để giảm cơn choáng váng, “Di Hân” chống tay xuống mặt sàn lạnh lẽo để đứng dậy. Không ngờ rằng.. mặt sàn lạnh lẽo? Với làn da nhạy cảm của mình, cô thấy mình đang đè lên một người đàn ông thì có.

“Di Hân” loạng choạng đứng lên, đôi tay cô quơ quơ trên người mình để chỉnh đốn trang phục, đưa tay lên để thả búi tóc đã xiêu vẹo trên đỉnh đầu. Có lẽ đã lâu rồi không xuất hiện, lại vừa tỉnh dậy nên có chút không thích ứng với cơ thể này nên vừa đứng dậy cô đã mất thăng bằng, ngã nhào về phía sau và rơi vào lồng ngực rắn chắc của ai đó.

Cảm thấy rằng nhiệt độ cơ thể của người này nóng bỏng tay, cái ôm của hắn thôi cũng khiến người thường đỏ mặt hời hợt. Cô đứng lạng tại chỗ, bờ môi xinh đẹp mở miệng, tỏ ý khó chịu:

“Bỏ ra được chứ?” giọng nói lạnh lẽo.

“Nếu em muốn.” tên kia dịu dàng trả lời, nhận ra trong giọng nói của hắn có chút cung chiêu. Mặc dù hắn đang đang trong bóng tối, nhưng hắn vẫn nhận ra đó chính là người hắn yêu. Dù cô có tan đi đâu hay biến thành hình dạng gì, hắn vẫn nhận ra cô, hơi thở quen thuộc kia, bóng hình mờ ảo có mái tóc màu bạc lạ lẫm, nằm gọn trong lòng hắn đây.

Gì chứ? Hắn quen biết cô sao?

Không ngờ vừa thức tỉnh đã gặp người quen, “Di Hân” cô phải xem mặt của hắn.

Nghĩ trong đầu là như vậy, “Di Hân” mang thờ sự tò mò quay về phía sau. Chăm chú quan sát người đàn ông này.

Ồ! Rất đẹp trai! Mái tóc màu nâu khê lung lay, đôi mắt màu đen sâu hút, sống mũi cùng bờ môi bạc mỏng quyến rũ, đây là một gương mặt làm điên đảo chúng sinh, đẹp không còn từ gì để diễn tả. Cỡ như hắn làm diễn viên điện ảnh cũng được. Đôi từ huyết nhìn người đàn ông này một cách kỹ lưỡng, cô không chút ngại ngần quan sát hắn từ đầu cho tới chân. Khóe miệng còn tỏ vẻ thích thú, vô lại mà chếp miệng vài cái.

“Tôi nói anh đẹp trai nè, anh tên gì thế?”

Khắc Duy ngay từ lúc nhìn thấy “Di Hân” quay người lại nhìn hắn đã nhất thời hóa đá, vậy mà hắn giờ lại nghe thấy một câu hỏi với giọng điệu như mỗ nữ khiến hắn thót tim.. là Di Hân sao?

Di Hân có đôi từ mâu quý dị lúc nào cũng phủ một lớp sương mù, nhìn vào sâu đáy mắt cô cũng chỉ là vực sâu không đáy khiến người khác không thể nhìn thấu tâm can của cô. Tại sao.. đôi mắt của “Di Hân” lại có màu đỏ, phát sáng rực trong bóng tối như thế? Đôi từ huyết ấy khác hoàn toàn với từ mâu, nó sáng rực như ánh mặt trời vậy.. nhìn vào đôi mắt ấy người khác chỉ cảm thấy nó rất chói mắt, càng nhìn càng không thể chịu đựng được, đôi mắt ấy làm cho chủ nhân của nó như một ngọn lửa đủ để thiêu đốt đối phương.

Mái tóc màu bạc kết hợp cùng từ huyết, dung nhan mỹ miều quen thuộc mang đến một Di Hân khác lạ mà hắn chưa từng được biết.

Vẫn gương mặt quen thuộc, vẫn bóng dáng mà Khắc Duy ngày nhớ đêm mong. Nhưng tại sao.. cô lại khác quá vậy?

Thấy người đàn ông tuấn mĩ này dờ dẩn khi nhìn mình, trong lòng “Di Hân” cười trộm.. hắn cũng thấy mình quá đẹp đi?

“Anh đẹp trai..” cô mỉm cười tỏa nắng, nụ cười ấy lại càng khiến cô chói mắt hơn, cô nhìn chăm vào cổ của hắn thấy mắt lướt qua tia ham muốn, có chút đùa cợt.

“Hả.. à.. à.. tôi tên Ethan.” Khắc Duy ngờ nghệch bừng tỉnh, liền nói tên của mình cho cô.

“Ồ! Ethan, rất vui được biết anh. Gọi tôi là Rose.” Rose mỉm cười xinh đẹp, mí mắt của cô cong lên tạo thành hình bán nguyệt. Làn tóc mềm mại màu bạc khê rủ xuống bờ vai mảnh khảnh, hình ảnh này của Rose này chẳng khác nào câu dẫn người khác phạm tội cả.

Rose? Cười?

Khắc Duy thực sự bị chấn động, tại sao lại là một con người hoàn toàn xa lạ trước mặt hắn thế này? Không lẽ đây không phải Di Hân?

Một con người quanh năm lạnh lẽo, xung quanh cô chỉ có âm hàn. Bao phủ một lớp băng lạnh, không ai dám gần.

Một con người tỏa sáng rực rỡ, cả hơi thở mang đậm sự nóng bỏng của mặt trời. Mái tóc màu bạc như được ánh sáng lại càng phát ra màu sắc thu hút hơn. Cô lại cười mở thân nhiên như này?

Không lẽ trên đời có người lại giống nhau như vậy? Ngoại hình y đúc như nhau, không sai lệch đi đâu?

“Ethan. Tôi cũng từng mắc kẹt ở đây rồi, chỉ là lần ấy không ngờ vừa thức tỉnh lại gặp một con nhân ngư tanh tươi. Nó lại quấn lấy một chàng trai quá đẹp khiến tôi không thể cầm lòng, đành phải ra tay cứu hắn, không ngờ hắn lại là người quen của tôi. Còn anh thì sao? Cũng bị nhân ngư quấn lấy bắt xuống làm phu quân sao?” Rose cười cười đùa cợt Khắc Duy.

Khắc Duy hóa đá lần ba, có lẽ hắn cần phải tự nhủ bản thân đây không phải Di Hân của hắn. Người con gái này chỉ có ngoại hình giống cô ấy mà thôi,

Di Hân mà hân biết không hề nói một lời, khi cô mở lời chỉ một từ, khí chất của cô lãnh đạm lại lạnh lùng luôn dọa người. Còn người này thì lại là một phiên bản đối lập với Di Hân, nói một tràng khiến hân không thể theo kịp, lại biết chiều chuộng hân nữa.

“À, Rose này. Em đến từ đâu vậy?” Khắc Duy dò hỏi Rose, đây là điều hân thắc mắc từ nãy giờ.

Rose nhìn hân bằng ánh mắt khó hiểu, Khắc Duy ý thức mình đã hỏi điều không nên, biểu cảm có chút lúng túng.

“Lightangle.” Rose lạnh nhạt đầy chán ghét nói ra.

Lightangle? Sao hân lại cảm thấy rất quen nhỉ? Hân đã từng nghe ở đâu rồi?

Lightangle.. Lightangle..

Ừm.. Không lẽ là hoàng thất Lightangle? Một hoàng thất châu Âu bí ẩn, tồn tại trong mắt người đời như một truyền thuyết, luôn thần bí? Nghe nói rằng hoàng gia Lightangle rất cường đại, từ thời xưa cho tới giờ, chưa từng một thế lực nào có thể chạm tới. Đó là những hiểu biết ít ỏi của hân về hoàng thất huyền bí. Không ngờ cô gái có ngoại hình giống Di Hân như hai giọt nước này lại là một thành viên của Lightangle?

“Sao em lại cho tôi biết?” Khắc Duy không kìm nổi kích động liền hỏi Rose, hỏi xong hân mới biết hân ngu muội đến nhường nào.

“Vị anh hỏi. Hahaa...” Rose bật cười thành tiếng, hình tượng thực nữ của cô tan thành mây khói, đúng là so với Di Hân như tảng băng kia thì cô khác hoàn toàn.

“Tôi biết ý anh là gì. Tôi không ngăn ngại cho anh biết vì tôi tin anh sẽ không làm gì có bất lợi cho tôi và cho cả bản thân anh. Đúng! Lightangle đáng nhẽ là một bí ẩn, đáng nhẽ tôi phải giữ kín thân phận. Nhưng đối với tôi, cái thân phận ấy chả là cái quái gì.” Rose từ thái độ đùa cợt liền quay ngoắt ba trăm sáu mươi độ, đôi từ huyết bùng lên ngọn lửa có thể thiêu đốt bất cứ thứ gì, vẻ mặt dễ gần của cô thoáng chốc lạnh lẽo như băng. Hơi thở tỏa ra từ người của Rose bây giờ, khiến cho một kẻ đắm trong mưa bom bão đạn như Khắc Duy run rẩy chân tay.

Hận ý của Rose dành cho hoàng thất Lightangle đã ăn đến xương tủy, chỉ là.. trông cô lúc này lại giống hệt Di Hân. Cả hai đều có khí chất cao ngạo của bậc đế vương, cao cao tại thượng mà làm một kẻ trên vạn người. Dựa vào sự hiểu biết của Khắc Duy về Di Hân, một điều rõ ràng Rose mạnh hơn Di Hân rất nhiều. Nếu hai người phụ nữ có gương mặt giống nhau này đối đầu, Di Hân nắm chắc phần thua.

“Rose, tôi sẽ là bạn của em. Người bạn mà em có thể tin tưởng.” Khắc Duy dịu dàng nở một nụ cười nhạt, đúng vậy.. hân thực tâm muốn làm bạn với cô gái này.

“Bệ hạ. Công chúa.. thức tỉnh rồi.” giọng nói từ bóng tối truyền tới một cách mờ ảo, lạnh lùng đánh thếp.

“Cái gì?” người phụ nữ đang nằm trên chiếc giường hoàng gia hoảng hốt bật dậy, những lọn tóc màu bạc rối loạn trên vai. Nàng cố gắng mở rõ đôi mắt màu máu để xác định rằng mình không nghe nhầm, bộ đồ ngủ tơ lụa trên cơ thể có chút xộc xệch không ngay ngắn, nàng lật chăn và phi xuống giường. Lao nhanh đến bức tường bên trái, bàn tay thao tác linh hoạt mặt mũi gi đố.

Bức tường phủ lớp dán tường màu đỏ rượu có hoa văn tinh xảo chậm chạp bật lên. Chậm rãi di chuyển sang bên cạnh, để lộ một cầu thang màu trắng bạc dẫn xuống một thất sâu hun hút.

Không chút chần chừ, người phụ nữ chạy ngay xuống bên dưới mặt thất.

Nơi đây phủ một màu xám bạc, không rộng cũng không hẹp, chứa các loại máy tính điện tử tân tiến nhất cũng rất nhiều loại máy móc khác, có khoảng vài người đang đứng trong mặt thất, vẻ mặt bất đắc dĩ thờ dãi.

Hốt hoảng đứng nhìn các thuộc hạ của mình, vẻ mặt bàng hoàng. Nàng mấp máy khóe môi:

“Là... thật sao?”

Một ông lão già nua, run rẩy trả lời:

“Vâng... Bệ hạ.”

‘Phịch’

Người phụ nữ lao đảo rồi ngã xuống đất. Vừa nãy trong giấc ngủ khó nhọc, nàng vốn ngủ không thể yên được trong suốt bảy năm qua, nàng cảm thấy vết bớt hình con mắt từ huyết sau gáy nàng có chút động đậy. Nhưng vì bản thân vốn yếu ớt, tác động của vết bớt đó không hề khiến nàng để tâm. Thế mà, một phút lơ là.. nàng không ngờ chuyện nàng sợ hãi nhất lại xảy ra. Nàng không thể tin được, bao năm qua cật lực cất giấu bao nhiêu, giờ đã tan tành mây khói. Tin tức vừa truyền tới thực là một đả kích đối với nàng, đả kích ấy.. rất đau đớn.

Thoạt nhìn qua, ngoại hình của người phụ nữ này thập phần y như Di Hân...

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Ngõ Ngang

Rose nâng tay trái lên, kéo tay áo khoác lông lên để lộ mũi tên của Nguyễn gia, dòng chữ Lightangle cùng Rose Lightangle Castalephine Jocale rất rõ ràng trên làn da trắng nõn ấy. Trong mắt của cô, chỉ chứa đựng sự hận thù day nghiền, càng nhìn tới cái hoàng thất Lightangle đấy, càng nhìn tới cái tên của cô trên tay mình, cô lại càng muốn chặt gãy cánh tay này để khỏi nhìn thấy nó nữa.

Hít thở thật sâu để đè nén cơn giận, đồng thời điều khiển ma lực tồn tại trong cơ thể kìm hãm lấy cơn khát máu trong cơ thể mình, cô cũng dùng ma lực tác động tới Tử Mâu xem nó có ổn không? Dù sao cơ thể này chủ nhân là nó chứ không phải cô, cô chỉ dùng tạm thời để thay thế cho nó mà thôi.

Kỳ quái là cô không hề cảm nhận được chút hiện diện nào của Tử Mâu trong cơ thể, cô có chút hoảng hốt, dừng vậy chứ!

Đó, lý trí của một con quỷ hấp huyết sở hữu sức mạnh cường đại gần như vô địch thiên hạ như Rose trong thoáng chốc bị đình trệ. Ma lực trong cô gần như rối loạn, cô không thể điều khiển được cơ thể của mình.. nháy mắt đôi tử huyết sáng rực đã đổi thành màu đỏ sẫm, cơn thèm khát trong cô dần trở dậy..

Rose là một dòng thuần thuần khiết của Lightangle, Rose vô cùng mạnh nhưng lại chưa từng gặp hoàng thất Lightangle cũng như chưa từng được mẹ của mình dạy cho cách thuần hóa ma lực. Và cơ thể con người mang linh hồn của quỷ hấp huyết, chuyện này có kinh khủng không? Rose chỉ cần đánh mất sự kiểm soát lý trí thôi, bóng tối sẽ nuốt chửng lấy phần thiện của Tử Mâu và cơn quái vật quỷ hấp huyết sẽ hoàn toàn kiểm soát cô.

Vừa rồi Rose bị hoảng loạn vì sự biến mất của Tử Mâu trong cơ thể cô, tác động tới ác cảm của mình về hoàng thất Lightangle khiến cô sợ hãi. Cô ngủ say suốt bao năm qua, không hề muốn tồn tại trên thế giới này, luôn được Tử Mâu bao bọc cùng bảo vệ, cô mạnh nhưng cô là một đứa nhóc, xét về tuổi của Tử Mâu hiện giờ cũng chỉ mười bảy, con số này là quá nhỏ đối với quỷ hấp huyết như Tử Huyết, chỉ là một đứa bé miệng còn hôi sữa. Việc sợ hãi mất kiểm soát về sức mạnh khủng khiếp của mình là một điều đương nhiên.

Hơn nữa Rose chưa từng muốn nghĩ tới việc học kiểm soát ma lực của mình, vì cô chỉ ngủ say trong cơ thể của Tử Mâu không hề có ý định sẽ thức tỉnh và thay thế Tử Mâu làm chủ cơ thể.

Lần này là lần thứ ba cô tỉnh dậy, đều là vì Tử Mâu đột ngột ngã xuống mà phá vỡ phong ấn. Con người như Tử Mâu cũng có lúc mềm yếu vô cùng..

Con đói, cơn thèm máu cứ mê hoặc lý trí của Rose, cô lao đảo đi tới đằng sau bóng lưng to lớn đang tìm tòi ánh sáng của Khắc Duy. Con đói làm cô hoa hết cả mắt, mạch máu đang đập một cách mãnh liệt của Khắc Duy như thôi miên Rose, một cơ thể mạnh khỏe vững chắc như kia, mạch máu thơm ngát đang mời gọi Rose khiến cô không hề tự chủ mà..

Ngay lúc Rose định vồ lấy cái cổ thơm phức của Khắc Duy, chiếc vòng bạc ở tay liền tuôn ra một luồng sáng cực chói mắt khiến đôi tử huyết của cô gần như sắp nổ tung, đồng thời luồng sáng đó bám chặt lấy cổ tay trái, mãnh liệt truyền tia mặt trời xuyên dọc từ cánh tay tới cả cơ thể.

‘Phịch’

Sức tấn công từ cái vòng bạc ấy khiến Rose thức tỉnh hoàn toàn, vùng vẫy ra khỏi bóng tối, điều khiển được ma lực cực đại của bản thân, lý trí hoàn toàn tỉnh táo.

Khắc Duy đang loay hoay chợt nghe tiếng động lạ, quay ngoắt lại thì thấy Rose đang ngồi chặt vật dưới đất một cách thần thờ. Hấn hốt hoảng đỡ cô dậy, phát hiện Rose run rẩy, hắn không chần chừ liền ôm lấy cô vào lòng, nhẹ nhàng trấn an, tham lam hít lấy mùi hương trên người Rose, mùi hương khiến hắn đỡ dần ra.. mùi hương ấy quen thuộc vô cùng, thuộc về Di Hân.

Mặc dù trong lòng còn nhiều thắc mắc, Khắc Duy cũng không hỏi nhiều, đưa Rose đi dọc theo con đường đất phía trước, tìm lấy một chỗ cao ráo sạch sẽ rồi để cô ngồi xuống.

Rose vẫn chưa thoát khỏi tình trạng thần thờ kia, trong đầu vô cùng hoảng loạn.

Tử Mâu.. cô biết nó vẫn lo lắng cho cô, chắc chắn nó nghĩ đến trường hợp cô mất kiểm soát sẽ xảy ra chuyện gì nên nó đã khởi động sức mạnh thực sự của vòng bạc.

Rose... làm sao có thể khiến Di Hân sợ hãi? Cái cô sợ, là sự thật.

Chiếc vòng bạc này là của mẹ cô, nó thuộc về hoàng thất Lightangle và có tên gọi Villain. Tử Mâu không hề biết về sức mạnh đằng sau của vòng bạc, nó chỉ biết về công dụng và cách sử dụng, chắc nó đã học cách điều khiển Villain từ khi lần đầu cô thức tỉnh và gây náo loạn cả vùng nông thôn ấy, làm nó sợ hãi chết khiếp.

Villain nằm trong thập tam vũ khí cường đại nhất hoàng thất Lightangle để khống chế sức mạnh của quỷ hấp huyết. Nó chiếm giữ vị trí số năm và là vật duy nhất mẹ cô mang đi khi rời khỏi Lightangle, và nó cũng là thứ duy nhất mang ký ức về Lightangle nhưng cô và mẹ lại không hề ghét bỏ nó, có nó ở

cạnh khiến cô an tâm hơn.

Villain cũng là thứ bảo vệ Từ Mậu cùng cô khỏi nguy hiểm, thế cũng tốt.

Nếu vừa rồi không phải Villain dùng ‘tia sáng cảm kích’ đánh cô, thì chắc hẳn chàng trai tuần mỹ kia đã chết dưới răng của cô rồi. Khi con đoi của quỷ hấp huyết lên.. thật đáng sợ!

“Rose? Em ổn chứ?” Khắc Duy lo lắng nhìn về mặt lạnh băng của Rose, kỳ quái là hần lại càng lúc càng thấy Rose giống Di Hân.

“A.. Tôi không sao. Cảm ơn.” Rose giật mình rời dòng suy nghĩ, nhìn chàng trai trước mặt với biểu cảm tràn ngập sự lo lắng cho mình, Rose khẽ mỉm cười cảm tạ, rồi đứng lên.

“Đi thôi, chúng ta không thể ở mê cung này lâu được. Càng ở lâu càng nguy hiểm, thời hạn chỉ có một tuần. Tôi từng ở đây rồi nên tôi biết rất rõ, anh phải theo tôi.” Rose đứng dậy với sự nghiêm túc, nhìn qua Khắc Duy cạnh mình, cô nói với giọng trầm trọng.

“Ừ tôi hiểu rồi.” Khắc Duy gật đầu nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Rose, nhìn đôi từ huyết ánh lên tia trầm ổn, hần cũng an tâm hơn. Có vẻ Rose rất thông thạo nơi này, vậy hần nghe theo cô toàn bộ.

‘Soạt, soạt, soạt’

Rose và Khắc Duy vừa chuẩn bị đi, chợt phát hiện ở đằng trước mình, một loại hơi thở đậm mùi sát khí di chuyển trên mặt đất. Từ xa cũng có thể cảm nhận được, sức mạnh của vật thể lạ đang tiến gần lại đây.. là vô cùng khủng bố. Mùi máu tanh bốc lên rất nồng, lan tỏa trong không khí chật hẹp. Rose khẽ nhíu đôi mày hoa lệ, cơ thể âm thầm điều khiển ma lực đến cánh tay.

Đúng như cô và hần nghĩ, vật tới gần là một con rắn hổ mang chúa, mà cũng không phải rắn. Chả hiểu loài động vật gì mà đầu thực sự là loài rắn, nhưng thân mình và lớp da của nó không phải rắn. Vừa dài vừa to, lớp da màu đỏ tươi của máu, còn ngừng nguẩy như một làn máu tươi châu chực muốn đim chết những kẻ gần đây. Nom rất quý dị, vô cùng đáng sợ.

Cái lưỡi xanh lét chứa đầy độc tố của nó cứ liên tục ngừng nguẩy, đôi đồng tử độc ác đảo lộn nhìn xung quanh khắp nơi, nó đang tìm kiếm hơi thở con người mà nó phát giác.

“Plè.. plè..” con rắn phát ra những tiếng kêu rợn người, nó liên tục di chuyển về phía Khắc Duy và Rose đang ẩn nấp. Đôi mắt sáng rực, độc tố từ lưỡi của nó cứ liên tục chảy ra ướt cả mặt đất, lớp nhầy nhựa ấy nhỏ đến đâu, mặt đất cháy đen lại đến đây, khiến Khắc Duy sợ hãi một phen.

Đây là thứ gì vậy?

Rose cười khẩy, con quái vật thấp hèn này cũng xứng làm đối thủ của dòng thuần là cô sao?

Khắc Duy thì hết sức nghiêm túc, hần đắm đắm nhìn về con rắn kia trong bóng tối, mặc dù ngạc nhiên vì phản ứng của Rose không như hần tưởng nhưng đáy mắt tràn ngập sự lo lắng tới Rose, sợ rằng cô sẽ không thể đối phó được con quái vật kia. Hần đây tự lượng sức mình sẽ đánh được con rắn nhưng còn Rose? Cô sẽ trở thành cái đuôi vương hần..

Chợt con rắn hổ mang dừng ở bãi đất trống cách Khắc Duy và Rose không xa, nó đăm chiêu quay một vòng để tìm kiếm con mồi.

“Em ở yên đây, để đó cho tôi.” Khắc Duy nắm lấy bả vai của Rose, trấn an cô. Còn hần tiến nhẹ nhàng men theo bức tường để nhìn con rắn kia được rõ hơn.

Khắc Duy hần định một mình đánh con rắn, rõ ý muốn bảo vệ cô cũng là điều cô không ngờ tới.

Rose trong đầu nhún vai tỏ ý bất lực, cô còn chưa kịp phản ứng gì mà hần đã định xông pha làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi. Buồn cười thật! Thôi kệ, cho hần thể hiện, cô ngồi đây ung dung học cách ổn định ma lực chẳng phải nhân hạ hơn sao? Nếu hần mà chết.. chắc chắc.. quả thật đáng tiếc khi thế giới lại mất đi một anh hùng điển trai rồi.

Chỉ là, Khắc Duy chưa kịp trở tài làm anh hùng. Thì có một loạt tiếng động ầm ĩ vang lên, khiến Rose đang tịnh tâm cũng phải ngó ra xem có chuyện gì xảy ra.

‘Phập.’

Ồ.. đã chết rồi sao?

Thật đáng tiếc..

Cô còn chưa được xem kịch hay mà.

Khoảng đất chật hẹp kia loang lổ đầy máu tanh, con rắn kia gục xuống với tình trạng bụng bị đao chém rách ra rất to, đầu nó lia khỏi thân xác vương vãi, máu từ đó cũng cứ tuôn ra một cách mãnh liệt, dọa người khác ghê sợ.

Đôi đồng tử của con rắn rất to, nó tròn tròn lên nhìn kẻ vừa giết nó. Người đàn ông tuần tú có mái tóc màu bạch kim, đôi mắt màu hổ phách đang trợn

trùng lên nhìn nó.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Mày chết sớm đi thì tốt hơn!” hắn chỉ vào đầu của con rắn, quát tháo.

Giọng nói này.. quen thuộc vô cùng, trái tim của Rose như bùng nổ một xúc cảm lạ lẫm tràn qua đại não. Nước mắt bỗng rơi xuống.

Rose vội vã thò đầu ra hốt hoảng tìm kiếm giọng nói ấy, khoe môi nở một nụ cười yếu ớt. Đôi tử huyết bàng hoàng nhìn bóng dáng cao lớn quen thuộc, khoe mắt rom róm nước mắt, cô nghẹn ngào nói:

“Liam..”

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Liam

Đôi tử huyết bàng hoàng nhìn người thanh niên tuấn lãng, trong tim của Rose tràn đến một cảm xúc khó hiểu, khoe mắt rom róm nước mắt, cô nghẹn ngào thốt lên:

“Liam..”

“Rose, chào em.” Liam đứng ở cách đó không xa, đôi tay dính máu nhầy nhụa của con rắn kia quơ quơ trên không trung, đôi mắt màu hổ phách mỉm cười nhìn cô gái núp trong bóng tối đang xúc động nhìn hắn.

Rose không tự chủ được lóc cóc bò dậy, để mặc Khắc Duy đang ngơ ngác không hiểu người đàn ông này là ai mà xuất hiện ở đây. Cô hốt hoảng chạy thật nhanh về phía Liam, tâm trạng bồi hồi xúc động.

Liam dang rộng hai tay, Rose phi vào lồng ngực rắn chắc của hắn, mặc kệ trên người hắn dính máu tanh tưởi, cô gất gao ôm chặt lấy. Sợ rằng.. hắn sẽ rời cô mà biến mất.

“Liam. Hức, hức..” gương mặt tuyệt mỹ ấy tràn ngập nước mắt, đôi tử huyết long lanh đến lạ thường.

“Ngoan nào, đừng khóc. Anh đã trở về rồi đây?” Liam cười khỏ trong lòng, không ngờ cô gái này lại dễ dàng xúc động đến thế, hắn bối rối không biết làm sao cho phải. Liam sợ rằng máu bẩn trên tay hắn sẽ vương vào cô, hắn liền rút từ trong túi quần ra một chiếc khăn tay màu đỏ sẫm, vội vàng lau đi.

Rose không chịu ngưng, cô cứ đứng đó ôm chặt lấy Liam, tiếng khóc càng lúc càng to hơn, như để thỏa nỗi mong nhớ hắn.

Khắc Duy ở một bên như rơi vào bóng tối, đôi mắt thần thờ nhìn đôi nam nữ. Ánh sáng mờ ảo không rõ ràng, nam tuấn lãng, nữ tuyệt mỹ, nhìn đi nhìn lại cũng thấy vô cùng hài hòa. Tim hắn đau nhói.

Khoảng một lúc lâu sau, Rose mới nín khóc, lưu luyến rời vòng tay ấm áp của Liam.

“Sao em lại ở đây?” Liam chờ cô gái trong lòng mình khóc xong, an ủi lại tinh thần. Hắn đưa đôi tay lạnh băng lên vuốt ve gương mặt xinh đẹp của Rose, liền hỏi.

“Từ Mâu chưa rời khỏi đây.” Rose mỉm cười trả lời, tất cả những gì cô biết cũng chỉ đến thế, nhận thức của cô cũng dừng ở mười năm trước – lần cuối cô thức tỉnh.

“Rose bé bỏng ạ, Hân Hân cùng anh đã rời khỏi đây được mười năm rồi. Không ngờ rằng lần này lại rơi vào cái bẫy nguy hiểm này, khiến em thức tỉnh.” Liam bồi hồi nhớ lại ký ức cũ, có chút thương xót nhìn Rose với đôi tử huyết sáng rực cùng mái tóc màu bạc, Di Hân xảy ra chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn, để cho người con gái hắn yêu thương một nhọc tỉnh lại.

“Em không nghĩ đã lâu vậy rồi. Từ Mâu luôn hành động cẩn thận, thế mà lại xảy ra chuyện.” Rose lắc lắc cái đầu, lại âm thầm tác động ma lực vào cơ thể tìm kiếm Từ Mâu.

Liam vuốt ve mái tóc mềm, mỉm cười dịu dàng.

“Em làm gì thế?”

“Liam. Không hiểu tại sao, em lại không tìm thấy Từ Mâu.” Rose lo lắng nhìn vào đôi mắt màu hổ phách, đôi tử huyết rung rung sắp khóc.

“Cái gì? Sao lại như vậy?” Liam nhíu chặt mày, trong thâm tâm hắn có cảm giác không ổn, Di Hân của hắn.. không phải đã biến rồi chứ?

“Đề anh xem!” Liam lo lắng túm lấy bả vai của Rose, cảm giác bất an cứ liên tục ùa tới, hấn vội vã sử dụng ma lực của bản thân, xuyên qua cơ thể của Rose.

Đôi đồng tử màu hổ phách xinh đẹp đối diện đôi mắt màu máu, Liam cứ cố gắng xuyên qua tia máu phức tạp, cố gắng tìm kiếm sự hiện diện của Di Hân trong mọi góc ngách.

Hắn chỉ sợ rằng Di Hân đã thực sự biến mất, hai nhân cách đối lập tồn tại trong cơ thể của người con gái này có sự chênh lệch rất lớn. Di Hân chỉ là một con người bình thường, cô chỉ khác người ở chỗ là thừa kế đôi mắt màu tím trân quý, dòng máu đặc biệt mà thôi. Còn Rose? Chỉ cần nói đến việc cô là dòng thuần chính thống của hoàng thất Lightangle, cũng đủ để lý giải cho việc Di Hân bất chợt biến mất.

Ma lực của Rose có hai phe đối lập, phần thiện của Tử Mâu và bóng tối ăn mòn của Tử Huyết. Việc Rose đề xuất hiện điều ấy là do cô sinh ra trong sự không ngờ tới, vô tình tiếp nhận toàn bộ ma lực cường đại của mẹ mình, lại chưa từng được học về cách kiểm soát ma lực, ma lực bóng tối lợi dụng kẽ hở ấy mà làm phản.

Linh hồn của Di Hân nếu không cẩn thận sẽ bị bóng tối của Rose ăn mất, từ đó cô sẽ vĩnh viễn biến khỏi thế gian này, làm đủ mọi biện pháp cũng sẽ không bao giờ trở lại.

Đó là điều mà Liam lo lắng nhất, nếu thực sự Di Hân đã chết.. thì thế giới này sẽ đảo lộn, e rằng kinh khủng như việc để cho Rose thức tỉnh. Hắn lúc đó sẽ tự trách chính mình tại sao lại không xuất hiện sớm hơn để ngăn chặn việc thanh toán lẫn nhau này của các thế lực hắc đạo. Với danh nghĩa là ‘người bảo hộ Công chúa’, hắn lại để xảy ra một việc sơ suất vậy sao?

“Liam.. Anh có thấy không?” Rose run rẩy hỏi Liam, cô sợ hãi vô cùng nhìn biểu cảm nội tâm của Liam, đáy mắt của hắn.. là sự hoảng loạn chưa từng thấy.

“Rose à.. Anh..” cảm thấy như đáy lòng dâng trào một cảm giác tội lỗi, Liam thực sự hoảng loạn, hắn.. hắn.. hắn không tìm thấy Di Hân. Hắn không hề tìm thấy tung tích của Di Hân.

Liam là ‘người bảo hộ Công chúa’ do đích thân Nữ hoàng tiền nhiệm của Lightangle chỉ bảo, bà đã gửi hắn đến bên cạnh Hải Yến và Di Hân với mục đích bảo vệ con gái và cơ thể của cháu gái mình, hắn chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho Hải Yến cùng Di Hân, đặc biệt tuyệt không thể để Di Hân xảy ra chuyện gì, nếu Di Hân chết, Công chúa của hoàng thất Lightangle cũng sẽ chết theo.

Nhưng Nữ hoàng đã chết, Công chúa Cartherine lúc đó trở về và nối ngôi. Nàng cũng giao nhiệm vụ đó cho hắn, nhưng lại trở thành điều mới. Tuyệt đối bảo vệ sự an toàn của Di Hân – một cô gái loài người, con gái của nàng khi Cartherine phong ấn sức mạnh trở thành một nhân loại tầm thường.

Việc đó thường xuyên bị gián đoạn bởi tân Nữ hoàng lên ngôi, những thế lực định tạo phản của Nữ hoàng tiền nhiệm còn sót lại rất nhiều, Liam hắn là người duy nhất Cartherine lúc đó có thể tin tưởng được, dù sao suốt thời gian hắn ở bên cạnh Cartherine của Di Hân với tư cách ‘người bảo hộ’ nhiều nhất và được Cartherine rất tin tưởng. Nên hắn gánh vác trách nhiệm bảo vệ Lightangle cùng ‘người bảo hộ Công chúa’, nhiều lần Di Hân xảy ra nguy hiểm ngoài ý muốn hắn cũng không thể kịp thời xuất hiện bên cạnh cô được, vì hắn còn rất bận.

Nữ hoàng đương nhiệm Cartherine lúc này đang ổn định lại thế lực của hoàng thất, mà đương nhiên hắn cũng phải gắng vác phần nào. Bây giờ thì hay rồi, hắn để cho Di Hân xảy ra chuyện. Hơn nữa còn khiến Công chúa Rose – mục tiêu của hàng vạn mũi tên trên toàn thế giới nhắm tới thức tỉnh. Khỏi cần tưởng tượng cũng biết sau này sẽ khó khăn ra sao.

Việc Liam cần làm bây giờ chính là cần tìm linh hồn thất lạc của Di Hân trong cơ thể và đưa cô trở lại với vị trí chủ nhân. Như thế mới có thể dừng tất cả mớ hỗn độn sắp và sẽ xảy ra ngay lúc này hoặc trong tương lai.

“Có phải.. Tử Mâu đã biến mất rồi không?” Rose hoảng loạn lay mạnh Liam, nội tâm yếu ớt của cô một lần nữa lại bị bóng tối phủ lấy. Đôi tử huyết sáng rực như tia lửa, sẵn sàng có thể phá hủy bất cứ điều gì.

“Rose.. bình tĩnh lại đi em. Không có chuyện Hân biết mất được, thời gian chưa đủ.” Liam túm lấy bả vai của cô, vội vàng trấn an.

Hắn cũng đủ vấn đề rồi, nếu giờ để mắt tới của Rose vùng dậy, hắn không dám chắc bản thân có ngăn nổi không nữa?

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyên Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Những Kẻ Lãnh Đạo Pner (1)

Các vị ‘lãnh đạo đáng kính’ của PNER, các vị đang ăn mừng vì kế hoạch thôn tính cả thế giới của các vị dần đi tới bước thành công. Sau khi đưa của hai lão đại đương nhiệm của hai gia tộc đứng đầu thế giới xuống bước đường cùng, các vị vui mừng không tả xiết, như vừa trúng một tờ vé số với giá trên trời. Các vị đáng kính ấy, nào biết sự vui mừng đã là quá sớm?

Xin chúc mừng, vị các vị đã quay vào ô trúng thưởng trên bàn cờ của cuộc đời các vị! Nhưng rất tiếc, là trúng thưởng một vé đi gặp tổ tiên một cách đau

đón chứ không phải vẽ số một bước lên tiên.

Nói tới Ki Jong và Kỳ Tuyết ngày hôm ấy, sau khi Di Hân rơi xuống mê cung, hai người họ đã đi đâu? Và cả David và Sam, họ sẽ để Di Hân tới một nơi như thế mà không có sự sắp xếp nào?

Nội bộ Trần gia đã an bài thế nào?

Và quan trọng, Kỳ Dương và Chấn Phong họ đã điều khiển tất cả thế nào?

Kỳ Dương và Chấn Phong điều hành Nguyễn gia như thường lệ, đồng thời họ có sự liên lạc chặt chẽ với người Nguyễn gia ở khắp nơi trên thế giới. Âm thầm phá nát cục bộ hiện tại của PNER.

Nguyễn gia một phía, Trần gia một phía, gia tộc Taylor một phía, mỗi nơi một công kích phá tan bức tường thành tường như bất khả xâm phạm của đế chế PNER.

Chọc tới tam trong tứ đại gia tộc, sẽ yên ổn sao?

Trong khi đó, cục bộ PNER một phía hoảng loạn, một phía mừng như điên. Một bức tường thành luôn kiêu ngạo mà thao túng cả thế giới suốt bao lâu nay, vốn dĩ nên an phận ở vị trí vốn có của mình, đừng nên ôm vọng tưởng làm bá chủ thế giới có lẽ sẽ bình yên. Nhưng tham vọng của con người luôn là không đáy, không bao giờ biết hài lòng với những gì mình đang có. Để rồi, phải trả một cái giá vô cùng đắt đỏ thôi?

Cái thế giới mục rữa này, tất cả đều mục nát từ lâu rồi!!!

Sự thật của sự thật? Đã tới lúc phơi bày tất cả!

Phòng họp bí mật của PNER, các nguyên lão luôn trong tình trạng vui mừng đến phát xúc động suốt mấy ngày nay. Giấc mơ bá chủ thế giới sắp tới gần, tại sao lại không vui chứ?

Mùi những điều xi gà đất tiền tỏa ra trong không khí phòng họp rộng lớn, những tiếng cười thỏa mãn vang vọng nôi da gà. Tướng mạo của những kẻ giàu có ẩn ẩn trên gương mặt dâm dục, những bộ vest khoác trên người tỏ vẻ mình là người có tiền, với ngoại hình cực mực như thể kết hợp cùng những bộ vest giàu sang trông rất hỗn loạn. Ai nấy cùng vui vẻ, đôi mắt đục ngầu sáng rực, họ đang tự vẽ ra viễn cảnh tương lai tươi đẹp trong trí tưởng tượng đáng khinh bỉ.

“Ngài Garcia, bước đi của chúng ta quả là đúng đắn. Hahaaa..” một người đàn ông trung niên người Đức cười lớn nhìn về phía người đàn ông người Pháp ngồi trên vị trí lãnh đạo.

Không thể phủ nhận, người đàn ông mang dòng máu Pháp ấy quá đẹp. Dù ở tuổi tứ tuần nhưng nét tuấn tú của hắn không phai đi chút nào, mang theo vẻ nghiêm nghị và đáng lãnh đạo cuốn hút hơn những kẻ cận kề kia. Hắn có đôi mắt xanh biển sâu hút, tựa như biển cả rộng lớn mang bao bí mật không ai có thể nhìn ra.

Người này, là Rousset Garcia – thủ lĩnh thu tóm mọi quyền lực ở giới hắc đạo nước Pháp. Là người đứng sau bóng tối, giật dây tất cả mọi chuyện phía sau tổng thống và những cán bộ cấp cao nước Pháp. Hắn là một trong những người sáng lập lên PNER, với vị trí nước Pháp thôi không đủ, hắn cần phải thu tóm cả thế giới, nắm trong tay cả thế giới này, đây mới chính là mục đích dơ bẩn của hắn.

Hắn ngồi trên vị trí lãnh đạo PNER, vẻ mặt lạnh lùng như băng, hơi thở đậm mùi máu tanh chết chóc. Hắn đây, năm tư tuổi đã lăn lộn trong cái giới này hàng chục năm trời. Hắn bán tuổi trẻ, bán máu, bán mạng của mình cho giới hắc đạo. Tên tuổi của hắn gây dựng không phải chuyện đùa, chỉ là hắn với biệt hiệu “khát máu” một mực không lộ diện, nhất quyết đứng trong bóng tối điều khiển tất cả. Với hắn, hắn nhận định rằng việc này mới là việc làm thông minh. Hắn ưa thích cái việc ở trong tầm mắt sự thật nắm giữ tất cả, thế mới là cảm giác thành tựu đối với hắn.

Ngoại hình của hắn rất đẹp, phải nói là đủ sức làm điên đảo chúng sinh. Mang một sức hút riêng biệt, một sự trưởng thành bí ẩn của người đàn ông tắm trong máu thịt.

Nghe tới danh tiếng của hắn, có người nói đã từng thấy hắn lúc trẻ nhưng hắn đã biến mất từ rất lâu rồi. Hắn đứng đằng sau thao túng chính trị, không lộ diện mang tới cho người khác một xúc cảm tò mò mãnh liệt. Rốt cuộc là người thế nào mà lại nắm quyền lực lớn như thế?

Khi hắn chịu lộ diện trước những nguyên lão này, rất nhiều người bị choáng váng. Với cái tên Rousset Garcia đã trở thành huyền thoại, gặp hắn còn khó hơn lên trời mà hắn lại ngồi trước mặt họ, với tư cách lãnh đạo đế chế PNER. Thu tóm tất cả!

Với trực giác của một kẻ nắm quyền lực cao nhất nước Pháp, Rousset Garcia có cảm giác không ổn thỏa. Hắn chưa phải chưa từng nghe tới cái tên Nguyễn gia, chả nhẽ họ lại buông xuôi tất cả như thế? Hắn biết Nguyễn gia chắc chắn đã hành động rồi, những thuộc hạ của hắn đang tức tức 24/24 đề phòng bất trắc xảy ra. Hắn lăn lộn trong giới bao nhiêu năm trời, hắn chưa từng gặp một kẻ nào mà hắn cho là xứng đáng đứng trên vị trí đối thủ của hắn của. Nhất là một con nhóc mười mấy tuổi vắt mũi chưa sạch mà dám đối đầu với hắn sao?

Hắn là một kẻ cuồng ngạo, luôn tự nhận định mình đứng trên tất cả. Tuyệt không bao giờ chấp nhận việc một con nhóc lại làm hắn sợ hãi. Nhớ lại lúc

trước tại nước Mỹ, có một kẻ đứng đầu trên bảng xếp hạng danh giả hacker giỏi nhất thế giới dám tấn công mạng lưới của hắn. Hắn đã nổi điên lên tóm chặt lấy kẻ đó, tra tấn kẻ đó sống không bằng chết vì dám phá hỏng hệ thống tường lửa ngốn bao nhiêu tiền của hắn mà lại không chịu trở thành người của hắn. Những kẻ như thế, không có được nhất quyết phải hủy hoại!!!

Dù hơi tiếc nuối vì hai kẻ đứng đầu hai gia tộc lớn kia đã chết, nhưng thế lại là giải thoát tốt nhất. Vì hắn biết rõ hai kẻ kia sẽ không trở thành người của hắn. Tốt nhất, cái chết là lựa chọn thuận cả đôi đường.

Với bước đi của PNER lần này, hắn buộc phải ra mặt để lãnh đạo tất cả chứ không phải hấn muốn. Những kẻ nhát chết kia bắt hắn vào đảm nhiệm bước đi nguy hiểm này, PNER không phải là một trò đùa. Một đế chế được xây dựng hùng mạnh, cắm rễ sâu vào giới hắc đạo của thế giới, hoàn toàn đã trở thành bước cuối cho tham vọng thôn tóm toàn thế giới. Hắn rất chống chọi vào PNER, đây mới chính là ánh sáng duy nhất trong cuộc đời của hắn. Tới lúc chết mà được nắm quyền lực trong tay, hắn còn gì để tiếc nuối?

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Những Kẻ Lãnh Đạo Pner (2)

“Thủ lĩnh, cảnh báo cấp độ 7. Thông tin của PNER đang rò rỉ ra ngoài bằng tốc độ nhanh nhất.” một người đàn ông trẻ tuổi xông vào phòng họp bí mật một cách lỗ mãng, hấn thực sự đang hoảng hốt nên mới không màng thể sự nhảy bổ vào đây

“Nói rõ.” Rousset Garcia tới sầm mặt, hấn tóm lấy người đàn ông kia trầm giọng nói. Biết ngay mà, hấn biết ngay Nguyễn gia không đơn giản như thế, thấy chưa? Động thủ rồi.

“Vâng. Cách đây nửa tiếng chuyên gia Penolo phát hiện máy tính chủ bị xâm nhập. Ngài Penolo đã lập tức điều động toàn bộ chuyên gia hiện có trong toà nhà chính tới để ngăn cản sự xâm nhập của ngoại nhân. Nhưng không hề phá được vì không thể tìm ra nguyên nhân.” người đàn ông kia hít một hơi thật sâu sau đó tuôn ra một tràng, hấn sợ chết khiếp trước vẻ mặt càng lúc càng lạnh của Rousset Garcia, đi theo quá lâu rồi nên hấn biết, tính mạng của hấn khó được bảo đảm.

Không tìm ra được nguyên nhân? Penolo là chuyên gia về máy tính hàng đầu thế giới mà cũng không lí giải được? Thì thực lực của người kia đã đạt tới trình độ nào rồi chứ?

Không khí trong phòng họp quý dị đến cực điểm.

Những thành viên PNER vừa rồi mới cười đến không khép được miệng, hiện tại chính là hít khí lạnh, lạnh run của người. Thông tin tuyệt mật của PNER là thứ trí mạng, ngỡ như đều lộ ra tất cả thì chẳng phải chính họ đều đi đời tất cả rồi sao? Ai cũng mang ánh mắt cần một lời giải thích từ phía Rousset Garcia, hấn là người lãnh đạo mạnh mẽ nhất mà hiện giờ họ có thể tin tưởng.

“Thông tin giả, tất cả đều là thông tin giả.” Rousset Garcia thân nhiên buông ra một câu khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn hấn. Khuôn mặt tuấn tú của châu Âu chính thống hiện lên tia nhạo báng, những lão già chết tiệt. Hấn đi nửa đời người trong con đường đẫm máu, giẫm chết bao nhiêu người, gặp qua bao nhiêu loại người thì những lão cáo già tham sống sợ chết trong nội bộ PNER vẫn chính là đáng khinh thường nhất.

Giả? Thật sự là giả?

Điều Rousset Garcia lo lắng không phải là thông tin bị lộ ra, mà chính là kẻ thực lực cao siêu bí ẩn kia có thể vượt qua được Penolo, nếu không phải từ trước đến nay hấn luôn thay thế bằng thông tin giả, PNER chính là đã sớm sụp đổ.

Lần trước có hacker đánh sập tường lửa hấn đổ bao nhiêu tiền của vào được, hấn giết được. Không có nghĩa trên thế giới chỉ có mỗi một người là hacker tấn công vào hấn? Đề phòng vẫn hơn.

Các nguyên lão PNER thở hắt ra một hơi, vừa rồi chính là đã dọa họ suýt trắng thiên. PNER chính là vậy, thế lực thôn tóm giới hắc đạo nước Pháp lâu năm như thế mà có thể dễ dàng đánh bại sao?

“Kỳ Tuyết, có được thông tin giả rồi chúng tôi sẽ làm gì tiếp theo?”

Đây chính là đại bản doanh của Nguyễn gia ở Việt Nam, hiện tại rất nhiều người đang ngồi trước máy tính, tiếng của người không có lại chỉ có tiếng lạch cạch phát ra từ bàn phím máy tính.

Kỳ Dương, Chấn Phong ngồi ở phía xa xa, lặng lẽ theo dõi hành động của toàn thể trung tâm.

Còn Kỳ Tuyết, cô đứng ở bên cạnh người đàn ông vừa hỏi mình. Lạnh nhạt thốt ra:

“Post lên báo, phải thật giật gân và đưa vào mục tin nóng thế giới. Hôn nữa, để tôi chỉnh sửa một chút.”

Không vào hang cọp sao bắt được cọp con?

Đĩ nhiên là Nguyễn gia đã lường trước được thông tin giả, lại càng phải lấy được thông tin giả để đối phương nhất thời mất cảnh giác. Vì thực lực phía kia, hoàn toàn không phải thứ có thể đùa.

Nếu đã đưa thông tin giả, chỉ bằng chính cô liệu một bước khuếch đại một phen, mang lại chút phiền toái cho bên kia cũng là điều nên làm? Thông tin giả thì cũng có cái lợi của thông tin giả, chính là đều từ một khuôn mẫu của thông tin tuyệt mật PNER lo bảo toàn. Tất cả các hạng mục, số liệu, danh sách thành viên PNER hay những thứ PNER thu tóm, dù có là giả thì cũng sẽ hiện ra một cách rõ ràng. Lợi dụng điểm này, Kỳ Tuyết quyết định công khai một phen, thế giới đảo điên một phen, xem vị lãnh đạo bí ẩn của PNER có lường trước được không?

Kỳ Dương và Chấn Phong vẫn luôn theo dõi nhất cử nhất động của Kỳ Tuyết không rời, trong lòng họ đều thống nhất tư tưởng: Kỳ Tuyết không phải một kẻ đáng khinh thường, cô ta có thể lật bất lợi thành đã kích đối phương, không phải ai cũng nghĩ ra cách xử lý thông tin giả mạo hiểm này.

Nguyễn gia từ trước đến nay chỉ có chắc chắn mới làm, trong tư điển của đại gia tộc tuyệt đối không có từ mạo hiểm liều mạng, đánh cược. Để cho Kỳ Tuyết một tân binh mới gia nhập Nguyễn gia mạo hiểm một bước, cũng chính là để Nguyễn gia mở rộng mưu đồ, cũng chính là xem xét thực lực của Kỳ Tuyết rốt cuộc thế nào? Mà đến Di Hân luôn lạnh lẽo như băng cũng có thể đề cao một tân binh mới gia nhập lên vị trí cao thế này.

“Mục tin nóng 24 giờ trên toàn nước Pháp. Mới đây để chế PNER đã bắt ngờ rò rỉ thông tin, gây chấn động toàn thế giới. Toàn thể PNER sở hữu trong tay lượng khí dầu mỏ tương đương với bảy mỏ vàng, độc chiếm bảy mỏ trong suốt nhiều năm qua.”

“Những năm qua thế giới luôn đứng trên bờ vực sụp đổ cân bằng vì dầu mỏ cứ liên tục biến mất, các quốc gia không đủ khả năng cung cấp nguyên liệu. Hành động độc chiếm của PNER thực sự đã vấp phải làn sóng phản đối của dư luận mạnh mẽ chưa từng thấy, tổng thống Hoa Kỳ Waston hiện đang họp với nguyên thủ các quốc gia đưa ra lời bình về sự việc này.”

Chưa đầy ba tiếng sau, tin tức PNER chiếm giữ lượng dầu mỏ lớn đã gây chấn động toàn thế giới, tất cả các công ty truyền thông của các nước liên tục đưa tin lên hạng mục nóng nhất. Khiến cái tên PNER lập tức thành một tâm bia bị toàn thế giới nhắm vào. Hiện tại tổng thống Hoa Kỳ cùng nguyên thủ quốc gia toàn thế giới cũng đã vào cuộc, để xem PNER lần này sẽ chống đỡ thế nào?

“Tin nóng nhất toàn thế giới, PNER để rò rỉ danh sách những nạn nhân xấu số trong các vụ khủng bố liên tiếp xảy ra trong vòng mười năm qua. Tất cả những nạn nhân trong danh sách đều trùng khớp tên với nạn nhân trong các vụ khủng bố. Liệu đây có phải là sự trùng hợp của PNER? Hay chính PNER đã gây ra những vụ khủng bố gây thiệt hại toàn thế giới?”

“Lãnh đạo PNER đã lộ diện, kẻ cầm đầu một tổ chức phi chính phủ nguy hại cho dân cư toàn thế giới đã chính thức bị phơi bày. Chúng ta hãy cùng tạo nên một làn sóng tẩy chay tổ chức PNER liên tiếp gây ra sự đe dọa cho thế giới.”

“Theo tin tức mới nhất, lãnh đạo PNER chính là Rousset Garcia chính trị gia nổi tiếng của nước Pháp.”

“Bộ mặt thật của Rousset Garcia đã bị phơi bày, một kẻ chính trị gia giả tạo đứng đằng sau hàng loạt vụ khủng bố, thu tóm dầu mỏ đưa toàn thế giới tới bờ khủng hoảng một mình độc chiếm.”

“Tổng thống Hoa Kỳ đã có phát ngôn chính thức, toàn thế giới hiện tại chính là cần nhất dầu mỏ trong tay PNER, PNER bắt buộc phải giao đồ ra, nếu không chính là đối chọi với toàn thế giới quốc gia trên thế giới.”

“Hàng loạt tố cáo tham nhũng chính quyền của Rousset Garcia được đưa lên toàn trang nóng nhất của giới truyền thông.”

“Nước Pháp đang đứng trên bờ vực khủng hoảng, cơn sóng PNER đã đánh ập lên chính phủ nước Pháp. Hiện tại vẫn chưa có lời giải thích chính đáng về mối quan hệ giữa chính phủ Pháp và PNER.”

Con sóng giữ dầu mỏ chưa tan đi, lập tức lại đổ ập thêm hàng loạt khủng bố từ mười năm nay cho tới Rousset Garcia chính thức bị kéo ra ánh sáng.

PNER, lần này để Nguyễn gia chống mắt lên xem các người đứng vững được bao lâu?

Thông tin giả sao? Nguyễn gia cũng biến thành thật hết. Chứng cứ đều trùng khớp với toàn bộ khủng hoảng của thế giới trong mười năm đổ lại, dù lãnh đạo PNER có ra mặt thì cũng sẽ không dập tắt được làn sóng mạnh mẽ này.

Không tấn công được từ bên trong, thì dùng áp lực dư luận đánh từ bên ngoài, lớp vỏ bị phá vỡ, bất luận bên trong là thứ gì thì đều cũng nhanh chóng sụp đổ.

Một tổ chức thần bí nước Pháp sao? Động tới tam trong tứ đại gia tộc thì cũng phải trả giá đắt, đặc biệt là khi PNER dám tính kế tới lão đại của hai gia tộc tranh đua nhau vị trí đứng đầu. Chừng nào Di Hân còn chưa trở lại bình yên, chính là tận thế của các người.

Nguyễn gia nhất quyết lần này sẽ đập vỡ cái thứ gọi là PNER!

Bạn đang đọc truyện *Đại Tiểu Thư - Bảo Bối Của Nguyễn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

